

POHJOIS-KARJALAN
MAAKUNTAKIRJASTO

KORPIKOTURI

1/98

**Sinun on meidän mielestämme turvallista tietää,
että autosi jokaisen osan tilalle voit hankkia
alkuperäistä vastaavan uuden edullisen varaosan.
Mikään autosi osa ei ole ikuinen.**

- LIIKKEET PALVELUKSESSASI

		Puhelin	Fax
Helsingissä	VARAOSAMAAILMA	(09) 777 4262	(09) 777 4274
Joensuussa	PIELISENSUUN AUTO	(013) 254 4144	(013) 254 4191
	VARAOSANURKKA	(013) 254 4177	(013) 254 4171
Inkeröisissä	INKEROISTEN VARAOSA	(05) 317 1192	(05) 363 4339
Kajaanissa	KAJAANIN VARAOSA	(08) 618 0180	(08) 612 1480
Kotkassa	KOTKAN VARAOSA	(05) 606 877	(05) 260 6895
Kouvolassa	KOUVOLAN VARAOSA	(05) 311 6449	(05) 375 3162
Kuopiossa	PUIJON VARAOSA	(017) 261 4124	(017) 262 4220
Lappeenrannassa	LAPPEENRANNAN VARAOSA	(05) 453 1321	(05) 415 3248
Mikkelissä	MIKKELIN VARAOSA	(015) 367 530	(015) 366 582
Tampereella	VARAOSAMAAILMA	(03) 254 5737	(03) 254 5739
Jyväskylässä	VARAOSAMAAILMA	(014) 334 8733	(014) 334 8791

KORPISOTURI 1/98

Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Killan lehti

Osoite: KORPISOTURI, PL 5, 80791 KONTIORANTA

SISÄLTÖ.....SVU

PÄÄKIRJOITUS	5
KENRAALIT TIUKOILLA/ KENRAALILUUTNANTTI JORMA JÄRVENTAUS	6
KOMENTAJAN KYNÄSTÄ	10
VIERASKYNÄ/SUURLÄHETILÄÄT	11
JOENSUU 150 VUOTTA/ KAUPUNGINJOHTAJA JUHANI MERILÄINEN	14
HENKILÖSTÖPALSTA	16
KUMMIKUNTAPALSTA/TUUSNIEMI	17
KORVEN KÄTKÖISTÄ	20
URHEILU JA TEKNIikka	24
KIRJA-ARVIOINTIPALSTA	31
PRIKAATISSA TAPAHTUU	32
KILTAPALSTA	48
SOSIAALIKURAATTORIN PALSTA	58
SOTILASKOTIPALSTA	59
VARUSMIEHEN PALSTA	60
KOLUMNI	62
MUUT LEHDET	64
AUK:N KURSSIJULKAISU	65

KANSI:

Kuva: Heikki Rosenius
Graafinen muokkaus
Website Oy

Päätöimittaja
everstiluutnantti
Tomi Nurminen
Puh. (013) 181 3205
Fax. (013) 181 3208

Toimitussihteeri
yliluutnantti
Heikki Rosenius
Puh. (013) 181 3221

Taloudenhoitaja
Jari Nousiainen
Puh. (013) 181 3242

Tilaukset, peruutukset ja
osoitteenmuutokset toimitettava
perille kirjallisena osoitteeseen:
Pohjois-Karjalan Prikaati
Korpisoturi-lehti
PL 5, 80791 KONTIORANTA

Prikaatin ja Killan
nettisivu osoitteella:
www.mil.fi/pkarpr

Ulkoasu
Leila Miinalainen
Puh. (013) 155 563

Painopaikka
PunaMusta, Joensuu

Painos 2 500 kpl

Ilmestyminen kaksi kertaa
vuodessa

Tilaukset
Puh. (013) 181 3242
Irttonumero 40 mk
Vuositilaus 80 mk

ISSN 0789-1474

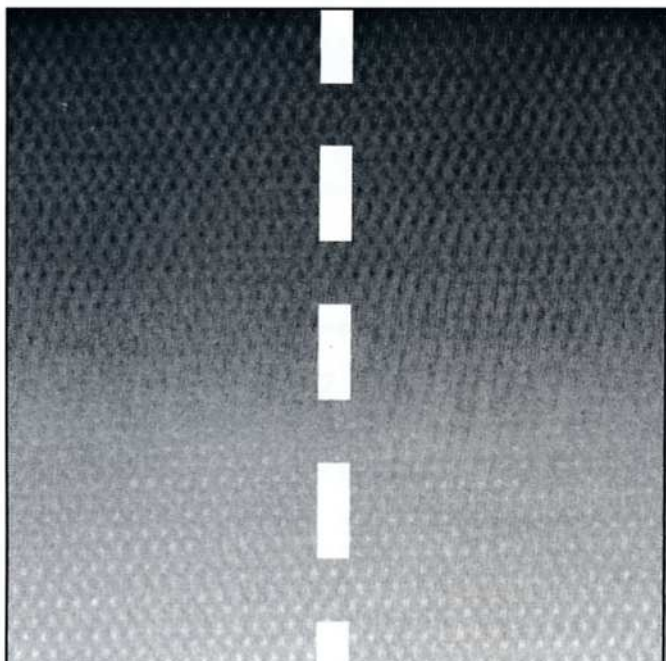
ABLOY® - *Merkki
turvallisuudesta*

**Nopeat
nauttivat
enemmän.
Koti-ISDN.**

JOENSUUN PUHELIN
FINNET-YHTIÖT

LEHTOSEN LIIKENNE OY

TEOLLISUUSKATU 6, 80100 JOENSUU 10, PUH. 973-24493

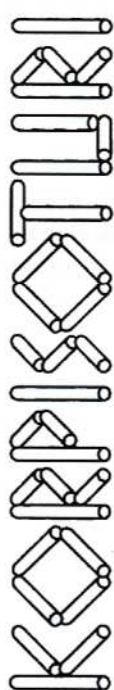
K KESKO

**Asianajotoimisto
Lindell Oy**

Brahenkatu 9 A 9
20100 TURKU
Puh. (02) 251 1004
Asianajajat Olli-Pekka Lindell
ja Vesa Mattila

Pääkirjoitus

Päätoimittaja, everstiluutnantti Tomi Nurminen

Olen mielenkiinnolla seurannut uuden varusmieskoulutusjärjestelmän voimaansaatamista. Uudistus on hyvä, mutta se uhkaa hyytyä jo alkumetreille. Kaikkein karvainta on tajuta leipäalamme eli johtajakoulutuksen vähättely. Vai mitä mieltä ollaan akateemisten ajattelijoiden penseästä suhtautumisesta varusmiespalvelun aikana saatavaan uudistettuun johtajakoulutukseen ja sen opin hyväksilukemiseen yliopisto- ja korkeakouluopintojen opintoviikoissa? Johtuuko se siitä, että yleisesti käsitetään sotilasjohtamisen olevan ärjymistä ja räyhäämistä? Ei sekään lievitä, että keuhataan: "Puolustusvoimien yhteistyö- ja keskusteluhaluukkuus asepalveluksen kehittämässä osoittaa puolustusvoimien kyvykkyyttä kehittää toimintaansa myös kritiikkiä vastaanottaen". Meidän järjestelmä, jos mikä, on tottunut kritiikkiin ja myös joutunut sen kohteeksi sekä ottanut opikseen!

Toki ymmärrän akateemikkojen perustelut puolustusvoimien ja yliopiston koulutustavoitteiden erilaisuudesta, mutta tunteeni, jolla tietenkään ei saisi olla mitään tekemistä järjen kanssa, viestittää jotain aivan muuta. Eikö nyt olisi juuri oikea aika murtaa perinteinen ja stereotyyppinen ajattelutapa puolustusvoimista hierarkisena ja umpimielisenä laitoksena? Vai halutaanko, että tämänkaltaisen yleinen mielipide säilyi jatkossakin? Eikö nyt olisi aika, kuten kirjanoppineet sanovat, kriittiseen ajatteluun sekä ummehtuneisuuden pöyhimiseen puolin jos toisinkin? Tulisi elää tätä päivää. Menneessä ei kannattaisi rypeä. Siitä tulee surulliseksi ja kehitys lakkaa.

Hyvään johtajuuteen ei ole mitään oikotietä. Sellaisia arvoja näytetään korostavan kuin rehtiys, älykkyys, kuuntelemisen ja itseilmaisun taito, suoruus, ener-

gisuus ja ennakoitavuus. Hyvä johtaja yksinkertaisesti tulee muiden ihmisten kanssa toimeen eikä muutu alkuvuikon sympaattisesta johtajasta loppuvuokolla käskykirjeitä jakavaksi ja keskustelutaidottomaksi tai yhteistyökyvyttömäksi patruunaksi. On kuitenkin vaarallista tyyppittää "hyvää johtajaa", koska näihin määritelmiin saatetaan uskoa, jopa sokeasti. Niin oudolta kuin asia vaikuttaakin, saatetaan olla, että mitään ihannejohtajan tyyppiä ei edes ole olemassa. Mainostoimisto vaatii keulalleen erilaisen johtajan kuin paperitehdas, tekstiilialan vähittäisketju tarvitsee eri ykköshahmon kuin kuljetusliike. Urheileva militäärijohtaja on yhtä hyvä tai huono kuin boheemi lounasjohtaja.

Pärjätäkseen johtaja tarvitsee kuitenkin aina henkilökohtaista auktoriteettia ja omaa identiteettiä: hyvän johtajan on ansaittava asemansa, johtajuus ei koskaan lankea muodollisen nimityksen kautta. Johtajan tulee osata käyttäytyä fiksusti, kertoa asiat muita kunnioittavasti, sekä luoda vakuuttavaa ymmärtämystä omaa identiteettiään kohtaan. Kun johtaja on tasapainossa, hänestä voi tulla myös team player, joukkuepelaaja. Auktoriteetti ei synny suurista vaan pienistä asioista ja se on enemmän tekojen kuin puheen ansiota. Esimerkiksi johtajan on pystyttävä ottamaan vastuu työyhteisönsä työmotivaation synnystä. Työmotivaatiota ei pelkästään osteta rahal-

la, eikä pelkkä työnteko innosta työntekijöitä. Lopullinen motivaatio löytyy eri tavoin eri työyhteisöissä. Mainostoimiston luovat suunnittelijat saavat tyydytyksensä haastavista ja vaihtelevista työtehtävistä. Työpaikalla on tärkeää viettää pitkiä päiviä. Toisen yrityksen designryhmä motivoituu yhtiön herättämistä mielikuvista. Työntekijöille on tärkeää työskennellä laatutavaroita valmistavassa yrityksessä. Jos kolmannen yrityksen koulutusasiantuntijat eivät saa tyydytystä itse työstä, vaan keskittävät energiansa jonninjoutavaan muuhun puuhasteluun, on johtajien nostettava rimaa ja "ravistettava". Motivaatio pitää tällöin löytää siitä, että koulutusasiat voidaan tehdä entistä paremmin. Ilman tavoitteita olevan tai liian vaativin tavoitein varustetun työntekijän yrittämisen halu ei riitä joutilaisuuden turruttamasta tylsyyden tilasta kohottautumiseen, kun motivaation pallo on hukassa.

Ihmiset kaipaavat työhönsä myöskin haasteita ja jännitystä. He haluavat tilaisuuksia onnistua tai epäonnistua. Myös keskustelu on tärkeää. Käskytyksen tilalla on dialogi. Osaamista tarvitaan, ei pomotusta, eikä myöskään vanhaan alaisen rooliin jättäytävää passiivista pomotettavaa. Käskevien ja käskyttävien johtajien aika alkaa olla ohitse. Jos pelkästään johtajan ja alaisen välinen hyvä henkilökemia ratkaisisi ongelmat, niin asiathan olisivat kunnossa. Mutta vaara piilee siinä, että johtaja kerää ympärilleen vain samaa ajattelevia klooneja. Ja kuitenkin kaikkein vähiten hyötyä johtajalle on jeesihmisistä. Tarvitaan henkilöitä, jotka haluavat saada aikaan parannuksia ja kehittyä samalla itse. He ovat aktiivisia, energisiä, yhteistyökykyisiä ja heillä on näyttämisen nälkä. Juuri nälkä on avainasana, sillä se on luova olotila. Ilman nälkää tilalla olisi yrittämisen lakkaaminen; Laiskuus. "Management by perkele" voidaan jo haudata aikansa eläneenä johtamiskeinona. Oikeilla jäljillä ollaan; suunta on oikea-uskon niin.

Hyvää kesää ja nautinnollisia hetkiä
KORPISOTURIN parissa.

Tomi Nurminen

1. Mikä sai Teidät valitsemaan sotilasuran?

Perheeseemme kuului lisäksi kuusi sisarta. Asumme pohjoisessa ensin Enontekiöllä ja myöhemmin Sodankylässä, joissa isäni toimi pappina ja siinä ohessa myös kirjailijana.

Siihen aikaan oli papeilla niin sanottuja apupappeja ja niinpä isäni ajatteli, että minä lukisin papiksi ja toimin myöhemmin hänen apunaan apupappina. 13 vuotiaana ilmoitin kuitenkin isälleni, ettei minusta tule pappia vaan upseeri. Sotilasuraan kiinnostuin ollessani setäni, Villingin patterin päällikkönä tuolloin toimineen, luutnantti K A Järventausten mukana seuraamassa sotaväen touhuja. Isäni hyväksyi ajatuksen ja sanoi, että jos sinä et halua toimia taivaallisten joukkojen kanssa, niin hoida maalliset joukot hyvin. Hän pyysi minulta kuitenkin kahta asiaa, jotka myöhemmin totesin hyvinkin arvokkaiksi neuvoiksi. Ensiksikin; älä käytä alkoholia ennenkuin tiedät rajasi. Isäni tiesi, että Suomen Valkoisen Kaartin upseerit käyttivät alkoholia joskus kohtuuttomasti. Toiseksi; upseerit elävät yli varojensa, joten älä kirjoita niimeäsi mihinkään vekseliin.

2. Nuoruusvuotenne vietitte Helsingissä, minkälaista aikaa se oli?

Perheemme muutti Tuusulaan lähinnä lasten koulunkäynnin takia. Isäni halusi, että lapsilla oli hyvät koulunkäyntimahdollisuudet. Itse kävin koulua Ressussa. Ylioppilaskirjoituksissa reputin ruotsin ja saksan kielissä. Tuohon aikaan ruotsalaisuus eli hyvinkin vahvana pääkaupunkiseudulla ja me pojanvikaarit teimme tietysti kaikenlaista kiusaa heille, muun muassa tervaamalla ruotsalaisia katukilpiä.

Kenraaliluutnantti Jorma Järventaus palveli JP 5:n komentajana Kontiorannassa vuosina 1954-56. Reserviin hän siirtyi 3 D:n komentajan tehtävistä vuonna 1966.

Kenraaliluutnantti Jorma Järventausta haastattelivat hänen Haukilahden kodissaan Korpisoturi-lehden päätoimittaja, everstiluutnantti Tomi Nurminen ja toimitussihteeri, yliluutnantti Heikki Rosenius. Haastattelu tehtiin 17. maaliskuuta 1998.

■ Kenraaliluutnantti Jorma Järventaus

Nuoruusvuosiin kuului hyvin kiinteänä osana koulunkäynnin ohella myös suojeluskuntatoiminta. Sen toiminta oli hyvin sotilaallista, kuuluivathan sen koulutusohjelmaan muun muassa erilaiset marssit, ammunta ja suunnistus. Sitä kautta kiinnostukseen urheiluun, etenkin pikaluis-

teluun ja hiihtoon heräsivät.

3. Opiskelun päätyttyä aloititte kadettikoulun vuonna 1934 kadettikurssilla n:o 18. Millainen kadettikoulu oli tuolloin?

Kadettikoulusta jäi selvästi sellainen kuva, että se oli vaativa, erittäin vaativa.

Kadettikoulussa opin, että oma esimerkki on eräs tärkeimmistä hyvän sotilasjohtajan ominaisuuksista. Joukkueenjohtajana toimiessani havaitsin myös, että eräs vaikeimmista tehtävistä oli toimia kavereittensa esimiehenä.

4. Mikä oli ensimmäinen palvelupaikkanne ja mieleenpainuvuin muistonne sieltä?

Kadettikoulun päätyttyä sain valita palvelupaikakseni Hyyrylän. Ennen valintaani minua oli pyydetty Uudenmaan Rakunarykmenttiin Lappeenrantaan, jonne muuttoa morsiammeni ei oikein hyväksynyt. Päätökseeni vaikutti myös se, että olin kysynyt vanhemman kadettikurssin kadetti Standertskjöldiltä, että vaikuttaako sukulaissyntytausta siellä urakehitykseen. Kun ymmärsin vastauksesta, että ne vaikuttaisivat siihen, päätin jättää menemättä Lappeenrantaan. Noilta ajoilta mieleenpainunein muisto on, kun toimin nuorena vänrikkinä Tykkikomppanian päällikkönä. Se antoi nuorelle miehelle paljon lisäoppia ja taitoa toimia sotilasjohtajana.

5. Olette ollut useassa sodassa mukana. Onko teillä niiltä ajoilta jokin erikoinen muisto?

Päällimmäisenä asiana on tietysti se, että pärjäsimme talvisodassa. Siihen vaikuttivat muun muassa suomalaisen miehen kestävyys ja etenkin usko säilymisen mahdollisuuksiin.

Eräs mielenkiintoinen tehtävä oli se, kun sain Päämajalta käskyn lähteä Saksan itärintamalle, varsinkaan, kun minulle ei annettu varsinaista tehtävää. Niinpä saavuin aikanaan Saksan itärintamalle, Spastimenskiin, jossa oli Heeresgruppe Mitte. Omasta

esityksestäni sain luvan tarkastaa XII Armeijakunnan etulinjan läpi ja kaistojen rajat. Tarkastuksen päätyttyä sain vajaan vuorokauden aikaa valmistella esitelmää talvisodan taisteluista ja taktiikasta armeijakunnan komentajille ja aselajikomentajille. Valmistelin esitystä neljä tuntia suomenkielellä, jonka jälkeen teimme erään kapteenin kanssa sen saksan kielelle. Sen jälkeen harjoittelin esityksen pitämistä saksaksi, olihan saksankielen taitoni huono (reputin ylioppilaskirjoituksissa) ja viimeksi olin puhunut saksaa koulussa. Niinpä pidin esityksen käsketyistä aiheista, joka kesti puolitoista tuntia. Esityksen päätteeksi sain arvovaltaiselta kuulijakunnalta helkutinmoiset aplodit.

Kaikenkaikkiaan kolme ja puoli kuukautta kestäneen asiantuntijavierailun aikana tekemieni esitysten perusteella saksalaiset muuttivat ryhmityksiään etulinjoissa ja sovelsivat talvisotataktiikan luennosta saamia tietoja omaan taktiikkaansa. Tuohon aikaan sisältyy myös saksalaisten upseerien taktiikan opettajana toimiminen. Palatuani ilmoitin Päämajassa, että Saksa ei tule pärjäämään. Siihen eversti Ulfsson totesi "luuleeko majuri tietävänsä jotakin näistä asioista." Vastasin everstille seuraavaa: "Jos Saksan armeijalla on asettaa reserviksi ainoastaan valloitusmaiden sotilaisista koottu reservi, niin silloin asiat ovat huonosti".

6. Sodan päätyttyä palvelitte Tuusulassa sotilaspiirin esikunnan järjestelytoimiston päällikkönä ja vs. päällikkönä 1944-1946 ja Sotakorkeakoulussa taktiikan ja sotahistorian opettajana vuoteen 1954 ja sen jälkeen toimitte Kontiorannassa JP 5:n

komentajana vuoteen 1956. Minkälaiset muistot teillä on tältä ajalta?

Kun sain tiedon siirrosta, se oli perheelleni järkytys, kun minä taas otin tiedon vastaan erittäin riemastuneena. Mennessäni Kontiorantaan pataljoona oli huonokuntoinen, mikä antoi minulle erinomaiset mahdollisuudet tarttua oikein voimalla kiinni työhön ja pyrkiä kehittämään sitä. Kaiken kaikkiaan tuo aika on erittäin mieleenjäädnyt ja toimiminen JP 5:n komentajana oli antoisaa työmaa. Kontiorannassa ei ollut pelkästään sotaväen pataljoona, vaan se oli yhteisö, jossa vallitsi erittäin lämmin ilmapiiri ja niin kouluttajien kuin varusmiestenkin työoraali oli korkea. Itku kurkussa perheemme sitten aikanaan kuitenkin jätti Kontiorannan. Lähtöaamuna oli pataljoonan henkilökunta kokoontunut asuntomme ulkopuolelle, jossa he muodostivat kunniakujan ja sen päässä oli valjastettu hevonen, jolla me siirryimme Kontiolahden rautatieasemalle. Kuljimme vaimoni kanssa kujan läpi sanomatta sanaakaan... Se hetki on jäänyt pysyvästi mieleeni. Viihdyimme siellä erittäin hyvin.

7. Sotilasuranne päätyttyä vuonna 1966 toimitte Helsingin Sanomien sotilaspoliittisena asiantuntijana aina vuoteen 1981 saakka. Millaista aikaa se oli?

Eläkeiän lähestyessä Hesarin kustantaja Aatos Erkkö otti minuun yhteyttä ja kysyi, haluaisinko ruveta lehden sotilaspoliittiseksi asiantuntijaksi. Kun sitten jäin eläkkeelle, soitin Erkkölle ja ilmoitin halukuuteni tehtävään. Noina vuosina tein useita ulkomaanmatkoja ja tutkin sotilaspoliittisia kysymyksiä sekä NATO:n, Varsovan liiton että puolueettomissa maissa. Kiinteä yhteys puolustusvoimien

ylimpään johtoon säilyi myös tuona aikana, jolloin tietenkin toin esille muiden maiden aseellista ja taktista kehitystä ja näin pyrin omalta osaltani kehittämään puolustusvoimia.

8. Kuinka hoidatte kuntoanne?

Talvisin hiihdän aina kun se vain on mahdollista täällä Helsingissä ja kesäisin ulkoilen.

9. Evästyksiä Pohjois-Karjalan Prikaatille?

Prikaati on siinä onnellisessa asemassa, että se kouluttaa varusmiehiään tyyppisessä suomalaisessa maastossa. Prikaatin koulutustaso on korkea luokkaa ja minulla on se käsitys, että näin prikaati tulee toimimaan ja säilyttämään oman paikkansa puolustusvoimien organisaatiossa. Vaikeissa tilanteissa tulee muistaa se, että yön yli nukuttua tilanne saattaa muuttua.

Haastattelu tallennettiin nauhalle, josta seuraavat kohdat toimitus julkistaa lukijoille tiedoksi.

Muistoja "matkan" varrelta:

Talvisodassa toimin komppanian päällikkönä Karjalan kannaksella. Olimme joutumassa saarroksiin Pienperossa, kun aloitimme käskyn mukaisesti vetäytymisen 60 miehen voimin. Jouduin silmäytysten ryssäläisen kapteenin kanssa, jonka karttalaukusta löytyi kartta ja suunnitelma siitä, miten Helsinkiin marssitaan 14 vuorokaudessa. Onnen hetkeni koin silloin, kun sieltä päästiin irti.

Urani on ollut veitsen terällä muutaman kerran. Vuonna 1941 olin kenraali Talvelan esikunnassa (VI AKE) operatiivisen toimiston tie-

dustelu-upseerina, kun sain esimieheltäni everstiluutnantti Alpo Marttiselta tehtäväksi laatia Talvelalle tilannekartta. Talvela ei tuntenut lainkaan taktisia karttamerkkejä. Everstiluutnantti A Marttinen ei kertonut minulle tästä eikä siitä, että näitä merkkejä ei saanut käyttää. Kun Talvela näki laatimani tilannekartan hän raivostui ja huusi "kuka lankkumaalari tämän on tehnyt" ja otti minut puheilleen raivoten osaamattomuuttani. Jätin Talvelan huoneeseensa ja poistuin paikalta. Asia jäi sillensä, koska olin poistunut paikalta ennenkuin Talvela käski. Nähdäkseni tällöin Talvela huomasi, että tuossa upseerissa on luonnetta. Toisen kerran urani oli veitsen terällä, kun välitin Talvelan käskyä VI AK:n alaiselle 5. D:n komentajalle, kenraalimajuri Karhulle, olla päästämässä yhtään ryssää karkuun motista. Tilanne oli sellainen, että ryssiä oli motittamassa 5. D:n ja 7. D:n joukot. Kuitenkin tästä noin 3000 ryssän motista osa pääsi murtautumaan ulos, jolloin Talvela raivostui ja soitti Karhulle ja syytti häntä käskyn täyttämättä jättämisestä. Karhu vastasi, että käsky oli kyllä saapunut perille, mutta siinä ei ollut käsketty kuka vastaa, nimitäin 7. D:n komentaja, kenraalimajuri Svensson oli virkaiässä vanhempi, jolloin Svenssonin tuli olla vastuussa. Talvela käski minut toistamaan välittämäni käskyn, joka alkoi sanoilla "5. Divisioonan komentaja henkilökohtaisesti vastaa.....", jolloin Talvela suuttui puhelimesta Karhulle ja huusi: "Sinä saatana koiraa! Uskallat syyttää upseereitani...!" Silloin minusta tuli Talvelan upseeri.

Toimiessani II/JR 44 komentajana asemasotavaiheessa Syvärillä vuosina

KENRAALIT TIUKOILLA

1941-43 tapahtui seuraavaa: Syvärin jäälle oli asennettu piikkilankalieriöitä estämään jään vapaa käyttö. Syvärin molemmilla puolilla valvottiin toimintaa. Armeijakunnan esikunnasta oli käynyt käsky poistaa lieriöt ennen jäiden lähtöä. Pataljoona oli aloittanut keräämisen, mutta se oli hidasta kun lieriöt olivat jäätyneet jäähän kiinni ja koska ryssien tarkka-ampujat häiritsivät tehtävää. Käskin lopettamaan lieriöiden keräämisen. Armeijakunnan komentaja, kenraaliluutnantti Blick tuli tarkastamaan pataljoonaa ja huomasi lieriöt jäällä. Blick karjui "onko tässä pataljoonassa ruvettu pelkäämään"? Vastasin, että "ei ole ruvettu pelkäämään, eikä aloiteta, mutta minun miesteni henki on tärkeämpi kuin lieriöt". Seuraus tästä oli se, että minä vapaaehtoisen apulaiseni, luutnantti Koiviston kanssa noudimme lieriöitä pois jäältä. Toiminta oli kuitenkin hidasta, edellä mainituista syistä johtuen. Pian tämän tapahtuman jälkeen Blick käski armeijakunnan joukoille tehtäväksi heti lopettaa lieriöiden keräämisen.

Lapin sodassa toimin muun muassa esikuntapäällikkönä 15. Prikaatissa, jonka komentajana oli eversti Kuis-tio, joka yleensä aloitti puheensa "Jumalauta, perkele, saatana". Tornio meinasi murtua, joten meidän tuli kii-reesti ryhtyä hyökkäämään Kemiin helpottaaksemme Tornion tilannetta. Kuljin joukosamme antamassa suullista käskyä aloittaa hyökkäys seuraavana päivänä klo 11.00. Kun saavuin takaisin komentopaikallemme Simoon Kuis-tio kertoi, että III AK, jota kenraaliluutnantti Siilasvuo komensi, oli käskennyt aloittaa hyökkäyksen jo kello 06.00. Vastasin, että H-hetki voi olla

aikaisintaan klo 11.00, jotta saadaan tykistö tukemaan hyökkäystä. Soitin III AKE:aan eversti Pesoniukselle ja sain, että hyökkäys voi alkaa vasta klo 11.00. Pesonius vastasi, että se on klo 06.00. Totesin sen olevan mahdotonta ja esitin ratkaisua asiaan, joka oli seuraava: Normaalin aamuisen tilanneilmoituksen jälkeen yhteys "katoaa". Näin meneteltiin. Aamuinen tilanneilmoitus kuului: "hyökkäysvalmistelut käynnissä". Sen jälkeen yhteys "katosi" ja hyökkäys alkoi klo 11.00. Hyökkäykseen liittyi tapahtuma, joka on hyvä kirjata, nimittäin prikaatimme taisteluosaston komentaja, everstiluutnantti Ojala oli ryppännyt itsensä humalaan, mikä selvisi kun hänelle soitettiin esikunnastamme. Eversti Kuis-tio kuunteli itse everstiluutnantti Ojalaa ja totesi humalatilaa ja otti Ojalalta komentajuuden pois ja alisti taisteluosaston joukot minulle. Kerroin nämä tapahtumat myöhemmin myös kenraaliluutnantti Viljaselle Pääesikunnassa.

Toimiessani pääesikunnan koulutusosaston päällikkönä ja komentopäällikkönä vuosina 1956-60 aloitettiin yhteistyö Neuvostoliiton armeijan kanssa. Vuonna 1959 toukokuussa tuli kutsu saapua Moskovaan sopimaan, meidän käsityksemme mukaan, urheilullisesta kilpailutoiminnasta. Delegaatiomme kuului muun muassa everstiluutnantti Erkki Setälä. Neuvottelija edeltävänä iltana vastaanotolla tulkkimme, joka oli aika liikuttuneessa tilassa, tuli kertomaan minulle, mitä seuraavana päivänä neuvoteltaisiin ja mitä asioita isännät (armeijakenraali Kolvatsin) tulisivat meille ehdottamaan. Neuvotteluehdotus oli pitkä lista asioita, jotka si-

sälsivät ehdotuksen muun muassa yhteisistä sotaharjoituksista. Valmistelin puheenvuoron näiden tietojen pohjalta ja torjuin ehdotukset toinen toisensa perään pois-lukien urheiluyhteistyön. Isännät reagoivat esitykseeni ymseästi ja poistuivat paikalta. Olimme jännittyneitä siitä, että otetaanko meitä enää vastaan ja päästäisiinkö sopimaan mitään asioita. Seuraavana päivänä delegaatiomme sai kutsun neuvotteluihin, jossa isännät ehdottivat samoja asioita, joita minäkin olin esittänyt. Nyt oli helppo sopia ja suurvalta säilytti kasvonsa. Minun ja Puolustusvoimien onneksi tulkki puhui tavallaan ohi suunsa ja pääsimme etulyöntiasemassa vastaamaan isännille. Neuvostoliittolainen delegaatio teki vastavierailun Suomeen vuoden 1959 syksyllä. Tuolloin heille esitettiin Reserviupseerikoulussa eversti Olli Korhosen johdolla muun muassa näyttävä lähitaisteluharjoitus.

Huippumuistona 3.D:n komentajuuteni ajoilta (vuosina 1960-66) on se, että sain johtaa Puolustusvoimien ensimmäisen valtakunnallisen sotaharjoituksen. Olin edellisessä virkatehtävässäni ollessa käynnistänyt sotaharjoituksen suunnittelun ja nyt sain sitten itse niittää sitä, mitä olin kylvänyt.

Toimiessani pääesikunnassa totesin, että sanojen sa takana tulisi pystyä seisoimaan. Eräessä esittelyssä eräs korkea-arvoinen upseeri oli voimakkain sanakääntein eri mieltä siitä ratkaisusta, mikä kokouksessa sitten lopulta päätettiin. Upseeri saapui hieman kokouksen jälkeen toimistooni ja alkoi pyytämään anteeksi huonoa kielenkäyttöään ja käyttäytymistään. Keskeytin upseerin ja

totesin, "juuri kun olen kirjoittamassa isoa plussaa sinulle, niin tulet tänne ppytelemään anteeksi...". Esimies ei tee jees-miehillä mitään.

Reserviin siirtyminen 4.7.1966 oli haikea. Urani päättyi Kouvolassa, jossa sain puhua kirkossa. Vähän aikaisemmin olin ilmoittautumassa reserviin siirtoni johdosta puolustusministeri Arvo Pentille. Puolustusministeri tiedusteli minun ja kenraaliluutnantti Keinosen keskinäistä suhdetta. Totesin, että edellisen komentajan (kenraali S Simelius) aikana keskinäiset yhteydenotot olivat olleet viikoittaisia. Nykyisen komentajan kanssa en ole ollut puheissa viimeiseen puoleen vuoteen.

"Korpisoturin" ajatuksia:

"Jos on tiukka tilanne, liioittele tyneyttä".

"Alaisista luopuminen on kaikkein haikeinta".

"Joukon edessä tulee pystyä esiintymään siten, että muistavat".

"Kaikkein vaikein tehtävä on olla kavereittensa esimiehenä."

"Jos rupeaa miettimään, mitä muut tästä ajattelevat, saa alati olla miettimässä, eikä asiat etene".

"Suomalainen sotilas pelkää saarroksiin joutumista".

"Epätoivoon ei saa antautua".

"Vihollisen ylivoima tasataan yllätyksellisyydellä sekä ajan että paikan valinnalla".

"Suomen puolustus perustuu ihmiseen; materiaalia ei ole koskaan tarpeeksi".

"Joukko-osaston henki on eräs tärkeimmistä; henkilökunnan alimmasta ylimpään tulee tuntea kuuluvansa yhteen".

Haastattelun lopuksi kysimme, aikooko kenraali kirjoittaa muistelmiaan. Vastaus oli lyhyt ja yksiselitteinen: "En aio".

Teksti ja kuva
everstiluutnantti Tomi Nurminen
yliluutnantti Heikki Rosenius

ROLEX

TIMANTTISET
JOENKULTA
SILTAKATU 14, JOENSUU PUH. (013)129 000

AVOINNA:
ma,pe 9-18
ti-to 9-17
la 10-14

Sammon Optimi-
säästövakuutus antaa
vakaan tuoton
4,2 %:sta lähes 6 %:iin

Tuotto muodostuu 4,5 %:n kiinteästä peruste-
korosta ja vuosittain vahvistettavasta asiakas-
hyvityksestä (oletus 2 %). Tuottoon vaikuttavat
vakuutusaika, summa ja henkilön ikä. Sopimus-
aika on vähintään viisi vuotta. Tuotossa on
huomioitu kaikki kulut. Tuotosta peritään pää-
omatuloveroa vasta säästöjä nostettaessa.

**Tule Sampoon ja pyydä itsellesi
maksuton tarjous.**

Joensuu, Koskikatu 11, p. 010 515 346
Lieksa, Pielisentie 4-6, p. 010 515 390

NUNNAUUNI

Ota mittaa Nunnasta.

Rakentaja ja saneeraaja!
Haluatko säästää
lämmityskustannuksissa?
Sovi uuni-asiantuntijan
mitoituskäynti, sillä nyt
on Nunnalla mahtavat
talviedut.
Ja niin taittuu talvelta
selkä.

UUTUUS

NUNNAUUNI

NUNNANLAHDEN UUNI OY, 83940 NUNNANLAHTI, puh. (013) 681 811
Telefax (013) 6818 100
Esitetillaukset: puhelin 0800-183 900

Myös Teidän tukenanne

KARJALAISEN KULTTUURIN EDISTÄMISSÄITIÖ

puh. 122 155

KOMENTAJAN KYNÄSTÄ

Artikkeli on mukailtu puheestani, jonka pidin 31.3.1998 Kollaan Vasamalla ottaessani vastaan prikaatin komentajuuden ja varuskunnan päällikkyuden.

Pohjois-Karjalan Prikaatin sotilaat ja siviilityöntekijät, prikaatin tukijat, Kontiolahden varuskuntalaiset. Olen ottanut vastuulleni arvostetut Pohjois-Karjalan Prikaatin komentajan ja samalla Kontiolahden Varuskunnan päällikön tehtävät. Teen sen luotavaisin ja tyytyväisin mielin, koska olen täällä tehtäviini tutustuessa todennut, että prikaati ja varuskunta ovat vähintään niin hyvässä kunnossa kuin mitä asiaantuntevat minulle kertoivat tehtäviini valmistautuessani.

Olen havainnut, että varuskunta on annettuihin voimavaroihin suhteutettuna mallikkaassa kunnossa. Prikaatin henkilöstön silmäkulmassa on ollut havaittavissa sellainen oikea pilke, mikä näin tulosjohtamisen aikakaudella näkyy muun muassa hyvinä koulutustuloksina: Itäisen Maanpuolustusalueen ampumaleirillä helmikuussa taitojaan syvensi osaava ja innostunut koulutettavien - samoin kuin kouluttajien joukko. Kranaatinheitintaiselijat ovat leirillään osoittautuneet valtakunnan parhaiksi ja sotilasurheilijat ovat menestyneet kiitettävästi kisoissaan.

Tällaisista saavutuksista kuka tahansa komentaja voi olla tyytyväinen, koska hänen vastuullaan oleva joukko on saavuttanut sille asetetut tulostavoitteet hyvin. Onnittelen eversti Lauri Ruonansuuta siitä tuloksekkaasta työstä, mitä hän on tehnyt prikaatin hyväksi. Samalla kiitän häntä myös päämäärätietoisesta johtamisesta varuskunnan saattamiseksi yhteen tänne Kontiorantaan, sekä uhrautuvasta työstä koko alueen sotilaallisen maanpuolustuksen hyväksi.

Samalla haluan myös omalta osaltani kiittää prikaatin ja varuskunnan kaikkia työntekijöitä sekä varusmiehiä hyvästä työpanoksestanne kukin omassa tehtävässänne. Hyvä tulos on loppujen lopuksi kaikkien yhteinen aikaansaannos.

Olemme tänään kokoontuneet tunnetun Kollaan Vasaman ympärille. Muistomerkin, joka olemassaolollaan muistuttaa pohjoiskarjalaisen väestön saavutuksista, mutta myös annetuista uhrauksis-

■ Eversti Antti Lankinen

ta isänmaamme itsenäisyyden hyväksi. Se muistuttaa myös Pohjois-Karjalan koko väestön edelleen vahvana sykkivästä maanpuolustustahdosta.

Kollaan miehet eivät pystyttäneet muistomerkkiään vain itsensä tai edes Kollaan ankaran taistelun muistoksi. He pystyttivät sen - kuuleman mukaan - siksi, että tulevat sukupolvet - muun muassa me - emme unohtaisi, mitä pienikin kansa voi saada aikaan yksimielisenä, oikeuksiinsa ja itseensä luottaen.

Vastaavasti pienikin joukko-osasto voi yhtenäisenä, itseensä ja asiansa oikeuteen luottaen saavuttaa merkittäviä ja jokaiselle tyydytystä antavia tuloksia.

Eräänä keinona tuloksiin pääsemiseksi on perinteiden kunnioittaminen. Tämä tilaisuutemme Kollaan Vasamalla osoittaa, että me kunnioitamme isiemme ja äitiemme kovalla työllä ja uhrauksilla luomia perinteitä.

Puolustusvoimat ovat olleet poikkeuksellisen suuren rakennemuutoksen kohteena jo noin kymmenen vuoden ajan. Yhtenä syynä tähän on ollut itäisen naapurimme vaihtuminen Neuvostoliitosta Venäjäksi. Toisena syynä on ollut yhteiskuntaamme koetellut taloudellinen lamajakso. Muiden ohessa nämä tekijät ovat aiheuttaneet puolustusvoimissa voimavarojen siirtoja, toimintojen tarkistuk-

sia sekä suoranaisia supistamisia ja saaneerauksia.

Pohjois-Karjala on joutunut kantaamaan oman osuutensa kekkoon muun muassa luopumalla tykistöjoukko-osastostaan ja lopulta Ylämyllyn perinnerikkaasta varuskunnastaan. Tänä päivänä Pohjois-Karjalan Prikaati on lähes kokonaan koossa Kontiolahden varuskunta-alueella Kontiorannassa.

Varusmiesten palvelukseenastumis- ja koulutusjärjestelmiä on erinäisistä syistä jouduttu tarkistamaan useaan kertaan. Kaikki nämä yhdessä aiheuttavat sen - kuten jo tiedätte - että keskellä kesää muutetaan prikaatin kokoonpanoa siten, että Joensuun Pataljoona lakkautetaan ja Prikaatiin jää yksi sodan ajan joukkoja kouluttava joukkoyksikkö - Karjalan Jääkäripataljoona. Tämän muutoksen jälkeen yhteinen selkeä päämäärämme olkoon koulutusrauhan saavuttaminen ja keskittyminen prikaatimme tärkeimpään tehtävään - sodan ajan joukkojen tuottamiseen.

Meidän on tiedostettava ja hyväksyttävä se tosiasia, että kun ympäröivä maailma muuttuu, muuttuu ja kehittyy myös yhteiskuntamme. Tällöin pitää puolustusvoimiemmekin kyetä muuttumaan ja kehittymään. Aika tulee tietyllä jäniteellä tuomaan uusia muutospaineita ja niihin haasteisiin pitää meillä silloin olla valmiudet. Uskon, että joukkomme ja varuskuntamme on nyt niin terveellä pohjalla, ettei meidän aikanamme enää ole tarvetta merkittäviin muutoksiin.

Hyvät prikaatilaiset ja varuskuntalaiset, onnittelen teitä vielä kerran sitä tuloksellisesta työstä, jolla olette luoneet Pohjois-Karjalan Prikaatille ja Kontiolahden Varuskunnalle niiden terveen rakenteen ja nykyisin laajalti tunnustetun hyvän maineen. Toivon, että me yhdessä kykenemme pitämään yllä tuota mainetta ja muun muassa sen avulla kykenemme vastaamaan kaikkiin niihin haasteisiin joita tulevaisuus tuo tullessaan - siihen tarvitsemme edelleen hyvää joukko-osastohenkeä ja toinen toistemme tukea.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Antti Lankinen'. The signature is fluid and cursive, written on a light-colored background.

My visits to North Karelia

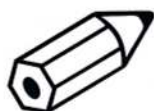
■ Neil Smith

the pleasure and privilege of getting to know the area and learning about life there. I have been able to witness for myself the paradox of dramatic change within an apparently unchanging framework. I will try to explain what I mean by this.

When I first visited Finland, 38 years ago, the car journey from Helsinki to Polvijärvi was an adventure in itself. Many roads, even main roads, were unsurfaced, with deep and dangerous potholes, and firmly followed the contours of the landscape. That meant that whenever you reached the brow of a hill you looked straight upwards for a second or two until the car pointed downwards again and you realised that the road ahead had either suddenly changed direction or had been transformed into deep mud. "KELRIKKO" was one of the first words of Finnish I learned, but I also experienced how ready the locals were to help to pull your car out of the mud or sand. In those days few of the farmers there - or elsewhere in Finland - had electricity, certainly had no car or television, had probably never been out of Finland and had possibly never even visited Helsinki. The diet was limited by the short Finnish growing season, and North Karelia had one of the world's highest incidences of cholesterol levels and heart disease.

By the time I arrived in Finland as Commercial Counsellor at the British Embassy in 1977, not only were the roads greatly improved and the farmers had new houses with electricity, but they also had a car and a colour television and were enjoying State-supported holidays, sometimes out of the country.

When, after an absence of 10 years, I returned to Finland as Ambassador in late 1989, I found that in the rush of modern life ugly concrete bridges had replaced the old road transport ferries, that many of those same farmers I had visited earlier had been bought out of farming by the State, and that golf courses proliferated on former farming land. I am now a little out of touch with the statis-

It was as my wife and I emerged naked and dripping from a cold lake after a sauna that we had our first encounter with the North Karelian Brigade. Being well brought up young soldiers, the members of the platoon concerned averted their eyes as they filed past us and turned up a narrow path in the woodland. It was the summer of 1961 and my second visit to the area. We had decided to spare my wife's family a further invasion by renting a cottage by one of the smaller lakes very near Ylämylly. After that we came across recruits in the area several times that summer but, on the whole, I would say that they had already seen more of us than we were to see of them.

My first visit to Finland, and North Karelia, was in the Summer of 1960. Although my Finnish - born wife, Elvi, and I were married in 1956, it took me that

long to get there because, after meeting while she was working in London and then marrying while I was serving out my obligatory two years in the Forces - as a Radar Operator in the Royal Air Force - I was then transferred to Rangoon in Burma on my first overseas Diplomatic Service appointment. It was, therefore, during a lengthy home leave from Burma that I was first able to visit Finland and make direct contact with my Finnish in-laws. Elvi was born and brought up in Polvijärvi where her father was a farmer, but by the time of my visit her parents had retired and moved to Joensuu. Thus Joensuu became the centre-point and occasional base for our future visits.

I have visited North Karelia at least once every year since 1960 and we have had our own cottage on Viinijärvi for about twenty-five years. Over those years not only has my wife managed to keep in touch with her family but also I have had

VIERAS KYNÄ

tics but think I am broadly correct in saying that in 1960 about 20 % of the workforce was engaged in agriculture and forestry. Now the figure is about 4 %.

During the period of which I have written so far the pace of change in Finland was extraordinary. I believe that I do not exaggerate greatly when I maintain that Finland achieved in those 30 or 40 years a change as great as that we and the older industrialised countries had taken over a century and a quarter to achieve - that is the transition from a largely agricultural to a largely service economy. That degree of change was not made without strains on the social structure and on the traditional Finnish way of life. Nowhere was that change and its side-effects more apparent than in North Karelia. The quality of life has improved dramatically in North Karelia since 1960. The diet is better balanced and the battle against high cholesterol and heart disease has not only been won but is now a trend-setter for the rest of the world. Statistics show that Finns born since 1960 are substantially taller and slimmer than their parents. Even drinking habits have changed. Wider international contacts, particularly following Finnish entry into the European union, are tending to accelerate those trends. Yet North Karelia remains North Karelia, with its own special character and beauty and its own special brand of patriotism epitomised by the crossed swords in your own emblem.

I know that some Finns are worried about "losing" their national identity in the rush to become recognised as being Western European. North Karelians are upset at losing their status as a "lääni" and becoming simply the anonymous "Itä-Suomi". It is, I think, important to be aware of what is happening and to take care not to lose that very essence of "Finnishness" that makes Finland so special. I sincerely hope that the situation will continue where 80 % of young Finnish men are content to do their military service because they regard it as being in the national interest. But that situation is perhaps bound to be undermined by the process of European integration and by events over the border in Russia.

That said, I really do not believe that Finns need fear losing their national

identity simply because of becoming "Europeans". We in Britain still manage to retain our gristly sausages, to drink our beer warm and flat and to eat fat, soggy British chips rather than crispy pommes frites. Finns need not fear for their laski-soossi and their hernekeitto and pannukakku if they wish to keep them.

While I watch with interest this continued process of change in Finland, I continue my contacts with North Karelia and, in particular, with Viinijärvi and Kontiolahti. I think that some of your readers will already be aware that, at the invitation of Väinö Broman, when he was Chairman of Karelia Golf, I helped to open the new course at Kontiolahti.

Väinö knew of my close association with the area through my wife, assumed that the British Ambassador would probably know which end of a golf club to hold and thought that it would be safe to get me to execute the official first drive off the first tee. Whether it was a result of a hangover from the Bromans excellent hospitality the previous evening or the nervous strain of being a left-hander with all the photographers standing behind me as I addressed the ball I do not know. But I missed my shot not once but twice, eventually hitting the ball all of 10 metres in the general direction of Governor Esa Timonens official SAAB. The ball responsible for this misdemeanour has been mounted and is proudly on display in the clubhouse.

That was in 1990. In the summer of 1994 I won my one and only golf prize. I won the handicap (28) prize at the annual ABLOY competition at Kontiolahti. For that reason among many others Kontiolahti will always have a special place in my affections. Matias Virtaala of ABLOY kindly continues to invite me to participate in the competition each year and I do so whenever I can. This provides me with an excuse, should one ever be needed, to return regularly to North Karelia.

Neil Smith

British Ambassador
Helsinki 1989-1995

Latvia puolustusvoimia varustetaan ja koulutetaan jo toista kertaa tällä vuosisadalla. Ensimmäisellä kerralla se tapahtui Latvian ollessa sotatantereena. Ensimmäisen maailmansodan rintamalinjat halkoivat Latviaa kahden vuoden ajan. Toisella puolella taisteli Venäjän armeija, jonka riveihin alusta lähtien koottiin latvialaisia tarkkaampujapataljoonia - Latvian historian ensimmäisiä sotilaallisia muodostelmia. Tsaarin Venäjän joukoissa taistelevat latvialaiset puolustivat maataan hyökkääjiä vastaan. Vastapuolella taisteli saksalaisten rinnalla myös suomalaisia jääkäreitä. Loput tiedetään: 80 vuotta sitten suomalaiset jääkärit palasivat Liepajasta (Liibausta) Suomeen auttaakseen Suomea itsenäistymään. Latvialaiset tarkkaampajat taistelivat itsenäisyyden Latvialle.

Latvia itsenäistyi marraskuussa 1918 ja alkoi heti varustaa vakinaista armeijaa, jolle siirtyivät Venäjän armeijan linnoitukset, kasarmit ja sotilassatamat. Vuonna 1919 perustettiin Latvian sota- ja korkeakoulu. Nuori valtio tarvitsi omia upseereita, sillä siihen asti upseerit olivat opiskelleet venäläisissä upseerikouluissa ja palvelleet tsaarin armeijaa. Tämä oppilaitos, samoin kuin armeija ja Latvian valtio, sai jatkaa olemassaolonsa runsaat kaksikymmentä vuotta.

Vuonna 1940 Neuvostoliiton joukot miehittivät Latvian. Toinen maailmansota oli alkanut, ja seuraavana vuonna Latvian valtasi Saksan armeija. Sodan päättyessä Neuvostoliiton joukot miehittivät uudelleen maan muka vapauttajina. Latvian armeija ja valtio jauhautuivat kahden suurvallan myllynkivien välissä; suurin osa sotaväestä ja kantahenkilökunnasta tuhoitiin tai katosi kuka minnekin päin maailmaa.

Vuonna 1991 Latvia uudisti itsenäisyytensä. Viimeiset Venäjän armeijalle periytyneet neuvostoarmeijan yksiköt lähtivät Latviasta elokuussa 1994. Jäljellä on yksi kohde - Skrundan tutka-asema Kuurinmaalla Liepajan lähistöllä. Se pal-

Latvian puolustus

jälleen omissa käsissä

velee Venäjän armeijaa, ja vuokrasopimuksen Latvian kanssa pitäisi päättyä lähivuosina. Venäjä tosin on tuonut epävirallisesti esille ajatuksen Skrundan tukkaseaman vuokrasopimuksen jatkamisesta. Latvia ei toistaiseksi näe syytä ajatuksen toteuttamiseen.

Venäjän armeijan vetäytyttyä Latvian haltuun jäivät kaikki sen alueella sijaitsevat tukikohdat, kuten siihen asti suljetut ja tarkoin vartioidut ohjustukikohdat metsien keskellä, eräät lentokentät, kasarmit ja sotilassatamat. Kun kulkee näillä paikoilla, on joskus vaikea kuvitella, että täällä on todella asunut ihmisiä - niin kurjaan kuntoon on hylätyt rakennukset jätetty. Latvian tarpeisiin sotilastukikohtia on aivan liikaa, mutta ne suunniteltiin suurvallalle, jolle alue oli strategisesti erittäin tärkeä.

Heti itsenäisyyden saavuttamisen jälkeen laskettiin perusta myös armeijan uudistamiselle. Viidenkymmenen vuoden ajan latvialaiset olivat joutuneet suorittamaan pakollisen asevelvollisuuden neuvostoarmeijassa. Jonkin verran latvialaisia - toisen maailmansodan pakolaisten jälkeläisiä - on myös Yhdysvaltain, Kanadan, Britannian ja eräiden muiden maiden armeijoissa. Jotkut heistä ovat palanneet auttamaan maataan. Latvialaisia on aikoinaan palvellut vieraiden armeijoiden riveissä niin Koreassa, Vietnamissa kuin Afganistanissa.

Vuonna 1992 Latvian sotakorkeakoulu perustettiin uudelleen, ja nyt se tunnetaan puolustusakatemiassa. Vuonna 1994 korkeakoulu muutti uusiin tiloihin. Opetus tapahtuu neuvostovallan aikana rakennetuissa tiloissa, joissa ennen koulutettiin ohjusjoukkojen politrukkeja. Riikaan lähetettiin opiskelijoita joka puolelta Neuvostoliittoa. Tontti ja rakennus ovat molemmat liian suuret korkeakoululle, jossa opiskelijoita on tällä hetkellä 400. He saavat koulutuksen, joka antaa valmiuden joukkueen, komppanian tai pataljoonan komentajan tehtävien suorittamiseen oman maan asevoimissa. Akatemialla on yhteistyötä Britannian, Sak-

san, Tanskan ja Yhdysvaltain kanssa, ne ovat lähettäneet opettajia. Myös suomalaiset reserviupseerit ovat jo useiden vuosien aikana kertoneet täällä kokemuksistaan. Latvialaiset kadetit ovat osallistuneet kursseihin tai suorittaneet täyden oppimäärän Saksassa, Yhdysvalloissa, Kanadassa, Tshekinmaassa, Tanskassa ja Ruotsissa.

Latvian kaltaisen nuoren valtion ei ole helppo saada hetkessä valmiiksi kaikkia rakenteita, joita oman maan puolustaminen edellyttää. Myös puolustusakatemiassa on suuria taloudellisia vaikeuksia, mutta siitäkin huolimatta voi lyhyellä käynnilläkin huomata kuinka reipas ja velvollisuudentuntoinen henki akatemiassa vallitsee. Suhtautuminen armeijaa ja maanpuolustusta kohtaan on tässä korkeakoulussa aivan erilainen kuin Latvian nuorisolla yleensä. Kokemukset neuvostoarmeijasta ovat jättäneet niin suuret traumat, että vielä nykyin, rauhan aikana, pidetään omassa armeijassa palvelemistakin miltei rangaistuksena. Nuoret eivät tällä hetkellä usko, että Latviaan voisi kohdistua sotilaallisia aggressioita.

Oikeastaan tunnelma on sama kaikkialla Latviassa. Vuosikautia on keskusteltu siitä, että puolustuksen osuus valtion budjetista on liian pieni, vain 0,67 %. Äskettäin saatiin valmiiksi puolustuksen kehitysmalli, joka tulee piakkoin hallituksen ja parlamentin käsittelyyn. Suunnitelma edellyttää puolustusmäärärahojen lisäystä 2,5 %:iin. Se koostuu kahdesta vaiheesta: ensimmäinen kestäisi viisi vuotta, ja sen päämääränä olisi alueellisen puolustuksen kehittäminen. Toinen vaihe veisi kymmenen

vuotta, minä aikana olisi kehitettävä liikuvaa puolustusta. Jos parlamentti vahvistaa uuden kehitysmallin, käytettäisiin varat puolustusjärjestelmän parantamiseen. Merivoimat esimerkiksi tarvitsisivat uusia nopeita aluksia ja partioaluksia, ilmavoimille olisi välttämätöntä hankkia neljä helikopteria, joita voitaisiin käyttää pelastusoperaatioihin.

Niin kuin valtiota yleensäkin ei puolustusvoimiakaan voi luoda hetkessä. Luultavasti suomalaiset paremmin kuin monet muut kansat ymmärtävät, kuinka paljon koulutusta, voimia, rahaa ja yritystä tällainen vaatii pieneltä maalta meidän geopoliittisessa asemassamme.

Anna Žigure
kirjailija
Suomen Latvian
suurlähettiläs
Helsinki 1992-1998

■ Anna Žigure

J o e n s u u

"Jo on kauan Karjalassa, pitkä aika Pielisjoilla, kaventuna kaupunkita Kaluvirran kainalohon", lauloi liperiläinen kansanrunoilija Antti Puhaka, kun oli saatu tieto Joensuun kaupungin perustamisesta. Hän tulkitsi väestön ilontunteet, joiden keskeisin perusta oli kaupankäynnin vaikeuksien ratkeaminen. Erityisen vaikea oli tilanne ollut Ruotsin vallan aikoina, kun esim. suolan ostoon oli ajettava tietömiä taipaleita pitkin joko Loviisaan tai Ouluun.

Joensuun kaupungin perustaminen sen ensimmäisestä ehdotuksesta toteuttamiseen kesti lähes 100 vuotta. Toteuttamiseen johtaneen ehdotuksen avainhenkilöt olivat kenraalikuvernöörin apulainen A. A. Thesleff ja Kuopion läänin kuvernööri G. A. Ramsay sekä Kontiolahden, Pielisjärven ja Nurmeksien talonpojat. Kaupungin perustamiseen Pielisensuuhun vaikuttivat liikenteellinen sijainti sekä kauppa- ja orastavat teollisuuspoliittiset syyt. Myös varhemmilla valtion päätöksillä viljamakasiinin, kruunun viinanpolttimon ja armeijan kenttämakasiinin sijoittamisella oli ollut oma myönteinen vaikutuksensa.

Kaupungin perustamisvaiheessa oli pientä kitkaa. Kaupungin paikkaa pohdittiin pitkään ja perusteellisesti. Harkinan alla oli kaupungin sijoittaminen molemmille puolille jokea käyttäen hyväksi myös Niinivaaran korkeampaa ja kuivempaa maastoa. Mikäli näin olisi tehty, olisi tällä ollut huomattava vaikutus kaupunkikuvaan pitemmälläkin tähtäimellä. Asemakaavojen laadinnassa oli tuolloin kuitenkin vallalla suuntaus, joka vaati leveitä ja suorita katuja sekä selväpiirteistä ruutukaavaa. Valittu ratkaisumalli oli myös valtiolle selvästi halvin toteuttamistapa.

150 vuodessa on Joensuu kehittynyt 200 asukkaan kauppapaikasta 51000

■ Kaupunginjohtaja Juhani Meriläinen

asukkaan vetovoimaiseksi kaupan, kulttuurin, koulutuksen ja osaamisen keskeiseksi. Asukasluku kasvoi aluksi verkkaaisesti ylittäen 1000 asukasta vuonna 1883. 1900-luvun vaihteessa Joensuussa asui noin 3000 henkilöä ja ennen sotia 5000 henkilöä. 1950-luvun alussa Joensuun asukasluku oli 9093 henkilöä. Kun Pielisensuun kunta liitettiin Joensuuhun, asukasluku kasvoi 23200 henkilöön. Joensuun kehitys oli siis alkuvuosikymmeninä verkkaista, ja kaupunki säilyi

leimallisesti pikkukaupunkina 100 vuoden ajan. Kaupunkikehityksen kannalta merkittäviä muutoksia olivat Joensuun ja Pielisensuun kuntien kuntaliitokset, Pohjois-Karjalan läänin ja Joensuun yliopiston perustaminen. Noiden ratkaisujen myötä Joensuu on kasvanut, kehittynyt ja muuttanut rooliaan koko maakuntaa palvelevaksi monipuoliseksi palvelukeskeiseksi.

Joensuu perustettiin kauppapaikaksi. Kaupan ohella toinen tärkeä elinkeino on ollut sahateollisuus. Joensuun hallinnollisten rajojen ulkopuolella vaikutti Utran teollisuustaaajama, joka oli vuosisadan vaihteessa Itä-Suomen merkittävin teollisuuskeskittymä. Tänäpäivän keskittymästä ovat muistoina kivijalat ja Väisälän veljekset, joiden merkitys suomalaisessa teollisuudessa ja tiedemaailmassa on ollut huomattava. Joensuussa on toiminut lukuisia vientisahoja, joista Penttilä toimi yhtäjaksoisesti yli sadan vuoden ajan. Tänäpäivän sahateollisuus on historiaa, mutta on jättänyt ymmärrettävistä syistä vahvan vaikutuksen joensuulaiseen sieluelämään. Tämänpäivän joensuulaista teollisuutta ovat Abloy Oy, Perlos Oy, Timberjack Oy, Oy Schauman Ab, Joensuun Meijeri, Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy, LabSystems Oy ja lukuisat pienemmät etenkin muovi- ja metalliteollisuuden osaamiseen keskittyvät yritykset. Koulukaupunkina Joensuu on ollut aina merkittävä. Jo 1865 perustettiin kaupunkiin kaksi oppikoulua, joista Joensuun lyseo oli toiseksi vanhin suomenkielinen oppikoulu ja tyttökoulu puolestaan oli eräs vanhimpia tyttöoppilaitoksia. 1950-1970-luvut olivat merkittävää koulutuksen kehittämisen aikaa. Joensuussa käynnistyi tuolloin mm. seminaari, Wärtsilän Teknillinen Oppilaitos, kaksi ammattikoulua, kauppaooppilaitos ja sairaanhoitajakoulu. Tänäpäivän Joensuussa toimii Joensuun yliopisto, joka on viiden

150 vuotta

tiedekunnan, 6000 opiskelijan ja 1000 henkilön monipuolinen työyhteisö. Joensuun ammattikorkeakoulu perustettiin vuonna 1995 ja siihen yhdistettiin useita keskiasteen oppilaitoksia, kuten Wärtsilän Teknillinen Oppilaitos, terveydenhoitoalan oppilaitos, kauppaoppilaitos jne. Joensuussa toimii lisäksi Pohjois-Karjalan kuntien omistama ammatillinen oppilaitos sekä Joensuun kaupungin ammatti-instituutti. Joensuu on edelleen leimallisesti koulukaupunki, jossa keskimäärin joka kolmas vastaantulija on jonkin oppilaitoksen oppilas.

Joensuu on Pohjois-Karjalan keskus ja vahva hallintokaupunki. Pohjois-Karjalan lääni perustettiin vuonna 1960, kun sijainti Kuopion läänin takamaana ei ollut saanut aikaan Pohjois-Karjalassa toivottavaa myönteistä kehitystä. Pohjois-Karjalan asukkaiden suureksi pettymykseksi oma lääni lakkautettiin ja perustettiin 1.9.1997 alkaen uusi Itä-Suomen lääni. Joensuu on monien valtionhallinnon toimintojen alueellinen toimipiste. Merkittävimpiä ovat Sotilasläänin eskunta, Pohjois-Karjalan TE-keskus ja Pohjois-Karjalan ympäristökeskus. Joensuuhun keskittyvät monet kuntien yhteiset palvelut, kuten Pohjois-Karjalan sairaanhoitopiirin ja ammattikoulutuksen palvelut.

Joensuu on Pohjois-Karjalan kulttuurin ja vapaa-aikatoimintojen keskus. Joensuussa toimii Kaupunginteatteri, Kaupunginorkesteri, Pohjois-Karjalan museo, Taidemuseo ja konservatorio. Liikunta- ja vapaa-aikatoimintatilat ovat Joensuussa kehittyneet ja monipuoliset. Merkittävät erikoisliikuntapaikat, kuten jäähalli ja uimahallit tarjoavat palveluja myös ympäristökuntien asukkaille. Joensuussa järjestetään vuosittain erilaisia tapahtumia ja kongresseja. Näistä tunnetuimpia ovat laulujuhlat ja Ilosaari-Rock -nuorisotapahtuma, useat yliopiston ja yritysten järjestä-

mät kongressit ovat merkityksellisiä myös matkailuelinkeinon kehittämisen kannalta.

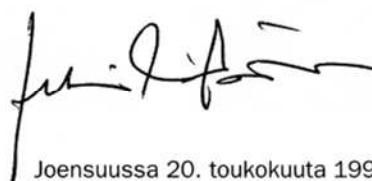
Joensuun sijainti EU:n itäisimmässä maakunnassa, jolla on 300 kilometriä yhteistä rajaa Venäjän kanssa, tarjoaa monia mielenkiintoisia mahdollisuuksia. Jo historiallisista syistä Joensuussa kohtaavat idän ja lännen kulttuurit sekä luterilainen ja ortodoksinen uskonto. Joensuun yliopisto järjestää ortodoksisen teologikoulutuksen maassamme ja ortodoksinen kulttuuri on merkityksellinen myös Joensuun kaupunki kulttuurilämälle. Karjalaisen kulttuurin edistäminen on puolestaan merkityksellistä Joensuun ja koko Pohjois-Karjalan identiteetin kannalta. Tätä varten Joensuun kaupunkiin perustetaan juhlavuotena Carelicum-karjalaisen kulttuurin edistämiskeskus.

Joensuu tunnettiin pitkään puutalo-kaupunkina. Tänäpäin tuosta puutalokaupunkivaiheesta on muistot jäljellä muutamien puutalokortteleiden muodossa kaupunkikeskustan tuntumassa Rantakadun varrella. Kaupunkikeskusta on rakentunut lähes kokonaan uudelleen ja on kerrostalojen aluetta. Kaupungin merkittävimpiä rakennuksia on Eliel Saarisen kaupungintalo, joka peruskorjataan kaupungin 150 vuoden juhluvuoden kunniaksi. Muita tärkeitä ja arkkitehtuurisesti merkittäviä rakennuksia ovat ortodoksinen ja luterilainen kirkko, Joensuun lyseon ja yliopiston rakennukset sekä kaupungin vanhin kivirakennus, Piellisjoen linna. Uusinta arkkitehtuurin ja edustaa mm. kaupungin kirjastotalo.

150-vuotias Joensuu tuntee vastuunsa Pohjois-Karjalan ja osaltaan Itä-Suomen kehittämisestä. Joensuussa ollaan tänään huolissaan liian hitaasti pienentyvästä työttömyydestä ja väestön pismuutosta, mikä autoittaa yhä laajemmin maaseudun ja maan raja-alueet. Vuo-

denvaihteessa hyväksyttiin Pohjois-Karjalan kehittämissuunnitelma, jonka keskeinen tavoite on luoda 6000 uutta työpaikkaa. Haaste on mittava, mutta Joensuulla on edellytykset omalta osaltaan edetä esim. metsä- ja muovialalla sekä panostamalla uusille nopeasti kasvaville tuotantoaloille, kuten nanoteknologiaan, optiikkaan tai tietotekniikkaan. Menestymisen uusien työpaikkojen rakentamiseksi edellyttää puolestaan perinteiset kunta-, hallinto- ja yritysraajat ylittävää työskentelytapaa. Vähänkin pidemmällä tähtäimellä kilpailu työpaikoista ja hyvinvoinnin turvaaminen edellyttävät kuntajaotuksen muuttamista myös Joensuun kaupunkiseudulla. Joensuu on näinä päivinä yli 100000 asukkaan kaupunkiseudun kilpailukykyinen ja kansainvälinen keskuskaupunki, aluekeskus ja vahvaan myös kansainväliseen metsäosaamiseen perustuen Euroopan metsäpääkaupunki. Joensuu on kansainvälinen erityisosaaja monilla teknologian alueilla ja yliopistollisessa tutkimustoiminnassa sekä Idän-kaupan asiantuntijana.

Kaupungin perustaminen merkitsi aikanaan ammattiossaajien kauppiaiden, käsityön taitajien ja pienyritysten muuttamista Joensuuhun elinkeinojen vapauden ja verohelpotusten ryhdittämisenä. Tällaista uudisraivaushenkeä ja yrittäjyyttä tarvitaan jälleen nyt ennakkoluulottoman yhteistyön, omatoimisuuden, ripeän päätöksenteon, EU:n rakennerahastouudistuksen ja esim. Luoteis-Venäjän kehittyvän kaupan vauhdittamiseksi.

Joensuussa 20. toukokuuta 1998

HENKILÖSTÖPALSTA

YLENNYKSET

Yliluutnantiksi
1.1.1998
Hannu Sihvonen

Yliluutnantiksi
1.3.1998
Pekka Peltoniemi

Yliluutnantiksi
1.3.1998
Robie Kulokivi

Yliluutnantiksi
1.4.1998
Ilkka Karppanen

Yliluutnantiksi
1.4.1998
Pertti Kettunen

Yliluutnantiksi
1.5.1998
Jari Pantsari

Luutnantiksi
1.5.1998
Ari Eskelinen

Majuriksi
4.6.1998
Juha Manninen

Majuriksi
4.6.1998
Eero Pakarinen

Luutnantiksi
4.6.1998
Mikko Saastamoinen

SIIRROT

Luutnantiksi
4.6.1998
Janne Suhonen

1.2.1998 lukien
kapteeni
Pekka Romppanen
Karjalan Prikaatiin

1.4.1998 lukien
luutnantti
Kari Piironen
Pohjois-Karjalan
Sotilasläänin
Esikuntaan

1.4.1998 lukien
eversti
Lauri Ruonansuu
Mikkelin Sotilasläänin
Esikuntaan

HENKILÖKUNTAAN HYVÄKSYTYT

1.4.1998
eversti
Antti Lankinen

1.7.1998
asentaja
Kimmo Konttinen

18.5.1998
Sosiaalipedagogi
Anne Laitinen

1.4.1998
lääkintämajuri
Heimo Koskela

RESERVIIN

TUUSNIEMEN elinkeinoelämä

Kärkiyritykset tiennäyttäjinä

Palveluelinkeino on suurin työllistäjä Tuusniemellä, palvelusektorin työpaikkojen osuus on niistä kaikista noin 40 prosenttia. Maa- ja metsätalouden osuus on jo huomattavasti pienempi noin 30 prosenttia, teollisia työpaikkoja on 15 prosenttia ja loput työpaikat ovat muissa elinkeinoissa. Työttömyysaste on noin 18 prosentin luokkaa, mutta kesäisin se putoaa huomattavasti lähinnä runsaasti työllistävän Ruuttulan taimitarhan ansiosta.

Työvoimaa vapautuu edelleen maataloudesta. Tätä ra-

kennemuutosta ei ole pystytty täysin uusilla teollisilla työpaikoilla korvaamaan. Merkittävimmät yritykset Tuusniemellä ovat Paakkilan Konepaja, 50 työpaikkaa, Pirosen leipomo 20 työpaikkaa, ja Tuusniemen saha 25 työpaikkaa sekä Viihdekeskus Hojo Hojo, jossa on vajaa kymmenen työpaikkaa.

Kunnan kehittämisen painopisteet

Tuusniemen kunnan elinkeinoelämän kehittämisen painopisteitä ovat mekaaninen metsäteollisuus, metalliteolli-

suuden yritysryppään muodostaminen sekä matkailun kehittäminen.

Matkailun kehittämiselle antavat pohjan maatilamatkailu ja Juojärven laaja, puhdasvetinen vesistöalue, samoin Suvasvesi ja Rikkavesi.

Metsäteollisuuden osamista kunnassa on mm. Tuusniemen sahan puitteisissa. Metalliteollisuuden osamista löytyy etenkin Paakkilan Konepajalta.

Elinkeinojen kehittämisen yhteydessä ei myöskään unohdeta maa- ja metsätalouden osuutta, vaan rakennemuutosta pehmennetään

maaseudun kehittämisprojekteilla, jonka yhteydessä laaditaan kaikille tiloille oma liike-toimintasuunnitelmansa.

Kärkiyritykset

Tuusniemellä on useita hyvin menestyviä yrityksiä, joista tässä yhteydessä esimerkkeinä mainittakoon Paakkilan Konepaja, Keski-Suomen Puukymppien saha ja Viihdekeskus Hojo Hojo.

Paakkilan Konepaja on keskiraskaan konepajatoiminnan yritys, jonka toiminta perustuu etupäässä alihankintaan. Välillisesti ajateltuna lä-

Tuusniemi

hes kaikki tuotanto menee vientiin. Yritys työllistää tällä hetkellä 50 henkilöä. Toiminta perustuu vuosisopimukseen ja Partnership-toimintaan. Omista tuotteista mainittakoon työstökoneiden turvalaitteet. Yrityksen liikevaihto on 20 milj. mk vuodessa. Yrityksen toimivuutta kuvaa sekin, että Suomen Logistiikkayhdistys, Logy valitsi Paakkilan Konopajan vuoden 1997 logistiikkayritykseksi ja se kuuluu Suomen Talouselämä-lehden 50 kasvuyrityksen joukkoon.

Toinen merkittävä yritys Tuusniemellä on Juojärven valtatie 17 välisellä maa-alueella sijaitseva Viihdekeskus Hojo Hojo, joka löi itsensä läpi vuonna 1996 jolloin avattiin uusi tanssilava. Avajaisissa oli mukana Reijo Taipale ja n. 1600 muuta ihmistä. Vuonna 1996 viihdekeskus Hojo Hojossa vieraili n. 30 000 ihmistä. Jari Sillanpää-illalla kesällä -97 oli paikalla yli 2300 henkeä. Tanssipaviljongin palvelujen lisäksi yritys tarjoaa ravintolapalveluja, hotellipalveluja, mökkimajoitusta, ruokailua, minigolfia, pomppulinnaa....

Yhteenvetona voisi todeta, että Tuusniemen tärkeimmät kehittämishankkeet ovat: maatilamatkailun ja luontomatkailun kehittäminen, alueen vetovoimasta ja voimavaroista lähtevänä, mekaanisen metsäteollisuuden kehittäminen ja kansainvälistäminen, metalliteollisuuden kilpailukykyyn lisääminen ja parantaminen sekä kansainvälisyyden laajentaminen, seudullisen yhteistyön tiivistäminen ja kehittäminen.

Myönteisyys, luottamus

tulevaisuuteen ja kansainvälisyys ovat avainasemassa kehittäessämme Tuusniemen kuntaa ja sen elinkeinoelämää.

Oekeitin Immeisten Tuusniemi Sinisten teitten ja Luostaritien yhtymäkohdassa

Tuusniemen kunta sijaitsee maantieteellisesti oivallisella paikalla, Kuopion ja Joensuun puolessavälissä jylhän, hyvä-

jaseutua. Vuoden 1595 Täysinän rauhan raja kulki suunnilleen kunnan nykyistä itärajaa Juojärveä pitkin Ohtaansalmen, Kaavinkosken kautta Pisalle. Ohtaansalmen rantakalliosta löytyy kallioon hakattu riimuin ympäröity rajamerkki; vuosiluku ja kolme kruunua. Kruunut ovat saaneet paikkansa myös Tuusniemen kunnan Teerivaakunaan.

Tuusniemen maisemat ovat vaihtelevia. Mäkiset metsämaat ja lukuisat pienet ja

vaikuttavin on jylhä Juojärvi kymmenien kilometrien pituisine järven selkineen. Järven luodoilla kirkuvat selkälokit tekevät tunnelman merellisiksi.

Ohtaansalmessa Sinisten Teiden risteys

Tuusniemelle on helppo tulla, valtatie 17 Kuopiosta Joensuuhun kulkee pitäjän läpi. Luostareiden tie vie Tuusniemeltä etelään päin. Tien nimi on tullut Valamon ja Lintulan

■ Loma Jussila Tuusniemen Susijärvellä.

tä vedenlaadustaan tunnetun Juojärven rannalla. Tuusniemen kirkonkylästä on maanteitse matkaa Outokumpuun 35 kilometriä, Joensuuhun 77 kilometriä ja Kuopioon 60 kilometriä

Tuusniemi on ollut Ruotsi-Suomen ja Venäjän välistä ra-

suuret järvet ovat mieluisaa katsottavaa. Tuusniemen sijainti usean suuren järven välissä antaa hyvät mahdollisuudet veneilyyn. Läntinen osa Tuusniemeä avautuu Suvasvedelle, itäinen osa Juojärveen ja pohjoisosa Rikkaveteen ja Kaavinjärveen. Vesistöistä

luostareista, jotka sijaitsevat tien läheisyydessä. Kuopio-Joensuu tie on myös kansainvälinen Sininen Tie. Tie kulkee neljän valtakunnan alueella alkaen Norjan Mo I Ranasta, kulkien Ruotsin ja Suomen halki Venäjälle.

On myös huomattava se,

Tuusniemi

että on olemassa vanhempi-kin Sininen tie, Sininen vesitie Kaavinjärvestä, Rikkaveden kautta Ohtaansalmeen jossa Siniset tiet risteävät ja vesitie jatkuu Juojärven eteläpään Taivallahden ja Varistaipaleen kanavien kautta alas Saimaan vesistöön ja sitä kautta vaikkapa merelle.

Juojärven allas on Suomen korkein kanavoitu vesialue, 101 metriä merenpinnasta.

Rantabulewardiksikin sanottu

Tuusniemen kirkonkylä sijaitsee Juojärven rannalla Sinisen Tien molemmilla puolilla. Juojärven ranta-alueita kirkonkylän kohdalla kehitetään erillisen rantaprojektin puitteissa. Tämä alue ulottuu Hojo Hojon yrityksestä aina kirkonkylälle asti. Ranta-alueeseen sisältyy Hojo Hojon alue, satama, teollisuusalueeksi kaavoitettu alue, entisen meijerin alue laivalaitureineen, sekä asuinalueita ja puistoaluetta. Tästä kokonaisuudesta on kehittymässä näyttävä ja siisti ranta, johon on rakennettu rantatie, joka paikallisten ihmisten keskuudessa on saanut jo nimen Rantabulewardi.

Ulkoilureitistö antaa mahdollisuuden monimuotoiseen liikkumiseen

Oletpa likkeellä jalan, polkupyörällä veneellä taikka moottorikelkalla, niin Tuusniemeltä löytyvät kaikille menomuodoille mahdollisuudet

luonnossa liikkumiseen.

Merkityt polut jylhälle Seinänuorelle tarjoavat mahdollisuuden tutustua usean sadan metrin pituiseen rotkolaaksoon, jossa pystysuorat kalliot nousevat kymmenien metrien korkeudelle.

Mikäli haluaa ihailla kaunista järvisuuta korkeammalta, niin silloin kannattaa mennä Tuusmäkeen, Tuusmäen helmeen. Mikäli voimia riittää niin matkaa voi jatkaa pari kilometrin päähän Kohisevan koskelle, mistä keväisin kantautuu kauas kosken pauhu veden virratessa alas Tuusmäen rinnettä. Putousta on 50 metrin matkalla noin 25 metriä.

Kirkonkylän rantaan on valmistunut kevyen liikenteen väylä, rantabulewardi, jollaista ei löydy edes suuremmilta paikkakunniltakaan. Rannalta on noussut aikoinaan kirkonmäki ylös kirkonmäelle, jossa kauniinkeltainen puinen pystyhirsikirkko, ainut Suomessa, odottaa kävijää pysähtymään hetkeksi.

Kirkonmäki jatkuu itään ja nousee korkeaksi kauniiksi soraharjuksi, mistä avautuu kauniit näköalat Juojärvelle. Harjun itäpuolella Mustosenlammen rannalta löytyy Tuusniemen Leijonien pystyttämä kivikautisen asupaikan muistotaulu. Mustosenlammen rannalla on jo kivikauden ihminen pitänyt majapaikkaansa pyydystäen elannokseen hylkeitä ja majavia.

Ohtaansalmeen valtatie 17:sta valmistui uusi uljas silta, vanha 1950 luvulla rakennettu silta sai jäädä kuitenkin paikalleen. Vanha silta tarjo-

aa rauhallisen patikointipaikan entisen Täyssinän rauhajan rajan yli. Ohtaansalmen rannalla Täyssinän rauhajan rajamerkillä voi miettiä, millaista täällä olisi jos raja olisi yhä samalla paikalla.

Ohtaansalmissa voi autolla venettä vetävä matkailija laskea veneensä veteen ja sitten pääseekin tutkimusmatkalle joko yläjuoksulle päin Rikkavedelle ja Kaavinjärveen, taikka alapuolelle Juojärvelle. Juojärven altaasta löytyykin useita rantautumispaikkoja. Kaavin kirkonkylän rannassa on hyvä venealuiska laitureineen, samoin Luikonlahdessa ja uusimpana tarjoaa Kaavinkosken rantautumispaikka lepopaikan niin veneilijälle, polkupyöräilijälle kuin moottorikelkailijallekin.

Juojärven puolella Otokummun Pitkälahti antaa merenrantaisen satamaidyllisen tunnelman punaisine venevoineen, sieltä onkin hyvä jatkaa matkaa vaikkapa tutustumalla Valamon ja Lintulan luostareihin. Myös Juojärven pohjoiselta järviolueelta löytyy mukavia rantautumispaikkoja, kuten Kannassaaresta, jossa on tulipaikka laavuneen ja jätepisteineen. Ja mikäli uskallusta riittää niin kukaan voi kääntää kohti Pahkalahtea ja siellä jatkaa kapeaa veneväylää pitkin Soitonlahdelle. Soitus on hyvä levähtää ja vähäisen matkan päästä Soitonmutkan majan pihassa on suurikokoinen kota odottamassa matkamiestä.

Juojärven lahdet antavat mahdollisuuden matkata myös kanootilla, Pahkalahden lisäksi Pajulahdella on

kesäisin avoinna Rajun kioski, mistä saa vaikkapa jäädytettä suuhunsa. Sieltä onkin hyvä suunnistaa sitten Hojo Hojon maankuululle tanssipaikalle kokeilemaan tanssikengän pitoa ja muita mukavia otteita.

Mistee oikee immeinen sai alakusa

Se olj silleesä, jotta ku enne vanahaa maksettii papinpalakka evväänä, ninnku rieskana, voina, leipänä, kapakalona, töyrinä, jäniksinä ja jopa oravina, nylettynä tietysti.

Peräkyläläiset kuten Tuusniemeläiset luvettiin Kuopion seurakuntaan kuuluvaks ja papin palakattii pit viijä sinne. Noh, saipahan tehä muutahii kaappoo saman tien.

Yhennii kerran ku Tuusniemeläiset olivat käämässä kaapunnissa, nii veivät samalla reisulla pappilaan kalakukon, vai lie ollunna parrii kukkoo.

Ruustiinna siitä ihastelemaan: -Kyllä nuo tuusniemeläiset ovat sitten oikeita immeisiä, kun tuovat noin hyvän kukon. Se on varmasti ahvenkukko. Niistä ku ei tiijä Kaavilaisista ja muista ryökyläläisistä, saattavatpa kehveli tuuvva vaikka kissasta tehdyn kukon.

Oikeihin immeisten piirteisiin kuuluu yhä vieraanvaraisuus, joka on vahvasti esillä monen talon päivittäisissä toiminnoissa.

Teksti ja kuvat
Hannu Holopainen

■ " Tulivalmistelun päättymiseen 20 sekuntia! ", hyökkäysammunta Loirin kankaalla.

HARJOITUS tekee mestarin

Ampumaleiri

Leirin ensimmäisen viikon ohjelma koostui Itäisen Maanpuolustusalueen joukkotuo-
tanjoukkojen suorittamista taisteluammunnoista. Joukkueet ampuivat sodanajan kokoonpanossa hyökkäysammuntoja sekä puolustusammuntoja valoisalla ja pimeällä. Kranaatinheitinjoukkueet tukivat kaikkia ammuntoja.

Ammuntojen lomassa leirijoukot harjoittelivat komppanian puolustusta ja hyökkäystä sekä toimintaa panssarivaunun vaikutuspiirissä. Leiri-alueelle oli myös koottu kalustonäyttely **yliluutnantti Mika Helkovaaran** toimesta ja siinä esiteltiin leirillä olevien joukkojen koulutuskalustoa. Kalustonäyttelyyn oli saatu mm. vaunukalustoa, tykistö-aseita ml raketinheitin, pioneerien sulutuskontti ja ylimeno- ja vesistökalustus sekä suojelukoulutus-

Itäisen Maanpuolustusalueen ampumaleiri ja taisteluharjoitus toteutettiin Pahlajärven - Vekarajärven alueella 16.-27.2.1998. Koko harjoituksen johtajana toimi everstiluutnantti Tomi Nurminen, oikeana ja vasempana kätenään majuri Erkki Kettunen ja kapteeni Antti Teräväinen.

välineistöä normaalin jalkaväkiseisästyksen lisäksi.

Uutena ja sen myötä erityisen kiinnostavana tuttavuutena leirillä oli Keski-Suomen Rykmentistä saapunut Suojelukoulu, joka pystytti täydellisen puhdistuslinjan Vekarajärven varuskunnan kupeeseen. Leiryksiköt tutustuivat suojelupuhdistuslinjaan varsin maanläheisesti, toisin sanoen kulkivat kokonaisuudessaan sen läpi. Näin varmistettiin, että ainakin kerran leirin aikana jokainen taistelija, ase ja ajoneuvo puhdistettiin huolellisesti leiritöistä.

Varsinainen ampumaleirivaihe huipentui Panssaritor-

juntakomppanian, taistelu-
panssarivaunu "Ainon", Kranaatinheitinkomppanian ja raskaan patteriston puolustusammuntaan Roson alueella. Tulen keskittämällä ja aikaansaatu vaikutus maalialueella ei jättänyt ketään kylmäksi ja usko omiin kykyihin senkuin vankistui. Oli aika siirtyä leirin taisteluharjoitusvaiheeseen.

Taisteluharjoitus

Taisteluharjoitus toteutettiin Jalkaväkirykmentin raameissa painopisteen ollessa yhden Jalkaväkirykmentin puolustustaistelussa ja sitä tuke-

vien tuliyksiköiden ja aselaji-
joukkojen yhteistoiminnassa. Jalkaväkirykmentin rungon lisäksi harjoituksessa oli mukana pioneeri-, ilmatorjunta-, tykistö- ja jääkärijoukkoja.

Maaliosastona toiminut **yliluutnantti Rainer Kuosmanen** aggressiivinen keltainen puoli teki kaikkensa lyödäkseen puolustavan sinisen. Keltainen yritti päästä taistelutukentän herraksi tekemällä laajoja rintamahyökkäyksiä panssarivaunulla ja miehistönkuljetusvaunuilla, iskuosastomaisilla soluttautumishyökkäyksillä, tuliylläköillä, siroitemiinotteilla ja jopa maahanlaskulla, mutta toisin kuitenkin kävi.

Erinomaisen taistelutaidon ja -tahdon omaava sininen torjui keltaisen hyökkäykset puolustusasemassaan ja löi reservissä toimineen Jääkärikomppanian tukemana keltaisen häntä koipien välissä sinne mistä se oli tullut.

KORVEN KÄTKÖISTÄ

■ Torjuntavoiton päättäjäisiä hiomassa vastahyökkäyksen yksityiskohtia ennen ratkaisutaistelua.

kin. Sinisen Jalkaväkijoukon komentaja **kapteeni Antti Teräväinen** oli syystäkin tyytyväinen miestensä suoritukseen. Sellainen on joukko kuin on johtajakin, kuultiin todekkavan onnistuneen torjuntataistelun jälkeen.

Taisteluharjoitusta elävöitettiin runsaalla tulenkuvauksella, jonka pääkoordinaattorina toimi **yliluutnantti Pekka "Pommi" Matilainen** reippaane tulenkuvauksosastoinen. Lisäväriä harjoitukseen toi

alueella toimineet lähi-ilmatorjuntaohjusjoukot, kevyt ilmatorjuntapatteri, ylikulunvarmentamisesta huolehtinut silta-ajoneuvo ja panssaritorjunta-aseisin kiinnitetyt simulaattorit. Eikä pidä unohtaa harjoituksen aikaista lentokoneella suoritettua ilmamaalitointia.

Prikaatin esikuntana toiminut harjoituksen johto oli sijoitettu Pahkajärven leirialueelle, mutta toimivat johtajat taistelivat joukkojensa rinnal-

la maastossa. Jalkaväkijoukon komentopaikalla taistelun johtamisedellytyksistä piti huolen Tulenjohto- ja Viestipatteri sekä **luutnantti Pekka Peltoniemen** räväkästi luotsaama Esikuntakomppania. Esikuntakompaniasta oli muodostettu pataljoonan iskukykyinen ja gepardin notkea varareservi. Harjoituksen jälkeen Peltoniemi ylennettiin yliluutnantiksi, liekö osasyynä meriitit taistelukentällä.

Vierailut leirillä

Leirin aikana toimintaan kävi tutustumassa niin kotimaisia kuin ulkomaisiakin vieraita. Itäisen Maanpuolustusalueen komentaja **kenraaliluutnantti Ilkka Ilmola** tarkasti joukkonsa toimintaa kolmen päivän ajan. Kaikesta päätellen kaikki olivat suhteellisen tyytyväisiä näkemäänsä ja kokeamaansa.

Lopuksi

Kahden viikon leirin aikana joukot saivat kokea suomalaisen talvisään koko kirjon. Aamulla oli pakkasta parhaimmillaan liki 30 astetta ja samana iltana hanki suli vesisäteen ja +6 asteen lämpötilassa. Yhdistävänä seikkana mainittakoon, että tuuli puhalsi tasapuolisesti niin aamuun kuin illoinkin. Oliko sää liittolaisemme vai ei, sitä ei korpisoturi jäänyt miettimään vaan keskittyi samaansa tehtävään. Tästä on hyvä jatkaa.

Teksti ja kuvat
kapteeni Antti Teräväinen
majuri Erkki Kettunen

■ "Terveiset täältä jostain." 2. Jalkaväkikomppanian päällikkö, reservin vänrikki Tuunainen ja varapäällikkö, reservin vänrikki Mönkkönen komentopaikalla.

■ Reservin vastahyökkäys käynnissä tilapäissillalla.

1/98 saapumiserä Sotinpurolla

■ Ilmatorjuntakivääriammunta on tarkkaa puuhaa

Perusampumaleiri

Maalis-huhtikuun vaihteessa järjestettiin 1/98 saapumiserän ensimmäinen ampumaleiri Sotinpuron alueella. Leiri aloitti saapumiserän osalta koulutuksen rungon muodostavien taisteluampumaharjoitusten sarjan ja oli luonteeltaan perusteita opettava ja harjoittava. Leirillä harjoiteltiin taistelijaparin tulitoimintaa ja ryhmän puolustustaistelua valoisaan ja pimeällä. Jokainen leirille osallistunut heitti yhden taistelukäsikranaatin. Konekivääri- ja ilmatorjuntakonekiväärikurssien koulutuksen huipentuma, ammunnat toteutettiin leirin liittyen.

■ Väenriikki Juha Ratinen käskyttää itkk-ampujia

Leirillä toimittiin erittäin talvisissa olosuhteissa yli metrin paksuisessa lumessa. Päivää normaalia aikaisemmin leirille lähteneet ammuntojen valmistelijat totesivat lunta riittäneen kaivettuaan sunnuntain kuluessa ammu-noissa tarvittavat suorituspaikat esiin lumesta. Tiistaina vallinnut arkinen myrsky pakotti leiriorganisaation työskentelemään ponnekkaasti päivän ammuntojen läpiviemiseksi. Tiet saatiin pysymään avoimina mukaan varatulla pyöräkuormaajalla. Kranatinteihinammunnat jouduttiin keskeyttämään myrskyn estäessä iskemien havainnoinnin. Tiistain myrskyä lukuunotta-

KORVEN KÄTKÖISTÄ

■ 1.Jääkärikomppanian taistelijat seuraavat konekivääriammuntaa

matta leirillä saatiin nauttia kirkkaasta talvisäästä 10-15 asteen pakkasessa. Noin kuu-kauden kestäneiden aurinkoisten ilmojen jälkeen harjoituksissa mukana olleet jääkärit kouluttajineen muistuttivatkin etelän lomalaisia.

Ammunnoissa saavutettiin koulutusvaihe huomioon ottaen hyviä tuloksia. Ammuntojen johtajat **yliluutnantti Markus Nojonen, luutnantti Harri Kankainen, yliluutnantti Jukka Päivinen, luutnantti**

Markku Keskitalo, vänrikki Juha Ratinen ja kapteeni Panu Pelkonen saattoivat apulaisineen olla tyytyväisiä tuloksiin. Viimeisenä varsinaisena leiripäivänä tarkastivat Itäisen Maanpuolustusalueen komentaja, **kenraaliluutnantti Ilkka Ilmola** ja juuri prikaatinkomentajanamme aloittanut **eversti Antti Lankinen** käynnissä olleet ammunnat. Molemmat olivat tyytyväisiä näkemäänsä. Erityistä ihastusta herättivät **vänrikki Ratisen** johtaman

ilmatorjuntakonekivääriammunnan järjestelyt hienosti naamioituine telakuormaautoineen. Kaikessa toiminnassa oli nähtävissä innokasta yrittämistä ja pyrkimystä oppia taistelijan perustaitoja.

Leirille osallistui perinteisen tavan mukaan myös osasto Pohjois-Karjalan Rajavartioston henkilökuntaa ja varusmiehiä suorittaen koulutukseensa kuuluvia ilmatorjuntakonekivääriammuntoja. Hyvin mennyttä leiriä jäi var-

jostamaan perjantaina 3.4. tapahtunut onnettomuus, jossa taukopaikalle syytetyn nuotion alla räjähti maastoon aikaisemmin joutunut lentokone-netykin ammus. Tapauksen seurauksena kaksi nuotiolla ollut jääkäriä on ollut tapauksen johdosta sairaalahoidossa.

Teksti ja kuvat
everstiluutnantti Kari Jylhä

■ Kersantti Sutinen 1JK:sta keskittyy maalilaitteen käyttöön

■ Luutnantti Markku Keskitalo ammuttaa kevyellä konekiväärillä

Kannattaako kannustaa

"Heitä pipo maahan jotta nähdään onko liikettä?" tai "Ihan selvästi ei enää nouse yhtä kevyesti kuin muut". Miltä tuntuisi kun kipuut viimeisillä voimilla jyrkkää rinnettä ja sinulle huudettaisiin väliaikaisesti tällainen kannustus. Yleensä kyseessä on vastustaja, joka yrittää näin heikentää kovassa sekuntipelissä vastustajansa suoritusta. Siinä on varmasti psyyke kovilla ettei huitaise sauvalla, onhan kilpailusuorituksessa mukana paljon tunnetta ja adrenaliinia. Ehkä kuitenkin osa rutinoituneista kilpailijoista ottaa tämän yleensä huumorilla, mutta varmasti aloittelijalle siitä jää arpi itsetuntoon. Arpi on kuitenkin osattava lääkittää umpeen ja kasvattaa nahka siltä kohtaa paksummaksi, jolloin em. tyyliset vastustajan kannustukset jäävät omaan arvoonsa ja voi esimerkiksi sanoa lähtöviivalla vastustajalle: "Ei voi olla totta, että sinä vieläkin hiihdät noilla?". Oma lukunsa on sitten taas omien kannustus. Ehkä se ei niinkään vaikuta ratkaisevasti jo monissa liemissä keitettyihin konkareihin, joilla on muodostunut jo vankka kuva siitä mitä varten he harjoittelevat ja mitkä ovat tavoitteet. Tietysti on selvää, että kun itse on tyytyväinen suoritukseensa tai tulokseensa on se paras kannustin uralla eteenpäin, mutta kuitenkin pieni ripaus oikeahenkistä kannustusta antaa varmasti vielä mahdollisesti sen viimeisen pisteen tai minuutin joka vielä puuttuu. No entäs sitten aloittelijat tai vähemmän kilpailleet. Lähtökohta on varmasti monella se, että on mahdoton sekamelska asioita (lajin tekniikka, välineet, kilpailusäännöt, ympäristön mielipiteet jne.), jotka täytyy saada ojennukseen ennen kuin on edes mahdollista saada selkeä kilpailullinen ote vastustajista. Kun vielä monesti lajit ovat sellaisia, että kyseisten asioiden selkeä kilpailullinen malli muodostuu vasta usean vuoden ankaran harjoittelun kautta on selvää, että näitä kovan tien valinnoita olisi muistettava tukea ja kannustaa, mikäli halutaan saada kannustettua oma kilpailija korkeimmalle pallille ja samalla arvokkaille pisteille. Pisteethän näkyvät yleensä sotilaslajeissa myöskin kilpailujen lopussa yleismestaruuspisteinä, joilla mitataan joukko-osastojen paremmuutta. Kannustamalla ja tukemalla oikein on myös mahdollista saada uusia yrittäjiä harvenevaan sotilasurheilijoiden joukkoon, myöskin samalla entiset kehäketut voisivat saada uutta puhtia suorituksiinsa.

■ IMpa:n yleismestaruus on kotona. Alikersantti Teemu Juntunen ja Hiihtäjäpatsas.

Kannustuksen merkityksestä siirrytään sitten tarkastelemaan kuinka menestyksekkäästi prikaatin urheilijat ovat kamppailleet talvikaudella. Prikaatin edustusvalmennettavien kilpailulajina ovat olleet hiihtolajit ja perinteinen sotilasurheiluliiton kaukalopalloturnaus. Hiihtokauden avaus suoritettiin Mikkeliissä jossa hiihdettiin kirpeässä pakkaskelissä helmikuun alussa 2.-5.s päivä. Pohjois-Karjalan Prikaati esiintyi edukseen mm. varusmiessarjoissa jo pelkästään määrällisesti olihan esim. ampumahiihdossa mukana 9 osanottajaa prikaatin väreissä, kun kaikenkaikkiaan saraan osallistui 20 varusmies-

tä. Tämä on varmasti yksi askel liikuntakoulutuksen tehostamiseen. Annetaan mahdollisuus mahdollisimman suurelle joukolle kokeilla kynsiään. Kilpailut alkoivat hienosti kahdella maanpuolustusalueen mestaruudella. Kaksikko **majori Risto Vairinen** (yli 40-v) ja ylikersantti Tero Kosunen (yleinen) hoitelivat mestaruudet Kontiorannan uusissa edustusasuissa esiintyneelle joukolle. Maastohiihdossa varusmiehet ottivat kaksoisvoiton järjestyksessä **alikersantti Teemu Juntunen** ja **alokas Sami Korhonen**. Mestaruuden nappasi jälleen myös majori Risto Vairinen (yli 40-v). Kun ylikersantti Tero Kosunen (yleinen) ja **everstiluutnantti Kari Jylhä** (yli 45-v) puoles-

taan sijoittuivat kolmanneksi oli viimeisen kilpailupäivän aamuna havaittavissa pientä kihelmöintiä olihan panoksena partiohihdossa ja varusmiesten viestissä tietysti mestaruudet ja lisäksi tiukka kilpailu Savon Prikaatin kanssa yleismestaruudesta. Varusmiehet hoitelivat oman osuutensa pomminvarmasti jättäen joukkueella **alikersantti Teemu Juntunen, alikersantti Petri Hoffren** ja alokas Sami Korhonen savolaisia reilun minuutin. Partiolle riitti siis hyvä sijoitus, että yleismestaruus tulisi Kontiorantaan. Savolaiset pääsivät kuittaamaan varusmiestensä tappion voittamalla kilpailun. Pohjois-Karjalan Prikaatin ylsi kolmanneksi ammuttuaan huonosti. Hetki jännitystä kun laskimet savusivat kuinka kävi - Hienoa pisteet riittivät ja yleismestaruus kotiin pistein PKarPr 190 - SavPr 185. Kireäksi meni, mutta niin vain hieno Hiihtäjäpatsas on Kontiorannan sotilaskodin palkintovitriinissä.

Seuraava ponnistus oli hiihdon sotilas-SM-kilpailut Keuruulla 9.- 12.3. Kisojen avauspäivä ja lajina ampumahiihto. Etukäteissuunnitelmat pettivät hieman ja kariutuivat ampumapaikalla tullesiin sakkoihin, liekö rankka latuprofiili aiheuttanut ylimääräistä tutinaa kintereisiin. Vahvimpana korttina kilpailuun lähtenyt **alikersantti Tero Kosunen** sijoittui yhdenneksitoista yleisessä sarjassa ampuen hankin viisi sakkomnuuttia neljältä paikalta.

Toisena kilpailupäivänä hiihdettiin maastohiihto ja saldona oli **majuri Risto Vairisen** kuudes sija sarjassa 40-v. Varusmiessarjassa puolestaan Urheilukoulu ja Pohjan Prikaati olivat onnistuneet rekrytoinnissaan hyvin ja hallitsivat rautaisella otteella lajia. 12.3 oli lajeina etukäteen

■ Savolaiset on nitistetty. Varusmiesten viestijoukkue: alikersantti Teemu Juntunen (oik.), alikersantti Petri Hoffren, alokas Sami Korhonen.

parhaimmat lajit eli partio ja varusmiesten viestihiihto. Menestys varusmiesten viestihiihdossa jäi vaatimattomaksi ollen viides. Pienoinen pettymys onhan kyseinen laji ollut prikaatin syömähämmas monena vuonna peräkkäin. mitali jäi tänä vuonna n. kahden minuutin päähän. Partio puolestaan epäonnistui ampumapaikalla senverran että sijoittui lopulta kahdeksanneksi. Kaiken tämän jälkeen oli taas laskennassa yleismestaruuspisteet. Pisteitä kertyi 187 joilla sijoittui seitsemänneksi. Seitsemättä sijaa on pidettävä kohtuullisena onhan kilpailussa mukana 47 joukko-osastoa. Kilpailun päätöstilaisuudessa oli hieman haikeutta olihan mukana viimeistä kertaa Pohjan Prikaati. Sääli että kilpailukartalta häviää tällainen vireä ja kova kilpakumppani.

17.3.- 19.3 hiihtäjät olivat jälleen liikkeellä Olttermannihiihdon johdosta. Startti tapahtui tänä vuonna Kymin maastossa Honkalan seurojentalolta edeten Utin varuskuntaan pitkin metsiä ja mantoja. Valmistautuminen antoi odottaa hyvää sijoitusta itse

Olttermannin hiihdon joukkue:

I VAIHTO	upseerikokelas	Jussi Tokola
	korpraali	Arto Tiainen
II VAIHTO	jääkäri	Mikko Sulander
	oppilas	Jani Toivanen
III VAIHTO	alikersantti	Petri Hoffren
	jääkäri	Martti Varjonen
IV	alikersantti	Mikko Halonen
	jääkäri	Sami Korhonen
V	oppilas	Janne Rossi
	jääkäri	Jarmo Leskinen
VI	luutnantti	Petri Tiainen
	alikersantti	Teemu Juntunen
Johtaja	kapteeni	Jouni Nykänen
Huoltaja	luutnantti	Pertti Kettunen
Autonkuljettaja	jääkäri	Marko Riekkinen

kilpailussa eikä siinä tarvinnut pettyäkkään. Prikaati nappasi kilpailussa hienosti kolmannen sijan heti Savon Prikaatin ja Karjalan Prikaatin jälkeen häviten vaivaiset 13 minuuttia voittajalle. Joukkueessa hiihtivät vaihtojärjestyksessä:

Palloilupuelella kaukalopalloilijat olivat tulossa niin varusmiesten kuin henkilökunnan osalta Turussa maa-

liskuun loppupuoliskolla. Ensin varusmiehet **luutnantti Mika Kataisen** ja **vänrikki Marko Ylösen** luotsaamana pelasivat oman turneensa. Joukkue eteni omasta alkulohkostaan jatkoon pudoten kuitenkin hävitessään Turulle 2-0. Tulos ei anna taas kuvaa poikien otteista olihan peli ollut koko ajan hallinnassa. Mutta kun tolpatkin olivat vastustajan puolella oli tie va-

litettavasti jatkopeleihin pysyissä.

Henkilökunta jatkoi heti varusmiesten turnauksen jälkeen. A-sarjan kahdeksan joukkuetta oli sijoitettu kahdeksan lohkokon. KontVU:n lohkokossa pelasivat raudanlujat Santahamina ja Lievestuore jotka menivätkin jatkoon ja lopulta Lievestuoreesta leivottiin uusi mestarijoukkue. Prikaatin joukkueessa ilmeesti synkenivät pudotuspelissä jossa Säskylä pystyi väentämään 5-4 voiton joka puolestaan aiheutti sen, että ensi vuonna kontiorantalaisten paikka on B-sarjassa. Harmitavinta asiassa on että Säskylä nousi 3-1 tappiosta ohi. Loppupelissä kulminoitui kaikki pelaajien vähyyteen ja siihen, että luistelu olisi pysynyt viidennessä pelissä totu-

tun vauhdikkaana. Kun liike loppuu tyrehtyvät myös maalihanat. Seuraavana vuotena on siis panostettava varmaankin pelaajiin mikäli vierailusta B-sarjaan ei haluta tehdä monivuotista.

Kuten talven tulokset osoittavat on ilmassa hieman hiipumisen merkkejä, varsinkin henkilökunnan lajeissa. Varmaankin oikeaoppisella kannustuksella esimiesten ja työtoverien puolelta saadaan uutta kipinää hehkumaan ja mahdollisesti jopa roihahtamaan liekkeihin.

Uutta kipinää voisi vaikka hakea prikaatin omista kilpailuista, joiden tuloksia seuraavana:

Teksti ja kuvat
luutnantti Ari Eskelinen

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN MESTARUUSKILPAILUJEN TULOKSIA

30.1.1998 ILMA-ASEMESTARUUSKILPAILUT

Ilmakivääri

Yleinen 40 laukausta

1. sotilasmestari Ari Eskelinen	PrE	387
2. kapteeni Petri Myller	PrE	384
3. puhelinasentaja Mikko Puhakka	PrE	370

Henkilökunta 20 laukausta

1. luutnantti Pertti Kettunen	AuK	159
2. luutnantti Arto Karvinen	2.JK	157
3. vänrikki Janne Suhonen	SissiK	153

Varusmiehet 20 laukausta

1. alokas Pasi Venäläinen	AuK	164
2. alikersantti Janne Haatainen	SissiK	157
3. kokelas A-P Laakkonen	KrhK	156

Ilmapistooli

Yleinen 40 laukausta

1. sotilasmestari Tor Kosonen	2.JK	330
2. kapteeni Petri Myller	PrE	329
3. yliluutnantti Vesa Happonen	KulJK	324

Yksikkömestaruus

1. Aliupseerikoulu
2. Sissikomppania
3. 2.Jääkärikomppania

4.-5.3.1998 MAASTOIIIHTO- JA AMPUMAHIIHTOKILPAILUT MAASTOIIIHTO

Yleinen

1. luutnantti Petri Tiainen	EK
2. yliluutnantti Jukka Päivinen	EK
3. kapteeni Risto Vairinen	EK

35-V

1. luutnantti Aimo Sairanen	KulJK
2. kapteeni Antti Teräväinen	EK

40-V

1. everstiluutnantti Kari Jylhä	KarJPE
2. sotilasmestari Tor Kosonen	2.JK
3. yliluutnantti Risto Kontkanen	AuK

Varusmiehet

1. jääkäri Sami Korhonen	KulJK
2. alikersantti Petri Hoffren	EK
3. jääkäri Matti Silvennoinen	EK

Yksikkötulokset

1. 2. Jääkärikomppania
2. Kranaatinheitinkomppania
3. Aliupseerikoulu

AMPUMAHIIHTO

Yleinen

1. luutnantti Jukka Päivinen	EK
2. kapteeni Jouni Nykänen	PrE
3. yliluutnantti Ville Haapala	AuK

35-v

1. kapteeni Antti Teräväinen	

40-V

1. everstiluutnantti Kari Jylhä	KarJPE
2. yliluutnantti Risto Kontkanen	AuK

45-v

1. luutnantti Mauno Sorsa	PrE

Varusmiehet

1. alikersantti Petri Hoffren	EK
2. jääkäri Arto Tiainen	KulJK
3. alikersantti Mikko Halonen	EK

Yksikkötulokset

1. Aliupseerikoulu
2. Kranaatinheitinkomppania
3. 2. Jääkärikomppania

24.3.1998 PARTIOIIIHTO

Yksikkötulokset

1. Kranaatinheitinkomppania
2. Aliupseerikoulu
3. 2. Jääkärikomppania

PARTIOIIIHTO B -SARJA

1. 2. Jääkärikomppania
2. Koulutustoimisto
3. Esikuntakomppania

PARTIOIIIHTO C -SARJA

1. Sissikomppania
2. Aliupseerikoulu
3. 1. Jääkärikomppania

Uusi palvelusaikajärjestelmä

– asenne ratkaisee

"Varusmiesten liikuntakoulutus lisääntyy puolella".

Tämähän se on ollut luettavissa lehtien palstoilta jo pitemmän aikaa, joten lienee syytä valaista hieman enemmän kyseistä asiaa. Onhan liikunta ja kilpaurheilu edelleenkin kokoajan tiukkarytmisemmäksi ja kiireisemmäksi muuttuvan suomalaisväestön lempilapsi ja jatkuva kiistelyn aihe.

Pohjalla liikuntakoulutuksen uudelleenjärjestelyihin on se tosiasia, että valitettavasti nuorison kunto (kestävyys) on heikentynyt huolestuttavasti. Koululiikunnan väheneminen, vapaa-ajan liikunta, tietokoneet, talkootyötä tekevien vetäjien loppuunpalaminen jo normaalissa työssä - listaa voisi jatkaa loputtomiin, on aiheuttanut sen, että on jouduttu oravanpyörään, josta ulospääsy on jo erittäin vaikeaa. Lääkkeitä ongelmaan on varmasti vaikea löytää.

Puolustusvoimat on ottanut kuitenkin haasteen vastaan lanseeraamalla uuden liikuntakoulutuspaketin, jota aletaan toteuttaa II/98 saapumiseraasta alkaen. Samalla siirrytään myöskin ns. 6-9-12 kk palvelusaikajärjestelmään, jossa palvelusajan pituus on 6 - 12 kuukautta.

Periaatteessa liikuntakoulutuksessa käydään läpi samat aiheet kuin ennenkin, painotukset vain muuttuvat, joka ilmenee seuraavasta kaaviosta, jossa on esitetty peruskoulutuskauten (8 viikkoa) liikunta- ja marssikoulutuksen aiheet ja tunnit ennen ja nyt (II / 98 erästä alkaen).

Liikuntakoulutuksen aihe	Tunnit ennen	Tunnit II / 98 saapumiseraasta alkaen
Teoriakoulutus	1	2
Lihaskuntokoulutus	4	15
Lihahuoltokoulutus	4	2
Hiihto/juoksukoulutus	11	9
Suunnistuskoulutus	5	10
Uinti- ja hengenpelastuskoulutus	4	3
Palloilukoulutus	6	12
Itsepuolustus koulutus	0	5
Testit	2	2
Yhteensä	37	60
Marssikoulutus	38	15

Tärkein havainto on siinä, että uudessa järjestelmässä pu-reudutaan syvemmin rasiin, lepoon, palautumiseen ja ra-vintokysymyksiin eli pyritään saamaan paketista valmennuksellisesti antoisampi. Samalla pyritään myös siihen, että saadaan kunnosta huolehtimisen kipinä syttymään ja mahdollisesti an-nettua oikeaoppiset perusteet aloittaa liikunta esimerkiksi sit-ten kun kolmekymppisenä huomaa vatsakummun kasvaneen jo niihin mittoihin, ettei kengän solmiminen onnistu ilman vaimon apua (*vaimo voi olla kyllä jo silloin menneen talven lumia*).

Mikäli liikuntapakettista halutaan toimiva vaatii se myös henkilökunnalta paljon. Tärkein seikka on epäilemättä ASEN-

NE. Asenteen täytyy olla kohdallaan asennoitumisessa liikun-taan ja myöskin oman fyysisen kunnan merkitys on ratkaiseva. Onhan selvä asia, että taistelutilanteessa täytyy johtajan kyetä toimimaan vielä silloinkin kun johdossa olevan joukon fyysinen ja henkinen kantti alkaa pettää.

Uuden liikuntakoulutuspaketin omaksuminen aiheuttaa kouluttajille tietysti myöskin vaatimuksia. Tietenkin kyseiset asiat on ollut huomioitava jo ennenkin, mutta kuitenkin seuraava esitellään vaatimukset uudelleen.

1. Kouluttajat esimerkkiliikukujina harjoituksissa.
2. Kouluttajien hallittava kokonaiskuormituksen säätelyyn ja suorituskyvyn ylläpitämiseen liittyvät asiat.
3. Yksilön ja hänen resurssiensa huomioonottaminen koulutuksessa.
4. Valmentavan ohjauksen liittäminen koulutusmalleihin.
5. Ennakoiva ja kannustava johtaminen
6. Uusien ideoiden mukaan tuominen koulutukseen.
7. Haasteena uusiutumisen mahdollisuus

Kuten havaitaan asenne ja asennoituminen tulee olemaan erittäin oleellinen osa ohjelman läpiviemiseksi. Asennetta tar-vitaan varmasti siinä, että jaksaa paneutua riittävästi mm. ko-konaiskuormituksen säätelyyn ja suorituskyvyn ylläpitämiseen. Tässä on tietysti hyvä seikka siinä että samalla jää itselle myöskin selvä kuva esim. energiankulutuksesta ja palautumi-sesta, mikäli aikoo sulatella itseltään jo edellä mainitun vatsa-kummun vaimon (*mikäli jäjellä*) iloksi.

Kun keväällä seurailee lehtien palstoja ovat ne pullollaan erilaisia laihdutusmenetelmiä. Lopultahan on kuitenkin kyse pelkästään siitä, että energiankulutus on pienempi kuin se määrä energiaa joka päivän mittaan syödään. Loppuun lienee-kin syytä laittaa uudessa liikuntakoulutuksen käsikirjassa ole-va kaavio energiankulutuksesta.

**Teksti
luutnantti Ari Eskelinen**

Toiminto	Kulutus	% max:sta	Syke	Huom !!!
Lepo 8 h:n uni	1 kcal/min 480 kcal			
Perusaineenvaihdunta	2000-2500 kcal / 70 kg 1900-2100 kcal / 55 kg			Vaatetus, ilman lämpötila
Arkiaskeet Tukikohtapalvelu	2-5 kcal / min	25 %		
Kevyt liikunta Oheisliikuntakoulutus Sulkeisjärjestys	5-8 kcal / min	30-35 %	80-120	50-70 % energiasta rasvoista
Keskirasikas liikunta - reipas kävely (8-10 km / h) - hölkkä (11-13 km / h) - pyöräily (20-25 km / h) - vapaauinti (50 m / min) - lihaskuntokoulutus - suunnistuskoulutus - hiihto/jalkamarssit - fyysinen taistelukoulutus - polkkeuksellisen raskas työ - pallopelit	10 - 15 kcal / min	40-60 %	120-150	1/3energiasta hiilhydraateista, määrä pienenee loppua kohden
Raskas liikunta - urheilijoiden tehoharjoittelu - esteratakoulutus - kilpasuoritus/kova marssi - kova taistelukoulutus	20 kcal/min	70-85 %	yli 150-max	Huippumaratoonari kuluttaa (2 h) 2600 - 2800 kcal yli perusaineenvaihdunnan

12.7 x 99 mm LIBERTY ARMS 50

Tarkkuutta tiiviissä muodossa?

■ Liberty Arms-50 kivääri. Kahvaosa muistuttaa Steyr AUG:n profiilia.

Tämän kaliberin kiväärit ovat rakenteellisesti yleensä varsin pitkiä ja painavia. Millä keinoin ja miten paljon voidaan näitä suureita pienentää tarkkuuden ja ominaisuuksien kärsimättä?

Seuraavana esitellään erään jo iäisyyteen siirtyneen amerikkalaisen asesuunnittelijan tarina ja näkemys aserakenteesta, joka sisältää varsin totutusta poikkeavia ratkaisuja. Kokonaisuutta täydentää kuitenkin eräs hiljainen suomalainen innovaatio.

Kiväärin suunnittelija

Robert E. Ballardin tarina Utahilaisena asesuunnittelijana on surullisen tyyppillinen. Historia tuntee valitettavan monta ideoitsiaa, joilla on innovaatiokykyä, teknistä näkemystä, mutta markkinointi ja kaupallinen puoli on heikoilla. Tällä ei muuten olisi merkitystä paitsi silloin, kun kysymyksessä on yhden miehen yritys.

Olemme tilastoineet muutamia keksijöitä, jotka ovat markkinoineet keksintöään epätoivon vimalla ja epäonnistuneet täydellisesti vaikka tuote on osoittanut selvää potentiaalia.

Ballard, joka oli iältään n. 60 vuotias, kutsui keksintöään nimellä **Cal .50 BMG Ballard Arms Co. SB-500** ja se oli lyhennetty tarkkuuskivääri, jonka profiili muistutti Steyr AUG rynnäkkökivääriä. Aseen konsepti sisälsi useita mielenkiintoisia ratkaisuja, joihin palaamme hieman myöhemmin.

Hän aloitti teknisesti hyvin valmistetun prototyypinsä markkinoinnin vuonna 1989 asenäyttelyiden yhteydessä. USA:ssa kansallisissa .50 BMG 1000 yardin ampumakilpailuissa sai ase huomattavaa julkisuutta, ei niinkään kilpailumenestyksen takia, vaan kokonsa. Perusrakenteen idea, ns. "bullpup" levisi nopeasti muihinkin saman kaliberin aseparatuotteisiin.

Vuoteen 1992 mennessä hän oli saanut kymmeniä tilauksia ja ennakkomaksuja kivääriin liittyen. Mutta hänen käsitys pienimuotoisestakin

sarjatuotannosta ontui hieman ja toimitukset tilaajille viivästyivät valmistusteknisistä ongelmista johtuen. Osien alihankkijatkin olivat närkästyneitä osien rästimaksuista. Painostus aiheutti sen, että Ballard ryhtyi kokoamaan valmiista osista kivääreitä, marginaalisin menetelmin, saadakseen asiakaspaineen keventymään. Laatu oli todella kaukana ensimmäisistä prototyypeistä. Hän ehti kokoonnoastaa noin 26 kivääriä kunnes hän vuonna 1993 kuoli sydänkohtaukseen. Hänen leskensä ja yhtiökumppaninsa **Ellen P. Ballard** piti koko projektin stressiä syynä miehensä ennenaikaiseen kuolemaan ja sanoutui irti koko yrityksestä.

Monelle tilaajalle oli vielä kivääri toimittamatta ja eräälle CNC-koneistusfirmalle, jonka päätoimenkuvaan kuului lääketieteellisuuden laitteiden erikoiskoneistukset, jäi alihankintatyöt kokonaan maksamatta. Kyseinen firma otti valmistusoikeudet haltuunsa ja lupasi tarkastaa kaikki Ballard Arms Co.:n valmistamat ja myymät aseet ja kokoa-

maan yhä odottaville asiakkaille jo tilatut tuotteet. Yrityksen aseita valmistavan jaoksen nimeksi tuli **Liberty Arms** ja tuotannon vastuuhenkilöksi **Wayne Barbuto**. Tavoitteena oli saada edes osa menetyksistä tuloista takaisin ja mahdollisesti kehittää tuotetta omana.

Liberty Arms:in suorittamassa tarkastuksessa ilmeni kriittisiä virheitä Ballardin kokoonpanemissa aseissa. Puutteellinen karkaisu teräsosissa, laukaisukoneiston osat väärin sovitettu, pintakäsittelynä spraymaalaus päältä näkyviin osiin, Sarco-asetetaan hylättyjen piippujen käyttö piippu raaka-aineena. Varsin surullinen päätös koko alkuperäiselle konstruktiolle.

Asemallin uusi valmistaja on kunnostanut kaikki heille toimitetut SB-500 kiväärit. Liberty Arms teki muutamia teknisiä parannuksia aseeseen ja otti laadullisesti ja valmistusteknisesti käyttöön nykyaikaiset valmistus- ja laadunvalvontamenetelmät kaikkiin heidän tuottamiin kivääreihin joita nyt tunnetaan nimeltä **12.7 x 99 mm LA-50**.

Ratkaisut rakenteessa

Ballardin näkemys ja ideointi liittyi lähinnä perusrakenteeseen, piipun kiinnitykseen, lukko- ja laukaisulaitteeseen. Liberty Armsin laadullisten muutosten lisäksi he toivat lähinnä kiikarinjalan ja suujarrun rakenteet uusina.

Tämän pulttilukkoisen kiväärin rakenne on siis lyhennetty. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että lukkorunko on viety niin taakse, että olkatuki on siinä kiinni. Aseen lukko on nimenomaan kiinni olkatuessa ja sitä kääntämällä ja kokonaan rungosta irrottamalla ase voidaan ladata. Näin ollen ase ulkoinen piipun mitta on lähes yksinomaan piipun mitta. Vastaavasti tämä vaikuttaa edullisesti myös kiväärin kokonaispainoon.

Piippu kiinnittyy teräksiseen lukkorunkoon kierteillä ja se on ainoa piste, jolla piippu tukee aseeseen, piippu on ns. vapaasti värähtelevä. Aseen alumiininen ylärunko muodostaa piipun ympärille suojaputken, johon tähtäinlaite ja alumiininen alarunko kiinnittyy.

Lukon kolmiolkaisessa sulkukappaleessa on kelluva iskuri. Lukkoa avattaessa ei tapahdu iskukoneiston viritymistä, eikä iskukoneisto edes sijaitse sulkukappaleessa vaan ase alarungossa.

Tämä rakenne mahdollistaa varsin kevyen lukonaukaisen laukauksen jälkeen, ja koko aukikääntämiseen tarvittava voima menee hylsyn irtivetoon.

Ase viritetään lataamisen jälkeen erikseen juuri ennen laukaustapahtumaa erillistä viritysvivusta kääntämällä. Vivun liike virittää iskukappaleen pidättimen varaan ja puristus etuvedottomasta liipasimesta vapauttaa iskukappaleen, joka vuorostaan välittää liike-energiansa lineaarisesti olkatukeen päin osuen

hyvin lyhyen liikkeen jälkeen keinuvipuun lukon sisällä, joka välittää iskun kelluvalle iskurille. Viritetyn ase vireestä päästö tapahtuu vetämällä viritinvipu taka-asentoon, pitämällä siitä kiinni ja saattamalla iskukappale hitaasti lepoasentoonsa liipasimen puristuksen jälkeen.

Kiväärin alumiininen kahva, osana alarunkoa muistuttaa erään Itävaltalaisen rynnäkkökiväärin vastaavaa osaa. Sinänsä sen muoto jossa liipasimen suojakaari muodostaa laukaisevan käden kaikkia sormia ympäröivän kaaren, joka toimii tarvittaessa myös tukevan käden pisteenä (etukahva).

Alarungon etupäässä on tukeva kiinnitys akseli etutuulelle. Kaikki etutuennan vaihtoehdot on käytettävissä, koska valmistaja ei toimita aseeseen perusvarusteiden mukana erityistä mallia. M16A2 rynnäkkökiväärin pihitimäiset etutuuet sopivat hyvin rakenteellisen kestävyuden puolesta, mutta ne ovat puristettu LA-50 painoon verrattuna liian ohuesta teräslevystä.

Liberty Arms 50:n suujarrussa on yhteensä kuusi sivulle aukeavaa aukkoa. Ensimmäinen pari heti piipun suusta rihlaosan jälkeen

suuntaavat ruutikaasut suoraan sivuille, kun taas kaksi seuraavaa aukkoparia avautuvat viistosti taaksepäin. Koska aseeseen paino on vain 9 kg ampumakuntoisena, tarvitaan varsin hyvä hyötysuhde rekyylinvaimennuksessa, ammuntamukavuutta ajatellen.

Tämän tyyppinen avosuujarru tuo kuitenkin valtavan määrän melua ampujan ympäristöön ja suuntaa huomattavan ylipaineen ase lähialueelle. Tähän löytyy onneksi ratkaisu varustelisäyksellä.

Kiikarinjalan kiinnityskisko tai tähtäinjalka on säädettävissä kallistuksen osalta. Tähtäimen jalan rungosta osassa on numeroitu säätökierrin joka mahdollistaa yhteensä 80 kulmaminuutin kallistussäädön. Järjestelmässä on välyksen poistojousitus sekä erillinen kiristysruuvi jolla liike lukitaan säädön jälkeen. Idea muistuttaa hieman M16A2 takatähtäimen korkeuden säätöä. Idea oli taata riittävä korkeuden säätö kiikaritähtäimelle aina 1400 metriin saakka samalla toimien etäisyyden pika-säätönä tarvittaessa.

12.7 x 99 LA-50 aseeseen teräsosien pintakäsittely on fosfointi, alumiiniosat koviksi eloksoitu ja runko-osat

pulverimaalattu.

Kokonaisuutena Liberty Armsin rakenne on moitteetonta, turvallista ja varsin tiiviiksi pakattua. On varsin selvää että tämä on se tuote jota Robert Ballard olisi halunnut valmistaa.

Kaikesta huolimatta kivääristä löytyy pieniä käytännön asioita, joissa olisi tuotekehittelyn ja varustetason lisäyksen sijaa.

Suomalainen vaimennin ja muuta

Tämän kaliberin kivääreissä laukauksen yhteydessä ase ympärille muodostuva ylipaine on jopa melua ikävämpi rasite. Rekyylinhallinnan rakenteesta johtuen on pakko johtaa ruutikaasua reaktiivisesti taaksepäin. Tämä vuorostaan johtanee huomattavaan "puhallukseen" laukaukseen liittyen. Voitaisiin puhua "sinkomaisesta" tuliasemasta paineiskuun ja pölymäärään liittyen. Laukausmelu suuntautuu samalla ikävän tehokkaasti ammapaikan ympäristöön.

Monille lukijoille varsin tuttu Joensuulainen yritys **Aseesepänliike BR-Tuote** on valmistanut vaimenninrakenteita varsin monelle kaliberille. Tuskin lienee kovinkaan suuri yllätys, että heidän erityisosaaminen ylittää myös 12.7 mm kaliberin aseiden vaimentimien. Näin ollen on ollut mahdollista kokeilla heidän asemallikohtaista prototyyppivaimenninta LAX50.

BR-Tuotteen vaimenninrakenne toimii erinomaisena suujarruna, se vähentää ammapaikan melua merkittävästi ja erityisesti se poistaa käyttöympäristön ylipaineen.

Kun LAX50 vaimennin kiinnitetään Liberty Armsin kivääriin kokonaispaino lisääntyy 2 kg ja pituus 21 cm. Vaimennin pujottuu osittain kiväärin piipun päälle, vaimenti-

■ Kaksi toisistaan aivan eri hintaluokassa olevaa kiikaritähtäintä. Molemmat säädettäväsuurenteiset toimivat LA-50 kiväärissä, mutta ei aivan ongelmitta.

men kokonaisuutena on 41 cm. Painon lisäys on merkittävä, mutta samalla se tasa-painottaa aseentuetuudesta hieman takapainoista tuliasemakäyttäjien toimien samalla ergonomisena tasapainottajana. Suuaukko siirtyy hieman kauemmaksi ampujan kasvoista ja kiikaritähmäimen objektiivin etupinnasta.

Pehmustettua poskitukea aseentuetuuteisiin ei kuulu. Pehmeike ei sinänsä ole tarpeen, mutta eriste metallipinnassa on. Kylmissä tai erittäin kuumissa oloissa ammuntamukavuus kärsii, ja näin ollen ammuntatarkkuus, mikäli ampujan poskea vastaan on jäinen pinta tai vastaavasti polttavan kuuma. Tämä on erittäin tarpeellinen lisävaruste hankkia tai itse valmistaa.

Etutuen kiinnityspiste ei mahdollista suoraan teräksisten pikarrotettavien Parker-Hale, tai vastaavien etutukien käytön. Tähän aseeseen kiinnitettävät tuet pitää olla eteenpäin taittuvat, mikäli ne halutaan pitää kiinni aseessa kuljetettaessa tai ammuttaessa muulta tuennalta.

Aseeseen voi kiinnittää kantohihnan pikakiinnityksellä rungossa oleviin kannikepisteisiin. Kantohihnakaan ei kuulu perusvarusteisiin. Suositeltava hihna on leveä ja hyvin pehmustettu nylonkankainen malli, joka jakaa aseentuetun painon kannettaessa.

Kiikaritähmäimen lisälaitteeksi sopii MWG tasain, joka ilmoittaa aseentuetun vaakatason. Aseentuetun saman asennon merkitys jokaisella laukauksella on erityisen korostunut ammuttaessa maaliin, joka sijaitsee yli 1000 metrin etäisyydellä. Kiikaritähmäimen runkoputkeen kiinnittyvä tasain (vatu-passi) on käytännöllinen ja edullinen apu asennon varmentamiseksi.

■ Ammuttaessa LA-50 kiväärillä voi tukeva käsi pitää kiinni liipaimen suojaakaresra muodostuvasta "etukahvasta".

Ammunta LA-50 kiväärillä

Lataaminen makuuasennossa tapahtuu seuraavasti. Tartutaan olkatukeen laukaisevalla kädellä ja vapautetaan lukon salpaus painamalla perälevyn alaosan painike sisään taakse. Käännetään olkatukea vastakelloon asentoon neljä (n. 35 astetta) ja vedetään lukkolaite ulos suoraan taaksepäin.

Asetetaan patruuna tukevalla kädellä urakannastaan lukonpäähän patruunan pitiimeen. Lukko asetetaan takaisin runkoon samassa asennossa kuin irrotettaessa ja käännetään myötäkelloon asentoon kuusi, kunnes salpa lukittuu. Ase nostetaan tuentaan olkapäätä vasten.

Seuraavaksi viritetään ase viritysvivustaan ottamalla kiinni tukevan käden etusormella ja peukalolla viritimen kahvasta alarungon alta. Viritin viedään alas n. 40 astetta lepoasennostaan kunnes se pysähtyy (vaimea klik-ääni kuuluu) ja viritin saatetaan takaisin alarungon sisään. Ase on viritetty.

Laukausta varten tukeva käsi voi joko pitää kiinni "etukahvasta" tai tukea olkatuen alta, ampujan tottumusten mukaan. Tärkeintä on pitää olkatuki kiinni olkapäässä.

Aseentuetun laukauksen aikaisen liikkeen symmetrian varmistamiseksi tulisi ampujan olla painollaan suoraan aseentuetun takana.

Liipaisu on etuvedoton ja riittävän herkkä mahdollistamatta heilahtamattoman laukauksen.

Rekyyli painaa asetusta voimakkaasti suoraan taaksepäin ja tämä tulisi huomioida kiikaritähmäimen okulaarin ja silmän välisessä etäisyydessä tähdättäessä. Tahattoman silmäkulman kolahduksen voi estää käyttämällä suojalaseja ammuttaessa, erinomainen peukalosäntö millä aseella tahansa.

Laukausmelu on yli 160 dB avosuujarrulla, mutta vaimenninta käyttäen melu putoaa lähes 20 dB.

Tuplakuulonsuojauksella, siis tulpat ja kupusuojaimet, ei ero ole ampujalle merkityksellinen, mutta aseentuetun tuliasemakäyttäjien eron on vaimentimen eduksi. Ylipaine aseentuetun ympäriltä pienee tuntuvasti ja pölyhaitat vähenee olennaisesti, kun käytetään suljettua suujarrurakennetta.

Tämän kaliberin aseille on erinomaisen tyypillistä, että ampumatarvike on räätälöitävä asekohtaisesti. Ampumakokeissa havaittiin, että paras lataus vaimennetulle LA-50 kiväärille syntyy yhdistelmästä; AMAX luoti (48,6 grammaa) + Vihtavuoren 20N29 ruuti (14,5 grammaa) + WCC95 hylsy + CCI nalli. Luodin asetussyvyys tuottaa patruunan, jonka kokonaispituus on 142 mm.

Käyntitarkkuutta kuvaavana voidaan pitää vaimentimen toiminnallista testitulaisuutta, johon osallistui kolme ampujaa, ampumamatkan ollessa 150 m ja laukausten määrän neljä. Ensimmäinen ampui osuman napakymppiin, toinen ampuja (henkilölle elämänsä

Tekniset tiedot

Kaliberi	12.7 x 99 mm (.50 BMG)
Tyyppi	Lyhennetty pulttulukoinen kivääri, lippaaton
Aseentuetun pituus	850 mm (suujarrulla) 1060 mm (vaimentimella)
Piipun pituus	680 mm (ilman piipun lisälaitetta)
Korkeus ja leveys	240 mm ja 50 mm (ilman tähtäintä ja piipun lisälaitetta)
Aseentuetun paino	9 kg (ampumavalmiina suujarrulla) 11 kg (ampumavalmiina vaimentimella)
Lukkolaite	Lyhytlukko, olkatuessa kiinni
Piippu	Krieger 27" (KromiMolybdeni-teräs)
Suujarru	Kuusiakkoisen sivuille aukeava
Vaimennin	BR-Tuote LAX50
Etutuet	Teräksiset, säädettävät ja eteen taittuvat
Tähtäin	Kiikaritähmäin ampujan valinnan mukaan. (Aseessa Leupold Vari-x III 6.5-20 x 50 mm) Tähtäimen jalan kallistus säädettävissä erillisestä kiertimestä
Kuljetuslaukku	Pelican Travel Vault II, lujitemuovi (940x380x160mm) Ase kuljetuslaukussa varusteineen painaa yhteensä 20 kg
Valmistaja	Liberty Arms, USA

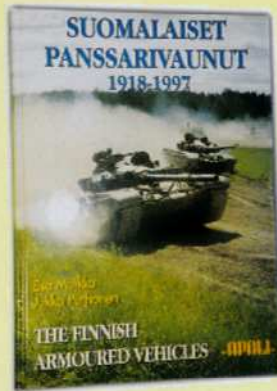
ensimmäinen .50 BMG laukaus, mutta tuskin viimeinen) sai osuman sisäkymppiin reikävälän oikealle ensimmäisestä. Kolmas ampui kaksi laukausta, joista ensimmäinen "lipsahti" reunakymppiä alas ja toinen laukaus oli sisäkymppi muiden joukossa. Kympin halkaisija käytetyssä taulussa oli 100 mm.

12.7x99mm LA-50 on osallistunut muutamaan .50 BMG kaliberisten aseiden kilpailuun antaen kuitenkin muille mahdollisuuden pärjätä palkinnoille. Hälvälässä kesäkuussa 1997 "First Strike" kisoissa kasat olivat todistettavan pienet, kunnes kiikaritähden hajosi. Leupoldin säädettävä suurenteisesta kiikarista hajosi erektori-putki ja kuva sumeni. Tehdas korjasi kiikarin takuutyönä. Tuhannen jaardin (914 m) kisoissa Niinisalossa samaisen vuoden syyskuussa ampujaa kohtasi lievä epäonni ampumapaikan valinnassa, joka muutti jo kohdistetun aseeseen osumapistettä yli taulurintaman. Ase ja kiikari toimi erinomaisesti. Osumien sivusuunta oli keskellä.

Näitä, ja tulevia erinomaisia kisoja järjestää Lahtelainen ampumayhdistys **SWC ry**. Joten asiasta kiinnostuneiden kannattaa seurata kilpailuilmoituksia jatkossakin.

Liberty Arms -50 kivääri on osoittanut olevansa varsin erikoinen mutta, toimiva ratkaisu. Aseen rakenteella saavutetaan käsiteltävyyden kannalta erinomaisen lyhyt ulkoinen mitta. Painoa ei voida merkittävästi enää keventää ilman, että käyttömukavuus kärsii, joten voimme todeta, että tämä kivääri edustaa tällä hetkellä raskaita tarkkuuskivääreitä kaikkein tiiviimmässä muodossa.

Teksti ja kuvat
yliluutnantti Robie Kulokivi

SUOMALAISET PANSsarIVAUNUT 1918-1997

The Finnish Armoured Vehicles

tekijät: Esa Muikku ja Jukka Purhonen

kustantaja: Apali OY, Sammonkatu 64, 33540 TAMPERE

ISBN: 952-5026-09-4

painotyö: Gummerus Kirjapaino OY, 1. painos 1998

kannet: kovat kannet, varustettu kuvilla

ulkomitat: 215 x 300 x 18 mm (leveys, korkeus, paksuus)

sivumäärä: 208 sivua

kuvat: pääosa mustavalkoisia, osa värillisiä

kieli: suomi ja englanti

viitehinta: 265 mk

saatavissa: Kirjakaupoista tai suoraan kustantajalta

Yleistä kirjasta

Tämän aihepiirin kirjalle on varmasti ollut tilaus jo useiden vuosien ajan. Tähän asti suomalaisia panssarivaunuja kokoava teos on ollut n. 60 sivuinen ni-dottu vihkonen nimeltään "Puolustusvoimien Panssarikalusto", joka on ilmestynyt ainakin vuosina 1981 ja 1989.

Vihdoin harrastajien ja tutkijoiden käyttöön on saatu korkealuokkainen kuvateos, joka on sekä sisällöllisesti että laadullisesti kestävä. Tämä suomalaisista panssarivaunuista kertova kirja tulee varmasti toimimaan tärkeänä lähteenä monelle sotahistoriaa tutkivalle, pienoismallien rakentajalle ja panssarivaunuista kiinnostuneelle.

Kirjan sivut ovat sidottu ja aukeama pysyy luotettavasti auki avatusta kohdasta. Kirjan sivujen suojana ovat kovat kannet. Kannessa on vauhdikas T72 värikuva ja takakannessa on pienempi kuva SISU XA-180 panssariajoneuvosta YK-väreissä.

Kirjan rakenne

Kirja alkaa tekstiosuudella, jossa sekä suomeksi että englanniksi esitellään suomalaisen panssarikaluston kehitystä vuodesta 1917 alkaen. Sivulla 26 on kartta, josta ilmenee panssarijoukkojen toiminta-alueet vuosina 1939-1945. Tämän jälkeen seuraa vaunumalleja esittelevä kuvasarja kuvateksteineen (suomeksi ja englanniksi), jossa seurataan panssarikalustomme kehitystä varsin kronologisesti. Si-

vulta 171 alkaa lyhyt tekstiosuus, jossa muutamista erikoisuuksista sekä YK-vaunuista ja tätä seuraa kuvaosuus aina sivulle 179.

Valokuvat ovat mustavalkoisia, yksityiskohtaisia ja erittäin hyvin valittuja sisältäen runsaasti informaatiota varusteista ja merkinnöistä. Kirjoittajat kiinnittivät huomiota siihen, ettei yhtään väriavokuvaa tallentunut suomalaisten TK-miesten kuvaamana suomalaisista panssarivaunuista.

Viimeisessä tekstiosuudessa ennen liitesivuja käsitellään merkintöjä ja maalauksia. Liitteissä 1-6 käsitellään suomalaisia vaunujoukkoja, käytettyjä lyhenteitä (myös käännettynä englanniksi), keskeisiä teknisiä tietoja panssarikalustosta ja panssarikaluston määrä vuosina 1941-1959. Liitteessä 6 on lyhyesti selvitetty panssarivaunun perusrakenne.

Sivulta 193 alkaa värikuvaosuus, jossa ensiksi **Jukka Purhosen** piirroksia jotka osoittavat käytettyjä värejä useassa vaunumallissa. Kirjan päättää värikuvakavalkadi kuvateksteineen, painottuen sodanjälkeiseen kalustoon.

Kaksikielinen kirja (suomi-englanti) on ollut hyvä tietoinen valinta kirjan tekijöiltä, koska kuvateoksen kansainvälinen merkitys korostuu ja rinnakkaiskieli palvelee ulkomaalaisia tutkijoita. Lisäksi suomalainen harrastaja pystyy opiskelemaan englanninkielisen alaan liittyvän termin.

Tekijät

Kirjan tekijät, **Esa Muikku** ja **Jukka Purhonen** ovat perehtyneet panssarihistoriaan ja tekniikkaan yli kaksi vuosikymmentä ja ovat arvostettuja asiantuntijoita alallaan. Molemmat ovat Puolustusvoimien palveluksessa. Lisäksi he toimivat aktiivisesti Panssari-museon toiminnoissa. Tämän kirjan suunnittelutyö aloitettiin kirjoittajien toimesta vuonna 1995, mutta materiaalia he ovat keränneet vuodesta 1977 lähtien. Tutkimustyöhön on liittynyt veteraanien haastattelua, valokuvien keräämistä ja perehtymistä sota-arkistoon.

Lopuksi

Suomalaiset Panssarivaunut 1918-1997 on hieno teos jo pelkästään kuvallisesta annista johtuen. Asiantunteva teksti jakaa merkittävän määrän yksityiskohtaista tietoa käytössämme olleista ja olevista panssarivaunuista.

Tämän erinomaisen kirjan täydentäisi vastaavan tyyppinen, suomalaisten panssarivaunujen aseistukseen perehtyvä tekninen kuvateos. Panssarivaunujen aseiden mekaniikkaan liittyy lajityypilleen ominaisia erityisratkaisua, jotka tulisi koota ja taltioida kirjan muotoon, erityisesti vanhimman käytöstä poistetun vaunukaluston osalta. Ehkäpä kirjan tekijöillä on jo seuraava projekti suunnittelun alla.

Teksti
yliluutnantti Robie Kulokivi

Lippu- juhlapäivän paraati Joensuussa

■ Paraatijoukot tarkasti eversti Heino Pikkukangas (vas.). Joukkoja komensi eversti Antti Lankinen.

■ Joensuun kaupunginjohtaja Juhani Meriläinen ja eversti Heino Pikkukangas vastaanottivat ohimarssin.

■ Vanhan perinteen mukaan prikaatin joukot siirtyivät Joensuuhun polkupyöriin.

Pohjois-Karjalan Sotilasläänin johtama lippujuhlapäivän paraati pidettiin Joensuussa Keskusurheilukentällä. Tällä tavoin pohjois-karjalaiset sotilasjoukot halusivat juhlistaa 150-vuotisjuhlavuottaan viettävää kaupunkia. Paraati liittyi myös osana 80 vuotta täyttävän puolustusvoimien juhlavuoteen. Paraatijoukot muodostuivat Pohjois-Karjalan Sotilasläänin esikunnan, Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Pohjois-Karjalan Rajavartioston sotilaista ja maanpuolustusjärjestöjen ja veteraanien lippulinnasta.

■ Libanonissa vuosina 1982–1984 2. JK/Finbatt:ssa palvelleita YKSL 1:n vaittereita ("TIIKERIT") tarkastusmatkalla Pohjois-Karjalan Prikaatissa 29.–31.5.1998. Kuvassa vasemmalta oikealle: Sami Karjalainen, Heikki Oksanen, Tomi Nurminen, Esko Alatulkki, Risto Väisänen, Pasi Nevalainen, Petri Pärmi, Jari Potinkara, Veli Ikkäläinen, Teuvo Lehtola, Arto Vanhanen, Heikki Pantsar, Pertti Ketola, Jarmo Sipilä, Jarmo Pienmunne, Aimo Koistinen.

Kuva Seppo Hyttinen

Prikaatin komentaja vaihtui

Prikaatin komentajan vaihtotilaisuus pidettiin Kollaen Vasamalla 31. maaliskuuta. Eversti Lauri Ruonansuun siirtyessä Mikkelin Sotilasläänin komentajaksi otti prikaatin komentajan tehtävät hoitaakseen eversti Antti Lankinen, joka siirtyi Kontiorantaan Maanpuolustuskorkeakoulusta, Helsingistä. Kovassa tuulessa ja lumisateessa pidettyyn vaihtoparaatiin osallistui sotilaiden lisäksi prikaatin tukijoita ja kutsuvieraita. Kollaen Vasamalta siirryttiin sotilaskotiin kahville, jossa vieraat jättivät jäähyväiset siirtyvälle komentajalle ja tutustuivat uuteen komentajaan.

Teksti ja kuvat
yliluutnantti Heikki Rosenius

■ Kollaen Vasamalla pidetty komentajien vaihtotilaisuus alkoi paraatijoukkojen tarkastuksella.

■ Vaihtoparaatiin osallistui sotilaiden lisäksi myös kutsuvieraita ja prikaatin pitkäaikaisia tukijoita.

■ "Luovutan komentajan tehtävät... Otan vastaan Pohjois-Karjalan Prikaatin komentajan tehtävät sekä Kontiolahden varuskunnan päällikön tehtävät". Vasemmalla eversti Lauri Ruonansuu ja oikealla eversti Antti Lankinen.

Vieraita Kainuun korvesta

Kainuun Prikaatin johtotroikka vieraili prikaatissa toukokuun viimeisellä viikolla. Jo muutaman vuoden jatkunut molemminpuolinen vierailu sai näin jatkoa. Vierailujen yhtenä tarkoituksena on vaihtaa tietoa ja kokemuksia varusmieskoulutuksesta. Niin negatiivisten kuin positiivistenkin havaintojen perusteella molemmat joukko-osastot pyrkivät kehittämään omaa toimintaansa. Tämäkin vierailu antoi monia hyviä vinkkejä, joita voidaan hyödyntää koulutuksen kehittämiseksi.

Teksti ja kuvat
yliluutnantti Heikki Rosenius

■ Iltapäivän ohjelmaan kuului kevennyksenä herrasmieskilpailu. Yhtenä rastina oli pienoiseriekkä-autolla peruuttaminen. Vuorossa majuri Lasse Kinnunen.

■ Kainuun Prikaatin vieraat perehdytettiin perinnetiloissa kahvin ääressä prikaatiin menneisyyteen ja nykyisyyteen. Kuvassa vasemmalta eversti Ilkka Aspara, majuri Kari Sutinen, everstiluutnantti Jorma Aherto, majuri Matti Soini, majuri Paavo Aittamaa ja majuri Lasse Kinnunen.

■ Voittajapartion on helppo hymyillä. Kuvassa vasemmalta majuri Matti Soini, everstiluutnantti Jorma Aherto ja everstiluutnantti Tomi Nurminen

Koululaiset valtasivat Kontiorannan

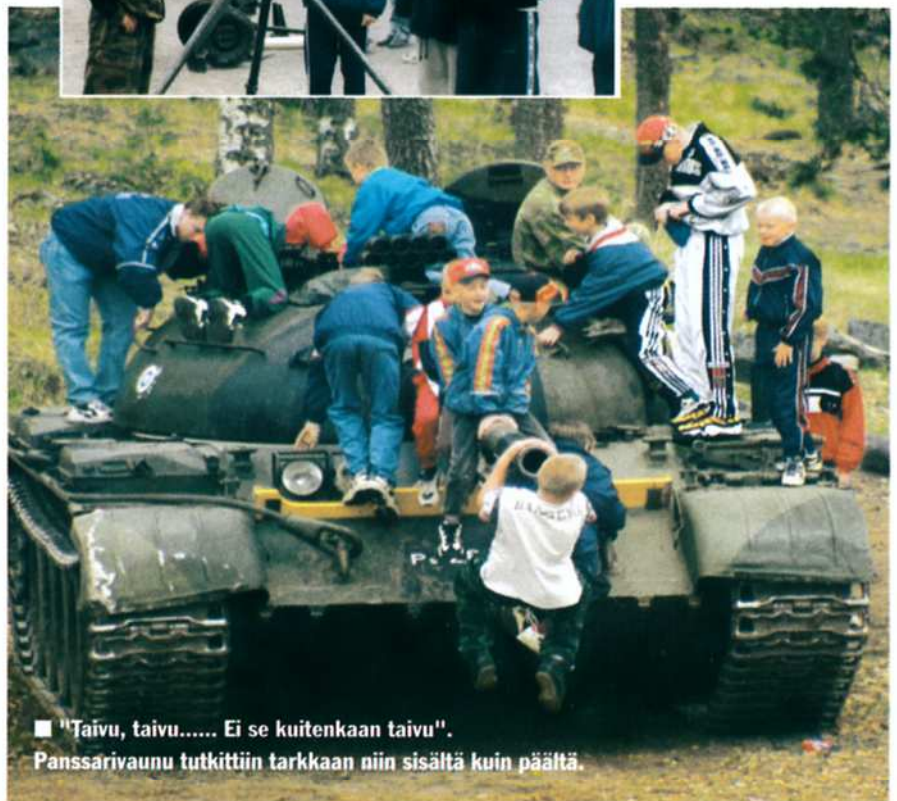
■ Käskynjako mallia "vapaa". Sekä aamupäivän että iltapäivän ryhmät otettiin vastaan kasarminkentällä, jossa heille kerrottiin lyhyesti prikaatista ja vierailun ohjelma.

Prikaatin normaali päivärytmi muuttui kokonaan kun 1200 lasta ja nuorta vieraili luokkaretkellä Kontiorannassa kevätkauden viimeisellä kouluviikolla. Koululaisten tutustumispäiviä on tällaisessa muodossa järjestetty 90-luvun alusta alkaen yhteinä kummikuntatoiminnan muotona. Osanottajien määrä on vuosi vuodelta kasvanut ja nyt tuhannen vierailijan määrä ylittyi reippaasti. Tänä vuonna nuorimmat vieraat olivat päiväkotikäisiä ja vanhimmat lukion toiselta luokalta.

Teksti ja kuvat
yli luutnantti Heikki Rosenius

■ Kalustoesittelyn yhteydessä oppilailla oli mahdollisuus esittää kysymyksiä kaikesta mahdollisesta armeijaan liittyen.

■ "Taivu, taivu..... Ei se kuitenkaan taivu". Panssarivaunu tutkittiin tarkkaan niin sisältä kuin päältä.

■ "Päästiinpäs sitä maistelemaan näitä soiden munkkeja". Ja kyllä ne maistuivatkin.

Asekätkentä muistomerkin paljastustilaisuus Enossa

Lippujuhlapäivänä 4.6. klo 18.00 vietettiin Enon asekätkentämuistomerkin, "Törnin - Männistön" -kätkön paljastustilaisuutta. Juhlapuheen piti tilaisuudessa eversti evp Matti Lukkari.

Kätkön paikalla olevaan kiveen on kiinnitetty kuparinen nimikyltti joka kertoo kohteen nimen.

Törnin - Männistön kätkö

Mannerheimristin ritari kapteeni Lauri Törni ja hänen komppaniansa asealiupseeri alikersantti Arvo Männistö rakensivat Enossa olevaan kalliohalkeamaan asekätkön eräänä pimeänä lokakuun yönä 1944. He ottivat yksikkönsä kotiuttamisen yhteydessä vapautuneesta sotavarustuksesta materiaalia, jonka siirsivät kantaen majoitusalueelta kätköön noin kolmen kilometrin päähän.

Kätkö sisälsi:

- 1 pikakiväärin (kal.7.62 Degtarjev, Emma) ja siihen 8 lipasta
- 1 puoliautomaattikiväärin (kal. 7.62 Tokarev) lippaineen
- 5 konepistoolia (kal. 9.00 Suomi) ja niihin 26 rumpulipasta
- 3 sotilaskivääriä (kal. 7.62. Ukko-Pekka)
- 36 käsikranaattia sekä
- yhteensä lähes 2 000 patruunaa, asehuoltovälineitä ja kompassin.

Enolainen rintamiesveteraani Arvo Männistö valvoi kätköään tarkastuskäynnin. Vuonna 1993 hän paljasti kätkön viranomaisille ja kätkömateriaali palautettiin puolustusvoimien haltuun.

OHJON

11.3. kotiutuneiden 240 vuorokautta palvelteiden palkitut

JALKAVÄKI-SÄÄTIÖN MITALI

Korpraali Erno Keinänen

HYVÄN JÄÄKÄRIN PALKINTO

Korpraali Mika Vatänen
Korpraali Anssi Häikiö
Jääkäri Jouko Pyllkönen

KILLAN STIPENDI

Jääkäri Teemu Heino
Korpraali Jussi Korhonen

KOULUTUSRYHMISSÄÄN ANSIOITUNEET

Korpraali Jari Jäntti
Jääkäri Pekka Majanen
Jääkäri Sami Rytönen
Korpraali Henri Ruotsalainen
Jääkäri Antti Eestilä
Jääkäri Jouko Kaartinen
Jääkäri Arto Tanskanen

24.4. kotiutuneiden 285 vuorokautta palvelteiden palkitut

JALKAVÄKI-SÄÄTIÖN MITALI

Korpraali Asko Hirvonen

HYVÄN JÄÄKÄRIN PALKINTO

Korpraali Mika Lukkari
Jääkäri Jari Hotti

KILLAN STIPENDI

Korpraali Petri Hämäläinen
Korpraali Jari Mielonen

9.6. kotiutuneiden 330 vuorokautta palvelteiden palkitut

JALKAVÄKI-SÄÄTIÖN MITALI

Vänrikki Sakari Antila
Kersantti Ville Moilanen

RESERVIUPSEERIPIIRIN LEVYKE

Vänrikki Jussi Tokola

RESERVIALIUPSEERIPIIRIN LEVYKE

Kersantti Johan Sutinen

KILLAN STIPENDI

Vänrikki Jani Haaja
Kersantti Erkki Sinkko

KUMMIKUNTIEN ESINEPALKINNOT

Kersantti Pasi Haaranen
Kersantti Janne Haatainen
Vänrikki Jani Tarvainen
Alikersantti Jari Nevalainen
Kersantti Jari-Petteri Kakkonen
Vänrikki Juho Kanninen
Vänrikki Mikko Paldanius

AUTONKULJETTAJAN PALKINTO

Korpraali Mishka Kukkonen

■ Katse tulevaisuuteen...
Maaliskuussa kotiutettujen
parhaana miehenä palkittiin
korpraali Erno Keinänen

Kotiväki varuskunnassa

Eversti Pekka Ripatin toimiessa prikaatin komentajana 1991 tavoitteeksi otettiin varusmiesten omaisten, ystävien ja muiden läheisten tutustuttaminen varusmiehen palvelusolosuhteisiin ja palvelukseen. Tämä käytäntö liitettiin Pohjois-Karjalan Prikaatin perustamisvuoteen ja näin prikaatimme sai uusia tuulahduksia myös varusmiesten omaisten ja varuskunnan yhteistoiminnan rintamalta.

Tammikuun 24. päivänä varuskunnan urheilukenttä täyttyi autoista. Siviilivaruksiin pukeutuneita parveili joka suunnassa. Saapumiserän 1/98 varusmiesten omaiset olivat saapuneet varuskuntaan noin 1200 hengen voimin. Olosuhteet olivat sotilaslaskon raikkaat. Pakkanen paukkui 20 asteen paremmalla puolella ja aurinko suostui näyttämään pitkän pimeän ajanjakson jälkeen. Varuskunta näyttäytyi vieraille varmasti parhaimmillaan.

Kotiväkipäivän ohjelma on jo näiden muutaman vuoden aikana vakiintunut, mutta vieraille kotiväkipäivä on ensimmäinen kerta. Karjalan Sotilassoittokunta esittäytyi tulijoille sotilasmusiikin tahdittamana ja viihdytti heitä klo 12.15 saakka. Tämän jälkeen, kuten isännän velvollisuuksiin kuuluukin, eversti

■ Aurinko, varusmiesten kotiväki ja ystävät ilmestyivät näkyviin pitkän pimeän jakson jälkeen Kontiorannassa tammikuun loppupuolella järjestetyn Kotiväkipäivän yhteydessä.

Lauri Ruonansuu toivotti omaiset tervetulleeksi ja esitteli prikaatiamme ja päivän ohjelman. Yksikön päälliköiden esittelyn jälkeen päälliköt keräsivät kokoon oman yksikönsä alokkaiden kotiväen ohjeilla "siirtykää tuon edessä olevan kasarmin takana olevan kasarmin eteen". Tämän, joka vuosi toistuvan episodin jälkeen ainakin 80 % omaisista onnistuu löytämään sen yksikön, jossa heidän poikansa palvelee tai on ainakin sanonut palvelevansa.

Yksiköiden järjestämä ohjelma ja esittelyt kertoivat kattavasti kunkin yksikön tai prikaatin antamasta koulutuksesta ja kalustosta, jota koulutuksessa käytetään. Varusmiesjohtajille ja muutamille jääkäreille päivä oli varmaankin työn täyteinen heidän selvitellessään aseiden sekä muun kaluston ominaisuuksia ja käyttöä. Esittelykohteet oli pääosin järjestetty sisätiloihin, mikä saikin myönteisen palautteen palelevalta kotiväeltä.

Ruokala tarjosi jälleen kerran maittavan aterian niille, jotka malttoivat käydä syömässä. Päivällinen oli varauduttu syöttämään noin 1800 hengelle ja varmasti valta osa käytti tilaisuuden hyväkseen. Ruokalan ohella toinen varma voittaja tuona päivänä oli soti-

laskoti. Jatkuvana nauhana ihmiset virtasivat yksiköiden ja sotilaskodin väliä. Kun yksiköiden harmaat seinät oli tarkasteltu, poikien karvalakit testattu ja tärkeimmät yksikön kuulumiset kerrottu oli luonnollista siirtyä sotilaskodin minkin ja kahvin pariin.

Kello 15.00 aikaan yksiköissä alkoi olla hiljaista. Kotiväki ja alokkaat odottivat lomien alkua. Alokkaiden ensimmäinen loma oli varmasti yhtä odotettu heidän puoleltaan kun kotiväkipäivä omaisten puolelta. Kello 15.45 alokkaat järjestäytyivät lomatarkastuksia ja varusmieskorttien jakoa varten. Yksiköiden päälliköt ja vääpelit muistuteltivat vielä nuoria miehiä soti-

tilaan velvollisuuksista loman aikana. Mikään muu käsky ei saa varusmiesjoukkoa liikkumaan yhtä sutjakkaasti kuin "LOMILLE - MARS". Tällä samalla käskyllä näytti varuskunta tyhjentävän kotiväestä...vielä siellä näytti eräs etsivän kyytiään! Kotiväkipäivä oli päätöksessään.

Teksti ja kuvat kapteeni Vesa Happonen

■ Vieraat tutustuivat päivän aikana varusmiesten palvelusolosuhteisiin ja kasarmeihin.

■ "Tuulessa ja tuiskussa". Varsinainen valatilaisuus ja ohimarssi suoritettiin Joensuun raviradalla.

Valatilaisuus Joensuussa

ja vähän muutakin aiheesta

Valamarssi ja vala

Pohjois-Karjalan Prikaatin I/98 saapumiserä suoritti **yli-luutnantti Lassi Kellbergin** (AuK) johdolla hiihtäen lauantaina 21.2. klo 05.00-09.30 valamarssin Kontiorannasta Joensuuhun. Valamarssille osallistui **majuri Markku Kejo-**sen johdolla PKarPr:n Killan osasto.

Marssi suoritettiin taistelularustuksessa kolmena marssiosastona ja kukin marssiosasto omalla marssireitillään. Marssi sujui suunnitellun aikataulun mukaisesti ja miehet saapuivat myös taistelukykyisinä perille. Näin miehet osoittivat ainakin PKarPr:n osalta väitteet nykysotilaan huonosta hiihtotaidosta perättömiksi.

Varsinaiset juhlallisuudet alkoivat Itä-Suomen Liikuntapiston tiloissa, jossa 20 alokasta antoivat juhlallisen vakuutuksen.

Valatilaisuus katselmuksineen ja ohimarsseineen pidettiin raviradalla, jonne tilaisuutta oli tullut seuraamaan arviolta 3000 alokkaiden kotiväkeä, tyttöystävää ja tuttavaa. Tilaisuuden jälkeen oli vastanimitetyillä jääkäreillä vierai-

neria raviradan ja sen läheisyydessä olevien laitosten tiloissa.

Lisäksi tiedän valasta, että

Valan määritelmä on Nykysuomen sanakirjan mukaan

seuraava: "**Vala on korkeamman olentoon vedoten, useimmiten oikeuden tai muun viranomaisen edessä annettu, tavallisesti määrääkaavan mukainen juhlallinen vakuutus.**"

Juuri tällaisen valan Pohjois-Karjalan Prikaatin alokat tekivät lauantaina 21.2..

Vaikka sotilasvalan juhlallisuus onkin ainutkertaista, joutuu Suomen kansalaisen muulloinkin valantekotilanteeseen. Suomen laki nimittäin tuntee monia valoja kuten virkavala, oikeudenkäyntivalat, sekä esimerkiksi veroilmoitusta tehtäessä annettava vakuutus tietojen paikkansapitävydestä.

Arkipäiväisemmin asiaa ajateltaessa todetaan, että joudumme päivittäin toimimaan annettujen lupauksen perusteella, esimerkiksi saapumaan ajoissa määräpaikkaan tai vakuuttamaan jonkin asian todeksi.

■ Valakaavan luki JR 9:n sotaveteraani Urpo Kupiainen.

PRIKAATISSA TAPAHTUU

Juhlallisen valan, kuten sotilasvala, tarkkaa alkuperää ei tunneta, mutta se on liittynyt ihmiskunnan historiaan ilmeisesti aivan läheisesti. Uskonnollisiin menoihin liittyvässä toimituksessa valan tehnyt nuorukainen ehkä hyväksyttiin jäseneksi aikuisten joukkoon tai täysivaltaiseksi metsästäjäksi.

Myöskin valantekoasento juontaa juurensa kauas menneisyyteen, jolloin käden nostamisella osoitettiin rauhanomaisia aikeita.

Pienenä yksityiskohtana mainittakoon, että laajalti tunnettu Hitlerin saksalainen tervehdysasento oli aikoinaan ollut vanha seemiläinen valantekoasento.

Ensimmäiset käskyt ja ohjeet nykyisen valamme perustaksi ovat Ruotsin vallan ajalta. Kuningas II Aadolf määräsi asiasta sota-artikloissaan, jotka suomennettiin vuonna 1642.

Itsenäisen Suomen aikana asetus valasta annettiin vuonna 1918. Tällöin pykälä kuului seuraavasti: "Kaikkien vakinaiseen palvelukseen otettujen kuin myös varajanojajoukkoihin kuuluvien upseerien, aliupseerien ja sotamiesten tulee astuessaan

palvelukseen suorittaa sotilasvala."

Nykyisen valan kaava on vuodelta 1965. Sen sisällön mukaisesti alokkaamme luopuvat olla Suomen valtakunnan luottavia ja uskollisia kansalaisia.

Useimmissa muissa maissa on myöskin samanlainen sotilasvalakäytäntö.

- Entisessä Neuvostoliitossa alokkaat vannovat valan kukin vuorollaan joukko-osastonsa lippuun tarttuen. Valan jälkeen vanhat sotaveteraanit ojensivat kullekin vannoneelle henkilökohtaisen asean.

- Puolassa jokainen vannonoo valan luvaten, että mikäli valan pettäen luopuisi velvollisuudesta olla uskollinen isänmaalle, tulokoon osaksi kansan oikeamielisyyden asettama ankara rangaistus.

- Englannissa vannotaan hallitsijan kuvan edessä pitäen raamattua oikeassa kädessä.

- Saksassa ammattisotilaat vannovat valan, kun taas asevelvolliselta vaaditaan valan sijasta lupaus.

- Sveitsissä vala vannotaan, vasta jos joudutaan suorittamaan liikekannallepano.

■ "Minä lupaan ja vakuutan". Juhlallisen vakuutuksen antoi 20 miestä Itäsuomen Liikuntaopiston voimistelusalissa. Vakuutus-kaavan luki Joensuun Pataljoonan komentaja, everstilutnantti Lauri Jokinen.

- Pohjoismaista Ruotsissa ja Norjassa ei vannota varsinaista sotilasvalaa. Siellä järjestetään kuitenkin juhlallinen tilaisuus, missä pappi puhuu ja komentaja lausuu kehoitussanat.

Sodan aikana ilmeisesti kaikissa maissa otetaan sotilasvala käytäntöön. Valan merkitys korostuu juuri vaikeina aikoina, kun kyseessä on niin yksityisen ihmisen, sotilasjoukon, kuin koko kansakunnankin kohtalo.

Haluan tässä yhteydessä lopuksi tuoda esiin erään sotilasvalaan kuuluvan tärkeän kohdan, jota ei aina tulla ajatelleeksi. Se on esimiesasemaan asetetun sotilaan velvollisuudet alaisiaan kohtaan.

Me esimiehet olemme aikoinamme tehneet saman valan kuin alokkaat lauantaina 21.2.. Sen mukaisesti meidän tulee olla alaisia kohtaan joka päivä oikeudenmukaisia ja huolehtivaisia sekä olla heille mahdollisimman hyvänä esimerkkinä.

Itse asiassa valan tehneet alokkaat eivät siis ole joukossa ainoita joita vala velvoittaa: Se velvoittaa meitä kaikkia; niin reserviläisiä, varusmiehiä kuin vakinaista henkilökuntaa.

Pitäkäämme tekemämme vala!

Teksti
majuri Ahti Korhonen
Kuvat
yliluitnantti Heikki Rosenius

■ Valapäivän tilaisuudet aloitettiin Joensuun hautausmaalla pidetyllä seppeleenlaskutilaisuudella.

■ "Minä lupaan syödä kaikki". Kylmän ja sateisen valatilaisuuden jälkeen vieraille tarjottiin hernekeittoa.

POHJOIS-KARJALA

Korpisoturi, edellä

Pohjois-Karjalan Prikaati

- [Sijainti](#)
- [Organisaatio](#)
- [Historia](#)
- [Sosiaalitoiminta & vapaa-aika](#)
- [Koulutus](#)
- [Sotilaskoti](#)
- [PKarPr:n Kilta ry](#)

Pohjois-Karjalan
Prikaati

PL 5, 80791 Kontioranta, puh. (013) 181 3111 fax (013) 181 3208

Pohjois-Karjalan Prikaati on saanut omat kotisivunsa internetiin. Sivut löytyvät osoitteesta www.mil.fi/pkarpr tai Puolustusvoimien sivujen alta www.mil.fi -> yhteystietoja ja linkkejä -> joukko-osastojen epävirallisia sivuja.

Www-sivuilla on esitelty Pohjois-Karjalan Prikaatissa toimivat joukkoyksiköt ja niissä saatavat koulutusmahdollisuudet. Lisäksi sivuilta löytyy paljon tietoa etenkin palvelukseen astuville varusmiehille, jotka surffailevat ahkerasti internetissä. Varusmiesten sosiaalisista asioista, varusmiestoimikunnan toiminnasta, Kontiolahden sotilaskodista, kiltatoiminnasta ja kaikesta muusta Kontiorannan varuskuntaan liittyvistä asioista.

Sivujen tarkoituksena on lisätä "siviilien" ja etenkin tulevien varusmiesten tietämystä Pohjois-Karjalan Prikaatin toiminnasta ja sieltä saatavasta sotilaskoulutuksesta. Sivujen graafisen muotoilun ja ohjelmoinnin teki Sissikomppanian kirjuriina varusmiespalveluksen suorittanut korpraali Jori Lyytinen. Siviilissä Lyytinen toimii graafisena suunnittelijana Joensuulaisessa mainostomisto Tulosoptimointi Oy:ssä.

**Mikä ihmeen Internet?
Mikä virtuaalivarusmies?
No helppoa, Internet on
globaali verkko, jossa tie-
toa on helppo levittää.**

Virtuaalivarusmies on taas henkilö, joka taistelee myös Internetissä.

Virtuaalivarusmiespalvelu "Aamukampa" aloitettiin Pohjois-Karjalan Prikaatissa 13.1.1998, jolloin aloitin va-

rusmiesurani. Samaan aikaan lähdeittiin toteuttamaan aamukampa-palvelua verkkoon. Tunne oli kuin aloittaisi kahta palvelusta päällekkäin, ainakin sen kiireellisyden osalta ja muutenkin. Tämä on ensimmäinen verkko-palvelu, joka kertoo näin laajasti varusmiespalvelusta ja nimenomaan sen todellisuudesta. Palvelun tarkoituksena on antaa sitä kuvaa puolustusvoimien toiminnasta, mitä se to-

dellisuudessakin on. Tapa jolla toteutan aamukampa-palvelua on ns. maanläheinen eli en halua kertoa sivuilla mitään pitkiä tekstiosuuksia, jossa kertoisin asian A:sta Ö:hön. Sivut työstän pienillä kommenttitekstipätkillä ja rikastan ne kuvilla. Tapa on ollut toimiva (palautteesta saatu tieto).

Palvelu on toiminut erinomaisesti, mitä nyt vähän meinaa päivitykset hidastua, mutta korjaan senkin asian mahdollisimman nopeasti. Alussa palveluksessa tapahtui päivittäin monia asioita, mutta kun palvelusaika menee yli P-kauden, niin tapahtumat ovat osittain samoja. Päivitettävää materiaalia verkkoon tulee hieman hitaammin kuin alussa. Palvelusta saamani palautteen perusteella palvelu on tullut todellakin tarpeeseen. Ihmiset ovat kiinnostuneita puolustusvoimien yleisistä asioista ja tietenkin asioista, joita yritän tehdä. Jotkut ovat kiinnostuneita armeijassa käytettävistä vaatteista, toiset haluavat nähdä ja kuulla armeijan ruokapolitiikasta.

Tällä hetkellä, kun naisten vapaaehtoinen varusmiespalvelukin on mahdollista, niin naiset ovat olleet todella aktiivisia sivuilla. Noin kaksi kolmasosaa palautteesta/kysymyksistä tulee naisilta. Yleisesti naisten palaute/kysymykset ovat asiallisia kuin miesten. Johtunee varmaan heidän omista kokemuksista? Naiset haluavat tietää asioista enemmän tietopuolta, "Jaaha, jaaha... kerrankin osoittautuu ti-

laisuus tämmöiseen kyselytunnin tyyliseen jaarittelukohdaukseen vieläpä varusmiehen kanssa...olisinpas ERITTÄIN iloinen, jos vastaisit yhteen ainoaan kysymykseen, miten on kannattaako mennä armeijaan, siis tyttölapsesta oli tässä tapauksessa kysymys ja mä en oo vielä keksiny mulle sopivaa aselajia... se on tässä nyt se suurin ongelma. Niin, ja sitten toivottavasti selviät räähkistä hengissä... Tsemii sulle... mutta siellä ei varmaan pääse ainakaan laiskistumaan...". Miehet haluavat taas hiukan enemmän kuittailla

"Hajoo sinne inttiin, mulla on fähän fäbä..." Kaukaisimmat palautteen jättäjät ovat olleet Kanadasta asti, mikä onkin tämän palvelun hyvä puoli. Ihmiset ympäri maailman voivat seurata tapahtumia täällä Itä-Suomen alueella, ja nähdä ainakin tämä puhdas ja kaunis Suomen osa, eli tässä on markkina-arvoa muillekin. "Moi vaan alokas J Karttunen. Tulen seuraamaan menoja si täältä Kanadasta, joten toivon, että osaat tehdä kuviosi hienosti, vaan vaikuttaa kuin olisitte Hotellissa. Minä kävin armeijan Riihimäellä 1970 ja se asuntola oli vanha hevosten talli komealla asfalttilattialla. Ottaen huomioon kotiolut ja missä olet nyt ei ole eroa näin puusta katsottuna. Pidä hauskaa Sinulle jää mahtavat muistot kun laulelet ohi on, ohi on".

Kävijämäärä sivuilla on ollut hyvä. Alussa jo parissa päivässä kävijämäärä kohosi yli kymmenentuhannen ja pa-

AAMUKAMPAN PRIKAATIN SIVUT INTERNETISSÄ

Äkkävijä niin lehdessä kuin netissä

lautetta riitti. Parhaimmillaan sähköpostilaatikkooni putoili postia tuommoista parinsadan päivävauhtia eli aika kivistä. Serveri eli palvelin, jossa nämä sivut fyysisesti sijaitsevat raksutti kokoajan ilmoittaen uusista tulijoista palveluun.

Ensimmäiset viikonloppuvapaat käytn kätevästi lomailen tietokoneen ruudun ääressä vastailen palautteisiin/kysymyksiin. Siinä nuo viikonloppuvapaat sujuivat kätevä-

sti, ei ainakaan ollut ns. vapaa-ajan käyttöongelmaa. Mutta ensimmäisten kuukausien jälkeen kävijämäärä on ollut taiseisessa nousussa. Tällä hetkellä kävijämäärä on tuolla neljänkymmenenkolmentuhannen paikkeilla (11.5.1998).

Kokemuksena tämän palvelun tuottaminen on ollut todella mielenkiintoista ja haastavaa. Palvelun tuottaminen tapahtuu palvelusajan ulkopuolella, joten mihinkään suuriin kokonaisuuksiin ei ole

aikaa. On pyrittävä tekemään hieman suppeampaa, mutta silti paljon kertovaa.

Alussa kun päivitykset tarkastettiin päivittäin oli aika todella rajallista. Kun vielä osallistuin palvelukseen normaalisti, niin välillä joutui turvautumaan jonkin verran kavereihin, jotka auttoivat siviilistä käsin minua. Aamukampa-palvelu on ollut hyödyksi monelle armeijaan pyrkivälle ja sinne joutuvallakin nuorelle. Palvelusta on voinut saada tietoa ja

kuvaa siitä mitä tuleman pitää. Sen kautta on voinut kysyä mitä vain, mikä on ollut epäselvää tai mikä muuten vain askarruttaa mieltä.

"Mitä mä teen kun olen kasvattanut tukkaa viimeiset 6 vuotta ja partaa 8 vuotta enkä mä haluaisi leikata niitä, olen pinteessä!!!!"

Itse en tietenkään vastauksia kaikkeen tiedä, mutta mahdollisuuksieni mukaan olen pyrkinyt selvittämään asian todellista puolta ja vas-

PRIKAATISSA TAPAHTUU

■ Jääkäri Jukka Karttunen.

taamaan sen mukaisesti kysymykseen. Monet nuoret ovat kysyneet minulta että, kannattaako sinne armeijaan tulla vai lähdenkö sivariksi. Monet ovat olleet menossa siviilipalvelukseen, mutta ovat todenneet sen turhaksi nähtyään hiukan varusmiespalvelun todellista puolta, ja päättäneet mennä varusmiespalvelukseen. Jutut, joita armeijasta liikkuu, on joskus hiukan liioiteltuja. Naiset ovat kanssa olleet hiukan skeptisiä armeijaa kohtaan, mutta monet ovat kiittäneet siitä, että ovat huomanneet juttujen olevan turhia. Aamukampasivuilla on myös mahdollisuus jättää omia tarinoita, joissa voi kertoa hiukan omista kokemuksista. Ja kokemuksiahän on tullut neljän ar-

kiston verran eli tosi paljon.

Kaikki ei ole henkilöiden omia tarinoita armeija-ajoilta vaan mukaan on mennyt vähän kaikenlaista tarinaa. Palveluhan pitää olla kaikkien näkyvissä, joten en ole toistaiseksi lähtenyt karsimaan niitä älyttömyksiä pois. Omien tarinoiden kautta kysellään myös tuttavuuksiakin, "Tkm Vesku vm-65 TamltPsto Vatiala, Jo yli 30 vuotta sitten intti oli ihan OK muistaako kukaan nettiä käyttävä vanha jääri vielä kuninkaan it-patteriston Vatialassa... jos niin heitä viesti! Tosi hieno paikka menisin vaikka vielä, jos pääsisin..."

Sivuilla on myös mahdollisuus jättää vitsejä, joita armeijassa jonkin verran liikkuu, joten kaikki armeijan käyneet voivat taltioida omat parhaat vitsinsä tänne, sillä levikki on hyvä. "Vitsin kertoja: Jermu vm.47

Vitsi: Korpraali Hentunen oli iitalomallaan mennyt lavatansseihin. Hentunen kävi ainakin viidennen kerran hake-massa samaa tyttöä tanssin pyörteisiin ja arveli olevansa kovinkin vitsikäs kun sanoi tyttön korvaan:

Eikö neiti teistäkin täällä ole aivan itämainen tunnelma. ... Onpa hyvinkin, näpäytti tyttönen, korpraalikin tans-

sii kuin kaksikyttyräinen kameli...."

Miten jatkossa ...?

Palvelun jatkokehittelyä on mietitty ja palautteen kautta on tullut hyviäkin ideoita palvelun eteenpäin viemiseksi. Kiitos kaikille, jotka ovat kirjoittaneet palautelaatikkoon ja antaneet omat ideansa käytettäviksi. Palvelua on pyritty viemään eteenpäin, mutta tietenkin resurssikysymys tulee ensimmäiseksi eteen jo puolustusvoimilta. Palvelusta suurimman hyödyn voisi saada sillä, että tekisi palvelusta valtakunnallisen eli se toimisi kaikkien varuskuntien kesken ja jokainen voisi kertoa omasta toiminnastaan omalla tavalla. Jokainen varuskunta voisi kertoa omalla ilmoitustaululla paikallista tietoutta esim. kertausharjoituksista, veteraanitapahtumista, kiltatapahtumista yms. Omat järjestöt voisivat varata alueensa palvelusta. Puolustusvoimat voisi tiedottaa omista tapahtumistaan/tiedotteistaan. Kaikille tämä tietojen päivittäminen ei tuottaisi ongelmia, koska järjestelmä rakennettaisiin käytöltään helpoksi. Jokaisella jolle on annettu päivitysoikeus, saa oman käyttäjätunnuksen ja salasanan, sen jälkeen hänen toimintaa ohjataan, ja ylläpitäjä kirjoittaa oman viestinsä ja valitsee alueet, jolle hän haluaa tiedon menevän ja valitsee lähetyksen, joka reaaliaikaisesti päivittää alueen tiedot Internetiin. Varusmiehet/siviilihenkilöt voisivat antaa omia ideoitaan suoraan puolustusvoimille tyylillä ruusuja ja risuja. Ideoita on todella paljon, mutta asiaa täytyy ajaa hienovaraisesti eteenpäin ja tuoda pikkuhiljaa omia ideoitaan peliin mukaan.

Itse työskentelen Internetalla WebSite Oy nimisessä

yhtäyksessä, jossa olen myös osakkaana eli kiireellisyys myös lomilla on tuttua. Tähän päivään mennessä on varusmiespalvelus ja yrittäjyys toiminut todella hyvin. Toisaalta ei ole helppoa, kun joutuu ajattelemaan yrityksenkin asioita koko ajan ja odottaa jotakin taukoa, jolloin voisi soittaa ja hoitaa asiaa eteenpäin. Mutta kyllä se siitä menee. Enemmänkin työnkuvani on muuttunut yleisien paperiasioiden hoitoon. WebSite Oy tuottaa yrityksille kotisivuja ja ideoi palveluihin hieman draivia. WebSite tuottaa yrityksille myös elektronisia kauppa-paikkoja sekä varaus/muita tietokantasovelluksia. Palvelusta tulee aina kustannuksia, kun tämmöistä kokonaisuutta lähdetään rakentamaan, joten suuri kiitos kaikille yhteistyössä toimiville:

WebSite Oy
Pohjois-Karjalan Prikaati
Autotalo Laakkonen
Kesko Oy/
Kauppias-rekrytointi
Kuvanmaailma
TT-Future
Radio Rex
MTV3

Aamukampa-palveluun
voi tutustua osoitteessa:
www.website.fi/aamukampa

Teksti ja kuvat
jääkäri Jukka Karttunen

■ Peruskoulutuskauden taisteluharjoitus.

■ Kuljettaja työssään.

Terveitä aamuja

terveyskasvatustapahtuma
prikaatissa

Helmikuun alussa toteutettiin prikaatissa terveyskasvatustapahtuma eri yhteistyötahojen kanssa. Koulutustapahtumaan osallistuivat tammi-kuun saapumiserän alokkaiden lisäksi prikaatin henkilökunta. Tapahtuman toteutus oli havainnollinen ja toiminnallinen viiden kohteen rasti-koulutus. Seuraavat kuvat teksteineen kertovat päivän aiheista.

Teksti Sirkka Rantasalo • Kuvat Sirkka Rantasalo ja Eeva-Liisa Urjanheimo

■ Kunnon ruoka. Havainnolliset esimerkit purevat paremmin kuin tuhat sanaa.

■ Hormonien vaarat

■ Hedelmä- vai kaljakori, kumman ottaisit?

PRIKAATISSA TAPAHTUU

■ Lemmen pauloissa. Muista turvallisuus ja vastuu parisuhteessa.

■ Ei pelkkää katsomista ja kuuntelemista vaan myös työtä aivoilla (ja lihaksilla).

■ "Yksi kokeilu ei tee kenestäkään narkkaria, mutta jokainen narkkari luuli kokeilleensa kerran." Huumeiden käyttäjän kämppä.

■ Keuhkojen kunto kiinnostaa....

■ja hyvältä näyttää

■ Kunnossa kaiken aikaa. Venytys..... venytys - marssin jälkeen notkeaksi.

Perinteet kunniassa

■ Vaasassa juhlittiin monin eri tilaisuuksin Jääkäreiden Suomeen paluun 80-vuotismuistoa. Kuvassa Saksan Jääkäriliiton presidentti, kenraalimajuri Carl-Helmut Lichel laskee seppeleen Jääkäripatsaalle.

Karjalan Jääkäripataljoonan perinnettä vietettiin 25.2.1998 pääosin työn merkeissä. II/97 saapumiserän jääkäreiden ollessa kouluttajineen Itäisen Maanpuolustusalueen taisteluharjoituksessa Pahkajärven alueella ja I/98 jääreiden koulutuksessa kotivarskunnassa. Perinnettä, 80 vuotta sitten jääkärit saapuivat Suomeen ja 26.2.1918 armeijan ylipäälliköksi määrätty Mannerheim, Vaasassa pidetyssä paraatissa, hajoitti Saksassa

koulutusta saaneen ja Saksan joukoissa I Maailmansotaan osallistuneen Kuninkaallisen Preussin Jääkäripataljoona 27:n. Jääkärit hajoitettiin perusteilla olevaan juuri itsenäistyneen Suomen armeijan eri joukko-osastoihin johtajiksi ja esitaistelijoiksi.

Jääkäriperinteitä juhlittiin Vaasassa

Tämän vuotista vuosipäivää korosti juhlatilaisuuksien kuumainen osaksi Puolustusvoimien 80-vuotisjuhlallisuuksiin

ja tuli edellisenä vuonna kuluneeksi sama vuosimäärä itsenäisen Suomen synnystä. Keskiviikkona 25.2. juhlittiin Vaasassa monin eri tilaisuuksin Jääkäreiden Suomeen paluun 80-vuotismuistoa. Vaasan torilla samalla paikalla kuin vuonna 1918 pidettiin paraatiksalmus, johon osallistuivat kaikki jääkäriperinteitä Suomessa vaalivat joukkoyksiköt. Karjalan Jääkäripataljoonan lippu lippujoukkueineen osallistui juhlatilaisuuksiin. Lisäksemme tilaisuuksissa oli mukana Hämeen,

Kymen, Lapin ja Uudenmaan jääkäripataljoonat sekä Jääkäryksikörykmentti. Paraatijoukkoja komensi **eversti Jorma Jokisalo** ja ohimarssin ottivat vastaan Läntisen Maanpuolustusalueen komentaja, **kenraaliluutnantti Jussi Hautamäki** seurassaan Vaasan sotilasläänin komentaja, **rikaatikenraali Asko Kilpinen**.

Paraatin ja muiden juhlatilaisuuksien aikana vallitsi jääkäreille sopiva sää, kymmenen asteen pakkas, jota korosti mereltä puhaltanut myrskytuuli. Tuulen voimaa

PRIKAATISSA TAPAHTUU

■ Pääjuhlan juhlapuheen Vaasassa piti Puolustusvoimien komentaja, kenraali Gustav Hägglund.

kuvanee mm. se että pataljoonan lipun ompeleet repeytyivät. Lippua kantanut alikersantti totesi paraatin päätyttyä lippua pystyssä pidelytään olevansa hiestä märkänä muiden vavistessa kylmän aiheuttamassa horkassa.

Varuskunnallisten juhlat

Kontiorannan varuskunnassa perinneypäivää juhlittiin pienimuotoisesti henkilöstön kotiuduttua ampumaleiriltä lauantaina 28.2. Tällöin pidettiin pataljoonan henkilöstölle ja ystäville cocktail-tilaisuus varuskunnan ravitsemuskeskuksessa. Tilaisuudessa kuultiin pataljoonan

komentajan tervehdysanojen lisäksi Karjalan Sotilassoittokunnan soittamaa sotilasmusiikkia. Tilaisuudessa palkittiin Karjalan Jääkäripataljoonan perinneristein pataljoonan toimintaa tukevia henkilöitä ja pataljoonan omaa henkilöstöä. Virallisen osuuden päätteeksi Prikaatin komentaja jakoi vielä Karjalan Jääkärien ansioristejä prikaatista reserviin siirtyneille. Tilaisuus jatkui vilkkaan keskustelun merkeissä. Tilaisuuteen osallistui noin sata henkilöä.

Teksti
everstiluutnantti Kari Jylhä

■ Kontiorannassa pidetyn pataljoonan vuosipäivän juhlallisuuksiin kuului muun muassa perinneristin luovutus pataljoonan tukijoille ja omalle henkilöstölle.

Prikaatin kummikuntatoiminta

ainutlaatuista koko Suomessa

Joensuun kaupungin ja prikaatin yhteisvoimin järjestettyä loppiaisvastaanottoa vietettiin Joensuun Taidemuseolla 5. päivä helmikuuta. Ennen varsinaista juhlaa kokoontuivat prikaatin kummikuntien edustajat yhteiseen palaveriin, jossa kunnille jaettiin kuluva vuoden tapahtumakalenteriin liittyen kummikuntavastuut eri tilaisuuksiin osallistumisesta. **Everstiluutnantti Tomi Nurminen** totesi kuntien ja prikaatin yhteistyön saaneen koko ajan uusia muotoja ja oli erittäin tyytyväinen saavutettuihin tuloksiin. Hän totesi myös, ettei vastaavanlaista kummikuntatoimintaa ole useista yrityksistä huolimatta saatu käyntiin samankaltaisessa laajuudessa missään muualla Suomessa. Nurminen totesi myös, että business-ajattelun saapuminen armeijaan on tosiasia. Kummikuntatoiminta on maanpuolustustyötä ja siitä hyötyvät molemmat osapuolet pienin kustannuksin.

■ Pohjois-Karjalan Prikaatilla on ympäröivään yhteiskunnan varaukseton tuki ja kunniaakkaan velvoittavat perinteet. Joensuun kaupungin puolesta toivon, että prikaatin kehittäminen etenee suotuisasti ja että tarpeellisia voimavaroja suunnataan rajamaakunnan ja raja-alueiden kehittämiseen, totesi kaupunginjohtaja Juhani Meriläinen pitämässään puheessa.

Varsinaiseen loppiaisvastaanottotilaisuuteen saapui noin 400 henkeä. **Kaupunginjohtaja Juhani Meriläinen** ja prikaatin komentaja, **eversti**

Lauri Ruonansuu toivottivat vieraat tervetulleiksi. Puheiden jälkeen vieraat nauttivat ruumiillisen ravinnon lisäksi sotilassoitosta, tutustuivat

taidemuseon tiloihin ja ennenkaikkea nauttivat toistensa seurasta.

Teksti ja kuvat
yliluutnantti Heikki Rosenius

■ Kummikuntien edustajat palaverissa.

■ Kaupunginjohtaja Juhani Meriläinen ja eversti Lauri Ruonansuu vaimoineen vastaanottivat vieraat kuten linnan juhlissa kuunaan.

**POHJOIS-KARJALAN
PRIKAATIN KILLAN
40-VUOTISJUHLAN
PALKITSEMISET:**

1. KUNNIAJÄSENET

Aimo Hoikkala
Toivo Tenhonen

**2. MAANPUOLUSTUSKILTOJEN
LIITON HOPEINEN KILTARISTI**

Ilkka Jäppinen
Marti Järvimäki
Sampo Tammensuo
Jorma Tiittanen

**3. POHJOIS-KARJALAN
PRIKAATIN KILLAN ANSIORISTI**

Osmo Eskola	n:o 15
Eero Hintikka	n:o 16
Jari Nousiainen	n:o 17
Kauko Olli	n:o 18
Leena Piiparinen	n:o 19
Heikki Rosenius	n:o 20

**4. POHJOIS-KARJALAN
PRIKAATIN KILLAN STANDAARI**

Broman Group
Karjalaisen Kulttuurin Edistämissäätiö
PKO
Pekka Ripatti

**5. POHJOIS-KARJALAN
PRIKAATIN KILLAN PLAKETTI**

Urpo Kupiainen	n:o 26
Jorma Partio	n:o 27
Hannu Saharinen	n:o 28

6. HISTORIIKIN SAAJAT

Kontiolahden kunta
Nunnanlahden Uuni Oy
Abloy Oy
Joensuun Energia Oy
P-K:n Osuusliike PKO
Broman Group
Karjalaisen Kulttuurin Edistämissäätiö

Kilta 40 vuotta

■ Killan 40-vuotisjuhla 17.4.1998 alkoi Kollaen Vasamalla, jossa kunnioitettiin Kollaen taistelijoita laskemalla kukkalaite. Kuvassa oikealta Eero Hintikka, Jorma Mikkonen, Riitta Broman, Pauli Reinikainen ja Simo Jääskeläinen.

■ Prikaatin perinnetiloissa pidetyssä vastaanottotilaisuudessa ensimmäisen tervehdyksen toi oma prikaati. Kuvassa uunituoretta historiakirjaa tutkivat vasemmalta Tomi Nurminen, Jorma Mikkonen, Pauli Reinikainen, Antti Lankinen ja Riitta Broman.

40 - VUOTISJUHLASTA

■ JR 9 Killan tervehdyksen toivat oikealta Kauko Eronen, Urpo Kupiainen ja Viljo Kukkonen.

■ Karjalan Poikien Killan puolesta onnittelivat vasemmalta Jorma Partio, Pekka Ripatti, Harri Hentunen ja Hannu Koskinen.

■ Karjalaisen Kulttuurin Edistämisseuran tervehdyksen toivat Kari Sallinen (oik.) ja Pekka Ripatti.

■ Sotilaskodissa pidetyssä pääjuhlassa kutsuttiin killan kunniajäseneksi Aimo Hoikkala (kesk.) ja Toivo Tenhunen.

■ Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan ansioristillä palkittiin Osmo Eskola (vas.), Eero Hintikka, Kauko Olli, Leena Piiparinen ja Heikki Rosenius. Kuvasta puuttuu Jari Nousiainen.

■ Killan standaarilla palkittiin Broman Group, Väinö H Broman (vas.), Karjalaisen Kulttuurin Edistämissäätiö, Kari Sallinen ja Pekka Ripatti sekä Pohjois-Karjalan Osuusliike.

■ Sotilaskodin lämminhenkinen juhla päättyi yhteisesti laulettuun Karjalaisten lauluun...

■ Juhlan musikaalisesta annista huolehti Karjalan Sotilassöittökunta ja mieskuoro Kontioiset, sooloa laulamassa Ilmari Suvinen.

■ ...jonka jälkeen nautittiin sotilaskodin tarjoamat perinteiset munkkikahvit.

■ Pääjuhlan jälkeen siirryttiin Päällystökerholle coctail-tilaisuuteen.

Uudelle vuosikymmenelle

Huhtikuun 17 päivänä kiltamme vietti perustamisensa 40-vuotisjuhlaa Kontiorannassa. Meidän järjestäjien mielestä juhlat onnistuivat hyvin. Yhtenä onnistumisen edellytyksenä oli se, että lukuisia ystäviemme joukko oli noudattanut kutsuamme osallistuen juhlapäivän eri tilaisuuksiin. Kiltamme muistettiin niin tervehdysin, lahjoin kuin historiikkirahastoamme tukemalla. Se lämminhenkisyyden, mikä juhlassamme tuntui varsin voimakkaana, ilahdutti meitä kovin. Me kiltalaiset saimme sitä uskon vahvistusta, mitä tarvitaan työskentelyssä niin varuskuntamme ja sen varusmiesten samoin kuin koko vapaaehtoisen maanpuolustustyön hyväksi.

Helposti tulee juhlien jälkeen sellainen

■ Jorma Mikkonen

tunne, että voisi jäädä tällaisen hyvän mielen jälkilämpöön vähän pidemmäksi aikaa. Näin ei voi kuitenkaan kovin pitkään olla. Toiminnan on jatkuttava. Tehtyjä suunnitelmia on ryhdyttävä toteuttamaan ja uusia asioita miettimään. Vierivä kivi ei sammaloitu.

Vireillä on heinäkuussa tapahtuva kiltaretki "Jääkärien jäljille" Latviaan. Kiinnostus matkaa kohtaan on ollut odotusten mukainen ja linja-auto on jo täynnä. Valmistelun alla on tulevan syksyn maanpuolustusjuhla, esitelmätilaisuus, yhteistyön tiivistäminen JR 9 Killan kanssa, vuosikokous, kiltainfot, syysretken suunnittelu ja niin edelleen.

Entistä useammin killan tulevaisuutta koskeissa keskusteluissa on tullut esille nuorten mukaan saaminen. Se ei ole mikään helppo toteutettava, mutta se on haasteellinen ja erittäin tärkeä killan aktiiviteetti. Muutakin siis tarvitaan kuin reserviyksikkötoiminnan mahdollisesti tuottamaa nuorta jäsenkuntaa ja toimintaa heille.

Kevään kuluessa on keskusteltu killaan mahdollisesti perustettavasta nuorisosastosta, tai mitä nimeä siitä sitten käytettäisiinkään. Käynnistämisen vastuuhenkilö on jo olemassa. Mielestäni tätä asiaa ei enää pidä lykätä, vaan toimeen on ryhdyttävä heti. Me vanhemmat kiltalaiset annamme hankkeelle täyden tukemme, mutta on varottava visusti sähläämisestä liikaa mukana. Nuorille on annettava omat mahdollisuutensa laatia heitä kiinnostavat ohjelmansa ja toimintansa suuntaviivat.

Toivotaan tälle hankkeelle menestystä. Kaunista ja virkistävää kesää kaikille

Killan puheenjohtaja
Jorma Mikkonen

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN KILTA TIEDOTTAA

Kiltamme 40-vuotis-historia-kirja on valmistunut. Sitä saa tilata sihteeri Leena Piiparilta puh 013-181 3248 tai taloudenhoitaja Jari Nousiaiselta puh 013-181 3242. Kirjan hinta on 80 markkaa + mahdolliset postituskulut.

Kiltamme yhdessä JR 9

Killan kanssa järjestämä maanpuolustusjuhla pidetään Hammasladden yläasteella perjantaina 25. päivänä syyskuuta 1998 klo 13.00 alkaen.

Syksyn esitelmätilaisuus pidetään Poterolla 14. päivänä lokakuuta 1998 klo 18.00. Esitelmän pitää everstilutnantti Eero Riuttala kertoen olostaan Viron presidentin adjutantina sekä Viron puolustusvoimista.

Killan kevätkokouksessa

hyväksyttiin sääntömuutosesitys

Pohjois-Karjalan Prikaatin killan kevätkokous pidettiin 25. päivä maaliskuuta kiltahuone Poterolla. Kokoukseen osallistui lähes 30 kiltalaista. Ennen varsinaisen kokouksen alkua Joensuun **kaupunginjohtaja Juhani Meriläinen** esitelmöi 150 vuotta täyttävästä kaupungista, sen menneisyydestä, nykyisyydestä ja tulevaisuuden visioista.

Ennen varsinaisen kokouksen käynnistämistä kunnioitettiin hetken hiljaisuudella 13.3.1998 kuolleen, kiltamme perustajajäsenen **Terho A Könösen** muistoa.

Vuosikokoukselle esitetyt toimintakertomus sekä tilit vuodelta 1997 hyväksyttiin esitetyissä muodoissa ja näin hallitukselle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Kokous hyväksyi myös hallituksen tekemän sääntömuutosesityksen, joka mahdollistaa aikanaan Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan ja JR 9 Killan yhdentymisen.

Killan hallitus oli tehnyt vuosikokoukselle esityksen siitä, että ansioituneet kiltaveljet **Aimo Hoikkala** ja **Toivo Tenhunen** kutsuttaisiin killan kunniajäseniksi. Myös tämä esitys hyväksyttiin yksimielisesti.

Teksti Jorma Mikkonen
Kuva Heikki Rosenius

■ Kevätkokoukseen osallistuneet saivat kuulla Joensuun kaupunginjohtajan Juhani Meriläisen esitelmän 150 vuotiaasta Joensuusta.

■ Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta järjesti 5. päivänä maaliskuuta tilaisuuden, johon oli kutsuttu vieraaksi prikaatin eroava komentaja, eversti Lauri Ruonansuu ja hänen seuraajansa eversti Antti Lankinen. Eversti Ruonansuuta kiitettiin hyvästä yhteistyöstä, jota hänen komentajakautenaan saatiin tehdä. Prikaatin Kilta antoi hänelle erojaislahjana Killan standaarin ja JR 9 Kilta kipsijäljennöksen Kontiorantaan pystytetystä muistomerkistään. Kuvassa puheenjohtaja Jorma Mikkonen toivottaa Killan puolesta eversti Lankisen tervetulleeksi Kontiorantaan ja ojentaa hänelle Kontiolahden varuskunnan historiikirjan.

Kari Kallonen

MPKL:n 1. varapuheenjohtajaksi

MPKL:n ry:n liittokokous pidettiin lauantaina 25.4.1998 Helsingissä perinnekassa Taivallahden Sotilaskodissa (Kaartin Jääkäri-rykmentti). Kokoukseen osallistui edustajia 43 Killasta.

Tilaisuuden aluksi Kaartin Jääkäriyrykmentin komentaja, **eversti Kari Kasurinen** esitteli uutta organisaatiota, jossa Kaartin Pataljoona ja Uudenmaan Jääkäripataljoona yhdistettiin. Eversti Kasurinen oli omalta osaltaan tukemassa UudJP:n Killan esitystä, jossa Kaartin Kilta ja UudJP:n Kilta yhdistyisivät.

Maanpuolustuksen Tuki ry:n asiamies, **eversti evp Risto Sinkkonen** kertoi v 1999 käynnistyvästä "Tuomme turvallisuutta" suurkeräyksestä. Sen tavoite on 15 milj markkaa. Keräykseen osallistuvat myös MPKL:n jä-

senkillat, jotka keräyksen avulla voivat viedä eteenpäin omaa jäsenhankintaansa.

Liiton kokouksen avasi MPKL:n uusi **puheenjohtaja Erkko Kajander** todeten tämän vuoden olevan liiton 35. toimintavuosi.

Erkko Kajanderin avauspuheessa samoin kuin **eversti Kotilaisen** (MAPU) puheenvuorossa myöhemmin käsiteltiin liiton toiminnassa näkyvästi esillä ollutta RYT-toimintaa. Vuonna 1997 oli yli 1000 RYT/PAT-tilaisuutta. molemmissa puheenvuoroissa todettiin tavoitteiden olleen pitemmällä kuin mihin on päästy. Toiminnalle olisi saatava yksi katto-organisaatio, joka ottaisi vapaaehtoisen maanpuolustustyön johtoonsa. Nykyiset liitot (MPKL, RUL, RL) toimisivat omilla urillaan. Samoin tähdennettiin puolustusvoimien panoksen suurentamista ja terävöittämistä RYT/PAT-toiminnassa. Tähän tähtää myös 1.7.1998 jokaisessa sotilasläänissä avattavat aluetoimistot alueupsee-

reineen jotka toimivat vapaaehtoisen maanpuolustustyön yhteysupseerina.

Ennen toimintakertomuksen ja tilien hyväksymistä ja tilinpäätöksen vahvistamista kutsui kokous liittohallituksen esityksestä MPKL:n entisen puheenjohtajan **Erkki Inkisen** liiton kunniapuheenjohtajaksi. Kunniajäseneksi kutsuttiin liittohallituksen entinen jäsen ja liittovaltuuston varapuheenjohtaja **Toivo Lehmusvirta**. Samassa yhteydessä palkittiin liiton edellinen puheenjohtaja **Pentti Kivinen** pronssisella kiltatornilla.

Henkilövalinnat liittovaltuustoon ja eri valiokuntiin erovuoroisten tilalle tapahtuivat yksimielisyydessä. Liittohallituksen 1. varapuheenjohtajan valinta johti kokouksen ainoaan äänestykseen **Kari Kalloksen** ja **Juhani Hannilan** välillä. Äänin 41-30 Kari Kallonen tuli liittohallituksen 1. varapuheenjohtajaksi.

Vuoden killaksi julistettiin Pohjan Viestikilta ry. Valintaan oli vaikuttanut killan toi-

minta nuorten mukaan saamisessa sekä näkyvä yhteistyö eri järjestöjen kanssa. Seuraavat sijat menivät Laivaston Kilta ry:lle ja Viestikiltojen Liitto ry:lle. Vuoden kiltalehdiksi valittiin Laivaston kiltalehti "Ankkuri". Perusteluina mainittiin ammatillinen panos ja kunnianhimoisuus lehden toimittamisessa. Toiseksi tuli "Panssari" ja kolmanneksi "Pilven Veikko" kiltalehdet.

Kiltojen vuotuisen kuntosuorituksen voitti v 1997 Pirkanmaan Jääkärikilta oman kiltamme Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan ollessa kunniaaikaalla 8. sijalla.

Henkilökohtaisessa killassa kiltamme uusi kunniajäsen **Aimo Hoikkala** tuli toiseksi pisteluvulla 2291. Voittaja oli **Jarkko Antti** Pohjois-Suomen Tykistökillasta pisteluvulla 2296. Kiltamme puheenjohtaja **Jorma Mikkonen** oli kunniaaikaalla 6. sijalla 1452 pisteellä.

Teksti
Eero Hintikka

Suurmestariluokan kuntomerkki killan puheenjohtajalle

Maanpuolustuskieltojen liitto on myöntänyt 25.5.1998 suurmestariluokan kuntomerkin

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan puheenjohtajalle Jorma Mikkoselle.

Suurmestariluokan saavuttaminen edellyttää I kuntoluokan suorittamista 15 vuotena.

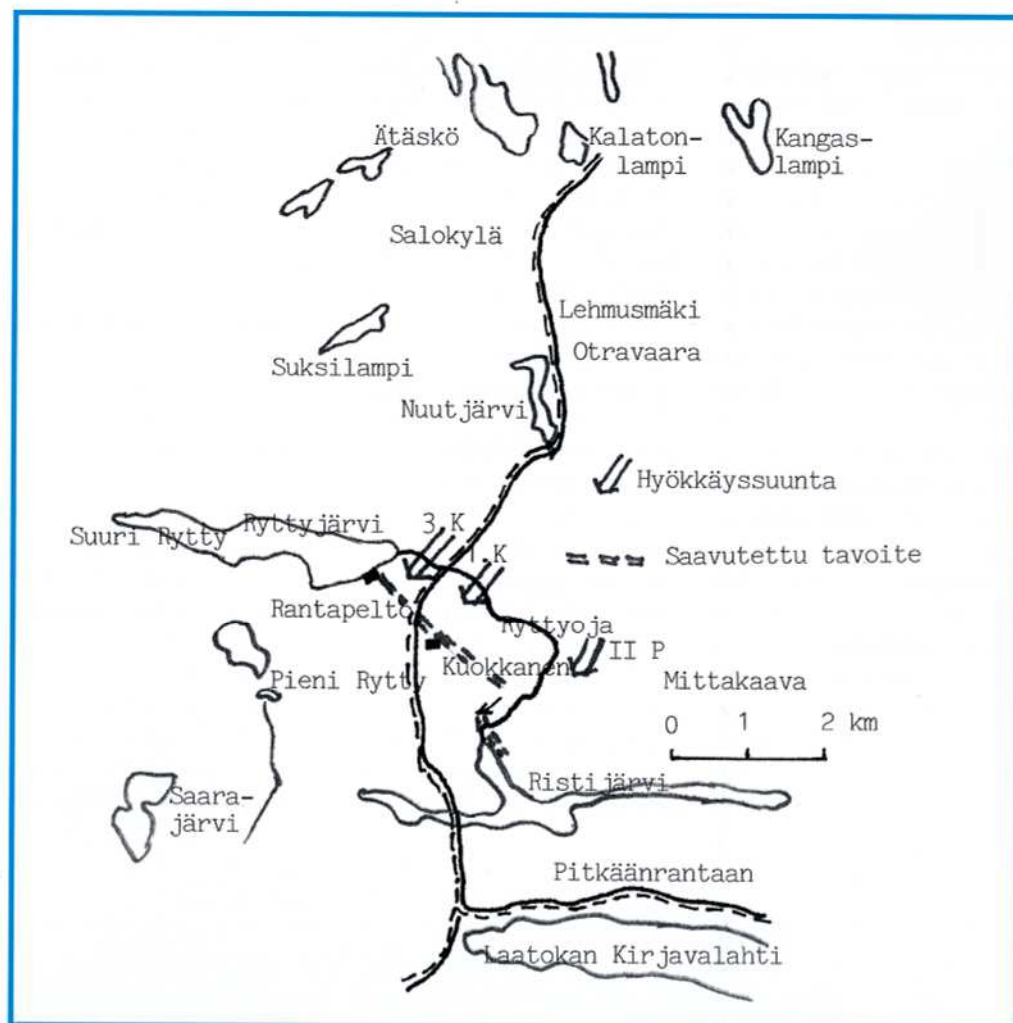

JR 9

Miten vaikealta näyttävä saattoi joskus olla helppoakin

Pari vuorokautta Kontio-Leppälahden raskaan taistelun jälkeen (Vrt. "Korpisoturi" 1/97) JR 9 sai tehtäväkseen edetä sivutien Alalampi-Pieni Rytty-Helylä suunnassa kohti Sortavalaa. Lehmusmäen-Otravaaran maastossa käytiin 20.7.1941 ajoittain kiivaskin taistelu, jossa vihollisen Erillinen Tiedustelupataljoona 74 yritti estää rykmentin etenemisen. Taistelu ratkesi myöhään illalla ja yöllä, ja Ensimmäinen Pataljoona jatkoi miltei välittömästi etenemistä saapuen varhain aamulla Ryttyojan aukeiden laitaan. Tähystämällä todettiin vastapäisellä harjanteella joitakin uusia hirsibunkkereita, minkä vuoksi etenemistä ei jatkettu aukealle vaan ryhdyttiin valmistelemaan hyökkäystä. Käskyn mukaan se oli suoritettava mahdollisimman nopeasti.

Maasto oli hyökkääjän kannalta epäedullinen: Lähtöasema oli korkealla harjanteella, josta jyrkkä, avoin kalliorinne vietti peltoaukealle. Sen leveys oli runsaat 300 m, ja lähempänä vihollisen miehittämää harjannetta virtasi puro, Ryttyoja, jonka syvyyttä saattoi vain arvailla. Vihollisen miehittämän harjanteen rinteet näyttivät melkoisen jyrkiltä. Aukealla ojat lasivat Ryttyojaan niin, etteivät ne voineet tarjota minkään-

laista suojaa. Kasvillisuuskin oli heikkoa, eikä ollutkaan ihme, jos ajatuksissa käväisi vertailu Kontio-Leppälahden maastoon ja sen tuottamiin vaikeuksiin.

Kuultuaan selostuksen maastosta rykmentin komentaja alisti koko Kranaatinheittikompanian I Pataljoonal-

le, jolla oli siten käytössään 9 heitintä, osa keskiraskaita. Edelleen kaikki käytössä olleet konekiväärit sijoitettiin tulikannaksi ja panssarintorjuntakiväärit harjanteelle tehtävänään tuhota vihollisen pika- ja konekiväärit sitä mukaa, kun ne aloittivat tulituksen. Tähystysmahdollisuudet

olivat erinomaiset, Meidän komppaniamme - 3./JR 9 - hyökkäsi tien oikealla puolella, missä aukea oli leveimmillään.

Varsinainen hyökkäys alkoi kello 13.20, 20 minuuttia kranaatinheittimistön tulivalmistelun jälkeen. Liikkeellelähdistä oli sovittu ennakkolta

siten, että lähtö tapahtuu juosten, ja että jyrkkää kalliorinnettä alas mennään liukuen. Vihollinen oli valppaana ja avasi tulen nopeasti, mutta liukumisen nopeuden vuoksi tulitus meni selvästi ylitse, ja omat panssarintorjuntakiväärit saattoivat aloittaa tuhoamistyönsä hyökkääjien ylitse. Mainittakoon, että yksi joukkueeni miehistä ryhtyi vastoin käskyä kapuamaan rinnettä alas ja haavoittui tällöin lievästi. Samalla hän pudotti konepistoolinsa, joka lopulta päätyi kapeaan, syvään rotkoon ja lienee siellä vieläkin. Eteneminen jatkui juosten kohti Ryttyojaa. Jo silloin herätti huomiota vihollisen tulen vähäisyys. Syy selvisi myöhemmin: panssarintorjuntakiväärit olivat täyttäneet tuhoamistehtävänsä erinomaisesti, sillä kaikki bunkkereista tavatut konekiväärit olivat romua. Heittimistön tuli jatkui ja piti yhdessä konekiväärin kanssa vihollista ahtaalla. Pääsimme miltei tappioitta Ryttyojalle ja ylitimme sen kahlaamalla – vettä oli vain vyötäröä myöten. Ryttyojan törmän suojassa ve-

dimme henkeä – tarpeen se oliikin – ja järjestäydymme uudestaan, minkä jälkeen lähdimme taas juosten eteenpäin, pääsimme vaikeuksista rinteelle ja muutamista miehitukseen syntyneistä aukoista ylikin, jolloin vihollinen pakeni. Harjanne osoittautui erittäin kapeaksi. Sen takarinteessä totesimme olevan kivistä la-dottuja asemia; pelkkiä suojarakenteita ne eivät olleet, koska niihin oli tehty myös tulitussektorit. Tarkoituksena lienee ollut yllättää harjanteelle päässeet hyökkääjät, jotka siinä vaiheessa olisivat saattaneet olla varomattomia. Hyökkäys jatkui, ja noin kello 15 se pysäytettiin linjalle Rantapelto-Kuokkanen eli noin 0,5-1,0 km päähän Ryttyojasta. Täällä vihollinen teki joukkueeni kohdalla heikon vastaiskun, minkä torjumisessa ei ollut mitään vaikeuksia. Tässä taistelussa menestyksen hinta oli vähäinen. Em. haavoittuneen lisäksi minulta kaatui yksi mies. Hän oli valtaamassa jo näkyvissä olevaa kotiaan ja oli innostuttuaan ehkä hieman varomaton.

Komppaniamme muista joukkueista haavoittui pari miestä, eli tappiomme olivat 1 + 3. Hyökkäykseen osallistuneiden I Pataljoonan ja II Pataljoonan tappiot kaatuneina olivat 2 aliupseeria ja 6 miestä. Mikä sitten aiheutti sen, että vaikeasta maastosta huolimatta menestys oli, tekisi mieli sanoa, täydellinen? Tähän kysymyksen on helppo vastata:

– huolellinen valmistelu pienimpiä yksityiskohtia myöten. Tulitukena olleet aseet saivat kukin omat, selvästi määritellyt tehtävänsä, ja maastosta oli etuakin sikäli, että jo hyvin aikaisessa vaiheessa ne saattoivat aloittaa tulituksen hyökkääjien ylitse ilman, että oli pienintäkään pelkoa omien tulittamisesta.

– toiminnan nopeus heti alusta alkaen oli juoksu kallion reunalle ja liukuminen alas, jolloin "kenttä" avautui nopeasti tulitukselle.

– Ryttyojan vähäinen estävä vaikutus eli mahdollisuus ylittää puro kahlaamalla koko hyökkäyskaistalle. Edelleen puron törmä tarjosi täydellisen suojan hengähdystauolle

ja uudelleen järjestäytymiselle.

– välitön takaa-ajo sisäänmurron tapahduttua niin, ettei vihollinen pystynyt miehittämään takarinneasemiaan.

– ehkä myös psykologiset tekijät. Vihollinen oli kärsinyt vajaan vuorokauden sisällä jo yhden tappion ja todennut hyökkääjän voiman. Ei olisi ollut mikään ihme, jos tällöin henkisesti vahvatkin yksilöt olisivat tunteneet ainakin jonkinlaista epävarmuutta jouduessaan tilanteeseen, jossa voimakas hyökkääjä on lyhyen tauon jälkeen taas ryntäämässä ja tuhoaa järjestelmällisesti raskasta kalustoa ja aiheuttaa muutenkin alusta alkaen tappioita. Omissa joukoissa menestys aiheutti mielihyvää sekä lisäsi uskoa omiin kykyihin ja mahdollisuuksiin. Kuului myös kysymys: mitenkähän olisi käynyt, jos heti olisi suin päin rynnätty aukealle? Niin, mitenkähän?

Teksti ja piirros
Urpo Kupiainen
JR 9 Kiltta

MAAKUNNAN RAKENTAJA VUODESTA 1984

Rakennustoimisto

EERO REIJONEN Oy

PL, 83100 LIPERI, puh. (013) 651 905

Muotia - Laatu
KEKÄLE
Joensuu. Tampere. Jyväskylä.
Lahti. Lappeenranta. Lieksa. Kitee.

MatkaKaleva
KAUPPAKATU 23 bB, 2. KERROS
80100 JOENSUU

Pohjois-Karjalan Tykistökillasta

Tykistökillta tunnetaan Kontiorannassa sijaitsevasta perinnehuoneestaan. Kun kiltamme näin on saanut tilaisuuden esittäytyä tämän lehden palstoilla, niin lienee paikallaan muutamalla sanalla kertoa menneistä sekä kuvailla tämän päivän toimintaa.

Kilta perustettiin vuonna 1964 Ylämyllylä sijainneen Pohjois-Karjalan Patteriston joukko-osastokillaksi. Maakunnan maanpuolustushengen mukaisesti oli toiminta aktiivista jäsenmäärän ollessa suurimmillaan noin 300. Killalle ei ole määritetty perinnejoukkoa, mutta Kalpa-divisioonan liperiläinen III/KTR 2 -Pakanapatteristo - on ollut muita tärkeämmässä asemassa. Kilta voi olla ylpeä siitä, että jotain pysyvää on jäänyt jälkipolville. Näkyviä aikaansaannoksia ovat Kolaa-Kalpa tykistömuistomerkki, Sirpale-pattas, Ylämyllyllä sekä edellä mainittu perinnehuone. Killan julkaisemia Paloaukean varuskuntahistoriaa sekä Pakana-kirjaa tilataan edelleen ympäri Suomea.

Nykyinen yhteysjoukko-osastomme on Kainuun Tykistörykmentti, mutta pitkä välimatka on rajoittanut mahdollisuuksia. Näkyvintä Kajaanissa on maakuntamme varusmiesten palkitseminen Pohjois-Karjalan Tykistökillällä.

Tänään olemme muiden kiltojen tavoin uusien haasteiden edessä. RYT-toiminnan käynnistyminen odottaa itseään - meillähän ei ole joukko-osastoa mihin se kohdistuisi, ja seuraavaan kenttätykistöjoukon kertausharjoitukseen menee vielä muutama vuosi. Sen sijaan on kilta päättänyt liittyä aselajiosastona PAT-toimintaan Liperin tai Joensuun alueella vielä tämän vuoden aikana.

Jäsenistölle on pyritty kerran vuodessa järjestämään kiltamatka johonkin tykistöliikkeen kohteeseen. Tämän kesän matka suuntautuu kenttätykistön kesäleirille Rovajärvelle 31.7.-2.8. yhdessä Ylämyllyn Sotilaskotiyhdistyksen kanssa. Näin saadaan mukavasti alulle tärkeäksi katsottu yhteistyö kodittomaksi jääneen sisaryhdistyksen kanssa.

Tulevat vuodet tuonevat tullessaan entistä kiinteämmän yhteistyön Pohjois-Karjalan Prikaatin killan sekä itse prikaatin kanssa. Prikaatistahan tuli monen tykkimiehen palvelupaikka patteriston lakkauttamisen jälkeen. Toimintavuodoista on epävirallisesti keskusteltu paljonkin, joten käytännön toimiin voidaan varmasti lähiaikoina ryhtyä.

Teksti ja kuva
majuri C-E Späre

Tietoja Pohjois- Karjalan Tykistö- killasta

- Perustettu vuonna 1964
- Jäseniä noin 100
- Yhteysjoukko-osasto Kainuun Tykistörykmentti
- Lehti: Tulikomentaja (Kenttätykistökiilojen yhteisjulkaisu)

Hallituksen jäsenet

- Puheenjohtaja C-E Späre puh 013-851 734
- Varapuheenjohtaja P Hyttinen
- Sihteeri J Ryymin
- Jäsenet: O Kurtti, J Mähönen, J Volotinen, M Vanttinen

■ Viime vuoden kiltamatka tehtiin Hämeenlinnaan. Tänä kesänä on tarkoitus vieraila Rovajärvellä.

Olemme tukeneet

Pohjois-Karjalan Prikaatin toimintaa

Kontiolahden
kunta

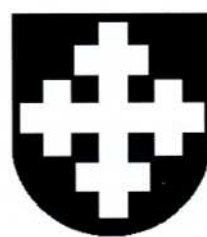
Pyhäselän
kunta

Varkauden
kaupunki

Siilinjärven
kunta

Liperin
kunta

Enon
kunta

Kesälahden
kunta

Kaavin
kunta

HARTIKAINEN OY

**Canon Keskus
artema**

POHJOLA-YHTIÖT

POHJOLA SUOMI-SALAMA EUROOPPALAINEN
ILMARINEN

IVO

YHTIÖT

**SHARP Center
Bonus Systems**

Puh. 013-226 262, fax 127 117 • Pamlonkatu 36, 80130 Joensuu

SKY-KOSMETOLOGI
ANNELI PITKÄNEN
Torikatu 28 B p. 226 724

Timberjack

UUDEN EDESSÄ!

■ Anne Laitinen

Tässä sitä nyt ollaan; uuden edessä! Valta-
vasti kysymyksiä,
perhosia vatsan poh-
jassa, mutta ennen kaikkea
äärimmäisen innostuneena,
valmiina antamaan kaiken tie-
tonsa ja taitonsa tule valle
työlle. Mutta nyt asiaan! Olen
siis uusi sosiaalikuraattori-
ne. Nimeni on Anne Laitinen
ja olen paljasjalkainen Joen-
suun tyttö. Ikää minulle on
kertynyt 26,5 v. Lukion jäl-
keen v. -90 läksin opiskele-
maan Kajaanin kauppaoppi-
laitokseen yo-markkinointilin-
jalle, josta valmistuin merko-
no miksi -92. Tämän jälkeen
ajattelin opiskella vielä toisen
ammatin, jotta varmistaisin
työnsaannin tässä jatkuvasti
muuttuvassa yhteiskunnas-
sa. Päällimmäisin syy toisen
ammatin hankintaan oli kui-
tenkin halu työskennellä ih-
misläheisessä ammatissa,
jossa korostuisivat muut ar-
vot kuin ta loudellisen voiton
maksimointi. Niinpä jatkoin
opiskelua Pohjois-Karjalan
ammattikorkeakoulu sa so-
siaalialan koulutusohjelmas-
sa 3,5 vuotta ja suoritin so-
siaalialan ammattikorkeakou-
lutut kinnon. Ko tutkinto on
alempi korkeakoulututkinto,
jossa yhdistyvät opistoasteen

eli sosiaalioh jaajan ja so-
siaalikasvattajan tutkinnot.
Sosiaalialan koulutuksessa
syventävät opinnot sekä päät-
tötyö liittyivät kohdallani päih-
dehuoltoon ja alkoholismiin.

Opintojen päättymisen jäl-
keen olen työskennellyt Ylä-
myllyllä Honkalammen ala-
asteella MLL:n ohjaajana sekä
joensuulaisessa päiväkodis-
sa esikoululaisten ryhmässä.
Lukion aikana toimin Rantaky-
län seurakunnassa varhais-
nuorten kerho-ohjaajana 4
vuotta. Kesätöissä olen ollut
op paana, huoltoaseman kas-
sana ja leipomotuotteiden
myyjänä. Sotilaskotityöhön
olen tutustunut vapaaehtoise-
na "vihreänä sisarena" opis-
keluaikaan. Lämpimimmät
muistot jäivät tietenkin sot-

kun metsäkeikoilta!

Vapaaehtoisen maan-
puolustuskoulutuksen kansa-
laisen turvakurssi on myös
yksi kokemus puolustusvoi-
miin liittyen. Suosittelen läm-
pimästi kaikille!

Harrastuksiini kuuluvat
lenkkeily, uinti ja talvisin hiih-
to. Kesäisin minua vetävät
puoleensa luon non helmas-
sa olevat tanssilavat, kesä-
teattereista puhumattakaan!
Pidän myös ruoan valmista-
misesta ja luen paljon kirjalli-
suutta laidasta laitaan.

Mitä sitten odotan tuleval-
ta työltäni? Odotan avointa,
ennakkoluulotonta yhteistyö-
tä henkilökun nan taholta.
Olen valmis ottamaan vas-
taan kaikenlaista palautetta
työstäni ja kehittämään sitä

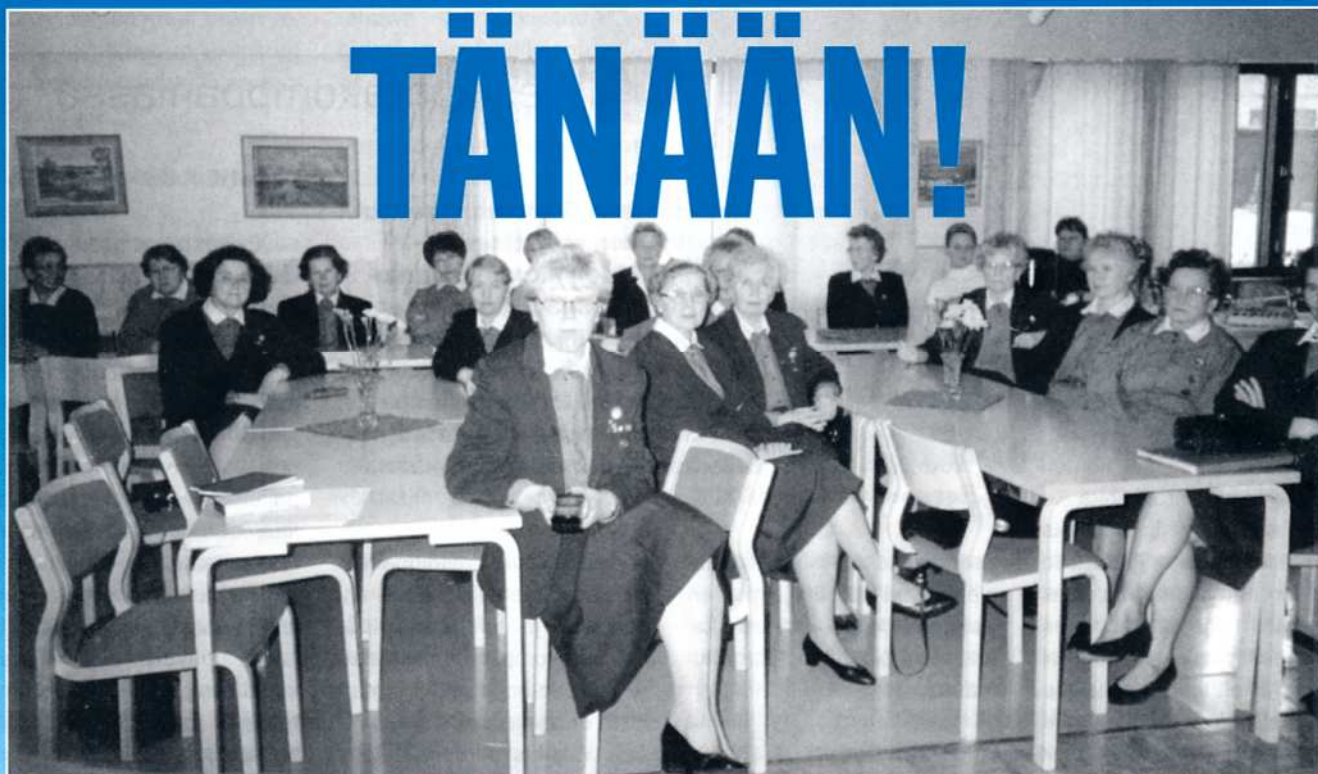
asiakkaan eli varusmiehen
tarpeista lähtien. Teen kaik-
keni, jotta saisin luotua va-
rusmiesten kanssa luotta-
mukselliset välit. Toivon, että
luokseni olisi helppo tulla
asian kuin asian kanssa. Puo-
lesta tekemällä en saavuta
mitään, mutta rinnalla kulkija-
na pääsemme varmasti
eteenpäin. Kaikkiin kysymy-
siin minulla ei ole varmaan
heti vastausta, mutta lupaan
ottaa asioista selvää mahdol-
lisuuskieni mukaan. Vanha
tuttu sanonta: kysyvä ei tieltä
eksy, pitäneen paikkansa
myös varusmiesten kesken.
Toivon myös, että kukaan ei
jäisi yksin hautomaan ongel-
miaan, vaan rohkeasti lähtisi
hakemaan apua. Unohtaa ei
myöskään sovi, että positiivi-
sella asenteella ja huumorilla
pääsee jo aika pitkälle!

Lopuksi toivotan kaikille
lukijoille oikein kaunista ja
lämmintä kesää! Nauttikaa
kesäoiden valosta, lintujen
laulusta, upeista vehreistä
maisemista - siis suloisesta
Suomen suvesta!

Yhteistyöterveisin!

Teksti
sosiaalikuraattori Anne Laitinen
Puh. 013/181 3254

KONTIOLAHDEN SOTILASKOTIYHDISTYS RY

■ Kontiolahden Sotilaskotiyhdistys vietti huhtikuun sisariltaa upseerikerholla. Lappeenrannan sotilaskotisisar Päivä Ahtiainen (kuvasa keskellä) kertoi henkilökohtaisia kokemuksiaan kansainvälisestä sotilaskotityöstä Sarajevosta.

Näin Sotilaskotityön 80-vuotis juhluvuonna on aiheellista tarkastella myös oman sotilaskotiyhdistyksemme nykypäivän toimintaa.

Keskeistä toiminnasamme on ollut ja on edelleen varusmiesten ja kertausharjoituksissa olevien reserviläisten viihtyvyyden ja henkisen hyvinvoinnin lisääminen palvelusaikana. Tähän tavoitteeseen pyritään mm. tehostamalla asiakaspalvelua, yritämme tiedostaa ruuhkahuiput ja suunnittelemaan entistä tehokkaammin vapaaehtoisten sisarten ajankäyttöä. Myös ns. perinteinen sotilaskotityö eli erilaisten juhlien järjestäminen (mm. alokasjuhlat, kotiuttaminen) sekä erilaisten urheilu- ja kulttuuri-

toimintojen tukeminen varusmiehille kuuluvat sotilaskodin toimintaan entiseen tapaan. uusina asioina sotilaskotiyhdistys voi varusmiehille tarjota videoiden lainausta sekä internet-yhteyden käyttöä sotilaskodin tiloissa.

Tällä hetkellä 195 jäsenistä yhdistystä johtaa puheenjohtajana **Helena Vaajamo**. Osa jäsenistä toimii aktiivisesti päivystystehtävissä tarjoilu, kirjasto tai musiikkijäsenistöissä. osa taas tekee ns. keikkahommia esim. liikkuvan sotilaskodin mukana maastossa. Tulevaisuuden tavoitteisiin kuuluu jäsenmäärän kääntäminen kasvuun ja pyrimme saamaan myös jäsenistön siviiliosaamista yhdistyksen käyttöön. Yhdistyksen sisarille järjestetään myös erilaisia koulutustilaisuuksia yhdistyksen toimesta sekä

tuetaan vapaaehtoisille maanpuolustuskurseille osallistuvia yhdistyksen jäseniä. Aktiivisia sisaria tarvitaan koko ajan lisää vapaaehtoiseen työhön, joten jos olet kiinnostunut, ota yhteyttä sotilaskotiyhdistyksen hallituksen jäseniin, joiden yhteystiedot saat sotilaskodista!

Taloudellisesti yhdistyksemme on selvinnyt lama- ja kuluvuosista kohtalaiseen hyvin ja kuluvana 64. toimintavuotena onkin tarkoitus jatkaa talouden vahvistamista mm. jatkamalla kustannusten aktiivista seurantaa. Leipomon saaminen sotilaskodin yhteyteen on ollut suuri ilonaihe, tarjottavaa tuotevalikoimaa on kehitetty ja pyritään kehittämään edelleen. Keskeistä tehokalle toiminnalle on ollut ja on edelleen osaava henkilökunta. Talouden kehittyminen

suotuisaan suuntaan ei olisi myöskään mahdollista ilman vapaaehtoisten sisarten tekemää työtä.

Yhteistyö on erittäin tärkeää myös sotilaskotiyhdistyksen toiminnassa. Erityisen tärkeää on hyvin sujuva yhteistyö Pohjois-Karjalan Prikaatin ja varusmiestoimikunnan välillä. Varusmiestoimikunnan edustajan ja Vihreän Veljen kautta saamme ajankohtaista tietoa prikaatin toiminnasta ja varusmiesten tarpeista ja toiveista. Näiden tietojen avulla voimme edelleen kehittää ja parantaa työtämme suomalaisen varusmiehen ja reserviläisen hyväksi!

Teksti ja kuva
tiedottaja Anneli Kejonen
Kontiolahden Sotilaskotiyhdistys ry

Elämää

esikuntakompaniassa

Palvelus on esikuntakompaniassa poikkeavaa jo sen vuoksi, että suurimmalla osalla on fyysisiä rajoitteita, joiden vuoksi he eivät voi osallistua täysipainoisesti raskaaseen koulutukseen. Varusmiehen arkea esikuntakompaniassa onkin komennuspaikkatoiminta, joka ei vaadi suuria fyysisiä ponnisteluja. Miehiä on sijoitettu Joensuun pataljoonan kulunvalvontaan, korjaamolle, varuskuntasairaalaan, polttoaineen jakeluun, autohallille, uimahallille, ampumaradalle, sotilaskodin autonkuljettajiksi, sotilasläänin ja Pohjois-Karjalan Prikaatin esikunnan läheteiksi. Jokaiselle on räätälöity oma viikottainen ohjelma, koulutuksesta ja komennuspaikkatoiminnasta kudottu tilkkutäkki. Valmennettavien urheilijoiden on puolestaan sovittava yhteen harjoitusohjema ja palvelus.

Kurkistus komennuspaikoille:

Kontiolahden korjaamo

Jääkäri Junnisen komennuspaikka on korjaamo ja hänestä tulee armeijakoulutukseen aseseppä. Työstötekniikan mekaanikon paperit auttoivat selviämään pääsykokeiden kautta ainoana kuudesta hakijasta aseseppäkoulutukseen. Toimenkuvaan kuuluu asetarvikkeiden kuten kranaatinheitinten, kone- ja ilmotorjuntakonekiväärien vuosi- ja käyttöhuoltoa sekä rikkinäisten aseiden korjausta. Kontiolahden korjaamon väki huoltaa myös Ylämyllyn

Esikuntakompania tunnetaan B-palveluluokan miesten ja urheilijoiden myyttisenä asuinpaikkana, jossa palvelus ei kuuleman mukaan paljon rasita. Kompanian väkeä on kutsuttu kumipäiksi, pompullinnan miehiksi ja helppoheikeiksi. Niinpä niin, huhujen siivet syntyvät, kun ei tiedetä totuutta. Perehdytäänpä tarkemmin, mitä esikuntakompanian taistelijat todella tekevät tavallisena palveluspäivänään.

asetarvikkeet. Aikaa jää vielä pieniin sotilaskodin ja muiden yleisten tilojen korjausaskareisiin varsinaisten töiden lomassa.

Pyöräkorjaamo

Pyöräkorjaamolla kevät on ruuhka-aikaa. Onttolan rajajääkäreiden pyörät on huollettu talven aikana kuntoon ja nyt alkaa Kontiolahden varusmiesten pyörien korjailu. Keväällä suksien ja siteiden palauttaminen tuo myös lisätöitä, koska niiden kunto on tarkistettava ja huonot välineet on korjattava tai poistettava. Pyörät korjataan perusteellisesti. Ensinnäkin puretaan, sitten huolletaan ja lopuksi kootaan uudelleen.

Uimahalli

Jääkäri Holopainen on yksi neljästä uimahallin vahtimestarista. Hallin hoitoon kuuluu altaan puhdistus imuroimalla altaan pohja ja pesemällä laitat viikottain. Vahtimestari valvoo uimahallin, kuntosalin ja ilma-aseradan käyttöä. Hän pitää huolta yleisestä järjestyksestä ja siisteydestä. Arkiaskareisiin kuuluu myös saunan lämmitys. Komento-

paikkapäivänä Holopainen saapuu uimahallille puolikahdeksaksi ja lähtee neljältä. Esikuntakompania on jaettu neljään lomaryhmään, joten joku on aina valmiusvuorossa. Valmiusvuorossa oleva vahtimestari päivystää viikonloppuisin ja arki-iltoina neljäsentä yhdeksään koko viikon ajan.

Lähetit

Esikuntakompanian taistelijat ovat varuskunnan monitoimimiehiä ja heitä irtaakin komennuspaikoilta auttaamaan tilapäisaskareissa. Esimerkiksi esikunnan lähetti jääkäri Räsänen on päässyt armeijan ajoneuvojen B-ajolupakurssin suoritettuaan kukaamaan potilasta keskusotilassairaalaan Helsinkiin ja tuuraamaan varsinaista sotilaskotiauton kuljettajaa. Lähetin arkeen esikunnassa kuuluu lippujen salkoon nostaminen ja laskeminen, postin lajittelu sekä kopiointi.

Pohjois-Karjalan Prikaatin esikunnan lähetit pyörittävät keskenään myös jatkuvaa kulunvalvontaa Joensuun Patal-

■ Jääkäri Kerkkänen pyöräkorjaamo.

VARUSMIEHEN PALSTA

joonan esikunnassa. Kulunvalvontapiste on oltava miehitettyä jokaisena arkipäivänä, vaikka lähettejä onkin välillä koulutuksen ja äkillisten komennusten vuoksi vaikeasti saatavilla.

Polttoainevarikko

Pohjois-Karjalan Prikaatissa on neljä polttoainemiestä, joista kaksi on esikuntakompaniasta ja kaksi muuta kuljetuskompaniasta. Polttoainemies on tärkeä mies varuskunnassa, koska hänen tehtävänsä on huoltaa armeijan ajoneuvot paitsi tankkaamalla myös vaihtamalla öljyjä, renkaita ja suorittamalla muutakin huoltoa. Päivisin polttoainemies on työpaikallaan seitsemästä neljään, mutta valmiusvuoron aikana hän joutuu tarvittaessa tankkaamaan mihin vuorokauden aikaan tahansa. Kiinnioviikonloppuja on joka neljäs, ihme kyllä, saman verran kuin kaikilla muillakin eikä yhtään enempää. Viikonloppuisin koko huoltola on polttoainemiehen vastuulla: siellä tulee olla hanat kiinni ja ovet lukossa.

Esikuntakompaniaan saapuu varusmiehiä palveluksen aikana sitä mukaa, kun palvelusluokka tippuu A:sta B:hen. Kaikki B-palvelusluokan varusmiehet eivät jää esi-

kuntakompanian asukeiksi, vaan osa siirtyy kirjurin tehtäviin muihin yksiköihin. Kirjurin tehtävä onkin kiistattoman tärkeä vääpelin oikeana kätänä.

Yleisesti ottaen komennuspaikkajärjestelmä tehostaa varuskunnan toimintaa. Koska B-miehet eivät kykene osallistumaan täysipainoisesti normaaliin koulutukseen, heistä on eniten hyötyä komennuspaikalla antamallaan työpanoksella. Varusmiesten komennuspaikkatoiminta on valtiollekin edullista, sillä muuten heidän tilalleen värvättäisiin siviilityöntekijöitä, joiden päiväpalkka on toista luokkaa kuin varusmiehillä.

Kompanian kummajaiset

Varusmiestoimikunnan täyspäiväiset toimihenkilöt, puheenjohtaja ja sihteeri, on myös majoitettu esikuntakompaniaan. Poikkeava varusmiespalvelus sopii esikuntakompanian koulutusohjelmaan kuin lukko luistimeen. Nimittäin kompaniassa pyörii sama koulutus kaksi viikkoa peräkkäin, mikä mahdollistaa sen, että toisen VMTK-miehen ollessa koulutuksessa toinen voi hoidella juoksevia asioita. Molemmat saavat armeija-aikana koulutuspäivien vähydestä huolimatta

■ Jääkäri Junninen aseseppä.

aihepiireittäin suhteellisen kattavan sotilaallisen koulutuksen. Varusmiestoimikunnan puheenjohtajan ja sihteerin paikoille ei pääse B-palvelusluokan papereilla vaan vaaditaan kirjallista hakemusta halukkuudesta. Varusmiestoimikunnan tenttaustuokion ja suositusten myötävaikutuksessa prikaatin komentaja päättää kenet nimitetään virkoihin.

Sihteerin ja puheenjohtajan arkiaskareisiin kuuluu bussikytytien, vapaa-ajan kursien ja toiminnan järjestäminen. Aikaa menee myös limonaadiautomaattien ja Prikatintin radio-ohjelman, Ruoturadion, kanssa painiessa. Tärkein tehtävä kuitenkin on, varsinkin sosiaaliskuraattorin puuttuessa, järjestellä yksittäisten varusmiesten asioita tai pikemminkin tarjota varusmiehille mahdollisuus hoitaa itse omat asiansa. Varusmiestoimikunta tekee parannusehdotuksia, jotka syntyvät tavallisen korpisoturin huolista ja haaveista. Ehdotuksista laaditaan kokousneuvottelujen perusteella esityksiä, jotka esitellään Prikatintin komentajalle. Varusmiestoimikunta on tiiviissä yhteistyössä sotilaskodin ja Prikatintin

kilta ry:n kanssa, jotka rahoittavat varusmiesten vapaa-ajan toimintaa ja materiaalihankintoja. Varusmiestoimikunta ei kuitenkaan itse omista rahaa vaan kaikki määrärahat on erikseen anottava yhteistyötahoilta.

Kompanian lähitulevaisuus

Talvella palvelukseen astuneet esikuntakompanian varusmiehet kuuluvat Pohjois-Karjalan Prikaatissa historialliseen saapumiseraan siksi, että heinäkuun alusta lähtien esikuntakompania ja kuljetuskompania yhdistyvät esikunta- ja huoltokompaniaksi. Kompanioiden varusmiehiä on toiminut monilla aloilla aikaisemmin samoissa tehtävissä, joten yhdistyminen tuntuu järkevältä. Uuden kompanian rooli varuskunnan toiminnan mahdollistavana ja toimintaa ylläpitävänä yksikönä korostuu entisestään. Ilman esikunta- ja huoltokompaniaa varuskunta lamaantuisi.

Teksti ja kuvat

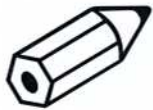
Varusmiestoimikunnan puheenjohtaja
jääkäri Jari Jurvanen
sihteeri
jääkäri Tuomas Huovinen

■ Jääkäri Räsänen Esikunnan lähetti.

kielistä

Joitain huomioita

Puhutut ja kirjoitetut kielet ovat tärkein, tarkin ja monipuolisin informaatiivälineemme. Ne kiinnostavat myös sekä tavallista kadun miestä että kielen ammattikäyttäjää ja kielitieteilijää.

Tässä artikkelissa on ajatuksia ja väitteitä, joilla yritän oikaista joitakin yleisiä harhakäsityksiä kielestä.

Ensiksi hieman laina/ottosanoista. Lainasana on terminä huono, sillä lainaan liittyy aina takaisinmaksu, ja sitä tapahtuu vain harvoin sanoista. Kaikissa meille tutuissa kielissä on paljon lainasanoja. Suurin osa niistä on sellaisia, ettei tavallinen kielenkäyttäjä niitä lainasanoiksi tunne, koska ne ovat niin täysin kotiutuneet kieleemme äänneellisesti ja muutenkin.

Vanhat lainat

On vaikeata esimerkiksi uskoa että sana äiti on meille germaanisista kielistä lainattu sana. Jossain vaiheessa kansamme historiaa, ovat suomalaiset pitäneet germaaninaapurien käyttämää sanaa äiti parempana tai kauniimpana tai muuten arvostetumpana kuin vieläkin jonkin verran käytössä olevaa vanhaa alkuperäistä suomalais-ugrilaisperäistä emo-sanaa.

Uudemmat lainat

Uudemmat lainasanat on helpompi tunnistaa. Niiden äänneasu on usein meille vieras ja ne ovat tulleet meille joidenkin uusien keksintöjen tai käytäntöjen myötä. Kirjoitan tätä tietokoneella. Teksti näkyy monitorilla, ja konetta käynnistäessäni buuttasin siihen lukuisan määrän ohjelmapalasia ja kun teksti on valmis, printtaan kirjoitukseni paperille. Näistä alleviivatuista sanoista paperi on kyllä jo omittu niin, ettei sitä heti lainasanaksi huomaa, ellei tunne vieraita kieliä. Muut ovat hyvin nuoria. Aivan ikiomia alkuperäisiä suomalais-ugrilaisen kantakansan muutama tuhat vuotta sitten käyttämiä

■ Veikko Heikkilä

perussanoja lienee kielessämme vain pari kolme sataa.

Kansanetymologioista

Sanojen etymologia eli sanojen alkuperä on aina kiinnostanut kielenkäyttäjiä. Kansanetymologioissa tulkitaan vieraan kielen sana usein tahattomasti väärin tai ainakin osittain väärin. Hyvä esimerkki tästä on kirkkoherra joka tulee meille ruotsinkielen kyrkoherde-sanasta. (lainausvaiheessa lähes tuhat vuotta sitten tämä ruotsin sana äännettiin jotenkin samantapaisesti kuin suomen nykyinen kirkkoherra-sana). Kyrkoherde on tietysti vain kirkonpaimen, mutta luultavasti tällainen henkilö näytti kansan silmissä enemmän herralta. Eipähän tätä virhettä ole koskaan korjattu.

Sepiteltyjä etymologioita

Ruotsin valtakunnalle oli 1600-luvulla tärkeätä etsiä todisteita sen mahtavasta menneisyydestä. Siihen kelpasi hyvin

jo se, että jo luomiskertomuksen Aatami oli ruotsalainen. Olihan Jumala luonut Aatamin maan tomusta: siis av damm, josta siis nimi Adam tulee.

Mutta eivät suomalaisetkaan ole jättäneet tätä keinoa käyttämättä. Tämän vuosisadan alkupuolella kirjailija ja taiteilija Sigurd Wettenhovi-Aspa (kuoli 1946) väitti kirjassaan Fenno-ägyptischer Kulturursprung der Alten Welt että suomalaiset ovat Egyptistä lähtöisin oleva Euroopan kulttuurin luoja. Tämän todistamiseen hän mm. väitti, että monet kulttuurisanat ovat suomenkielestä lähtöisin. Joitakin hänen sadoista esimerkeistään: kameli (camel) oli kamala eläin, krokotiili (crocodile) oli lähtöisin sanasta kurakotilainen, kulttuuri oli tietysti kulta-aura tai kulta-ura, pyramidi oli pyhät raamit, matkallaan Suomeen he tulivat hyvän venesijan (Venetsia) kautta jne.

Eino Leino sitten jatkoi tätä ideaa pilkkamielessä ja kertoi kahdesta suomalaisesta merimiehestä, jotka eräässä suuressa kaupungissa kapakkareissun jälkeen kadulla huomasivat jonkin eläimen vilistävän ja silloin toinen kysyi: "Shikako?" Tästä kaupunki saikin sitten nimensä. Samat seikkailijat olivat Hampurissa tyhjentämässä laivasta vehnälastia ja kun säkin kantaminen väsytti, hän heitti sen laiturille ja sanoi: "Makaa siinä." Se oli makasiinin synty.

Mikä sitten erottaa tällaiset kansanetymologiset tai vastaavat selitykset todellisesta ?

Kielet muuttuvat, toiset nopeammin, toiset hitaammin ja tahti vielä välistä kiihtyy, välistä taas hidastuu. Suomen kielen äänneet ovat muuttuneet varsin hitaasti. Kun nyt tiedetään tai arvataan, milloin suunnilleen jokin sana on lainattu, voidaan kielitieteellisin perustein päätellä sanojen muodot kunakin aikakautena suhteellisen tarkasti. Tästä saadaan hyvä peruste väitteille sanojen alkuperästä, ei siis pelkästään siitä, että ne nyky-

ään jossakin määrin näyttävät samantaisilta.

Kun suomessa on sana kuningas ja meille tutuissa germaanisissa kielissä sanat kung, konung, king tai König, voi kyllä jo arvella, että kuningas on suomeen lainattu sana. Kun mennään ajassa takaisin noin tuhat vuotta, tiedetäänkin kirjoitetuista teksteistä, että germaaneilla oli sana cuningas, jossa c lausuttiin k:na.

Kauppa on myös hyvä esimerkki. Kaufen (saks.), köpa (ruotsi), cheap (englanti) voidaan joltisellakin varmuudella osoittaa tulevan latinan caupo-sanasta (kauppias). Samantapaisia äännteiden muutoksia näkyy myös sanassa rauta, kun saksassa on rot, englannissa red, ruotsissa röd, mutta kylläkin islannissa raudha (ruostunut rauta oli tietysti punainen metalli).

Mitkä kielet ovat vaikeita ?

Koululainen valitsee ensimmäiseksi vieraaksi kielekseen englannin, koska on kuullut, että se on helppo. Saksa on muka vaikea, venäjä samoin ja suomenkielen vaikeudesta me olemme suorastaan ylpeitä.

Uskallan kuitenkin väittää, että kaikki kielet ovat suunnilleen yhtä vaikeita.

Yksi hyvä todistus tästä on, että kaikki lapset oppivat oman äidinkieltensä yhtä helposti ja osaavat sen keskeiset rakenteet suunnilleen neljävuotiaina.

Mikä tekee kielen helpon tuntuiseksi ?

Englantia pidetään usein helppona, koska sen sanoilla on vain aivan vähän tai

vutusmuotoja. Ääriesimerkkinä voisi olla verbi run (juosta), jolla ei ole kuin kaksi taivutusmuotoa (runs on se toinen muoto). Substantiiveillakin on yleensä vain kaksi muotoa äännettäessä ja useilla kolme kirjoitettaessa (horse, horses, horse's, hevonen). Tämän ajatusmallin mukaan kiinankielen vasta helppoa pitäisi ollakin, koska siellä kaikilla sanoilla on vain yksi muoto.

Englannissa sanat ovat yleensä myös hyvin lyhyitä, joka on yksi helppouden tuntua lisäävä tekijä, kun taas suomessa sanat ovat yleisimmin monitavuisia (vrt. kuningas - king).

Kielten vaikeuksia

Suomenkielen oppimisen yksi suurimmista vaikeuksista on juuri sanojen taivutus. Suomen verbeillä on noin 160 eri taivutusmuotoa, ruotsissa useimmiten vain seitsemän ja englannissa viisi. Ero on todella valtava. Lisäksi erityyppisiä taivutuskaavoja tai -luokkia on suomen nomineilla noin 80 ja verbeillä 45, kun varmaan kaikki muistavat että ruotsissa on deklinaatioita (substantiiveille) viisi ja konjugaatioita neljä.

Sanat ovat meillä myös pitkiä. Tässä suhteessa suomenkieli eroaa aivan periaattellisestikin monista muista kielistä. Suomalainen liittyy yhteen sanaan paljon merkitystä kasvattavia osia. Se on synteettinen kieli. Englanti taas on analyttinen kieli, jossa lähes kaikki merkitystä lisäävät elementit muodostuvat erillisistä sanoista.

Hyvänä esimerkkinä voi olla sana auto-i-ssa-mme-kin-ko. Auto-sanaan on liitetty monikon tunnus i, sitten sijamuodon (inessiivi) tunnus ssa, omistajaa

ilmaiseva possessiivisuffiksi mme, liitepartikkeli kin (myös-sanan vastine) ja lopulta kysymyspartikkeli ko.

Ruotsissa tämä yksi sana vastaa suunnilleen kokonaista lausetta: finns dom i våra bilar också ?

Kumpi sitten on vaikeampaa?

Englannin vaikeudet ovat erilaiset. Yksi jo heti opiskelun alussa vastaan tuleva pulma on kirjoituksen ja ääntämisen huono vastaavuus. Lähes kaikki sanat täytyy oppia kahteen kertaan, ensin lausumaan/lukemaan ja sitten kirjoittamaan. Ruotsissa ja saksassa eroja kirjoituksen ja ääntämisen välillä on, mutta vain vähän ja erot ovat aika lailla säännömukaisia.

Lopuksi

Jo vähäinenkin perehtyminen omaan ja naapurikieliin ja sieltä meille tulleisiin sanoihin avaa monia kiehtovia näkymiä. Millainen oli se tilanne, kun ensimmäiset kauppiat tulivat esi-isillemme esittelemään ruostunutta, punaiseksi muuttunutta metallia. Miksi suomalaiset ottivat käyttöön adjektiivin rauta eivätkä näiden käyttämää substantiivia (iarn, josta ruotsinkieleen on jäänyt järn tai saksaan eisen)? Miksi äiti oli parempi kuin emo, mutta säilyttivät kuitenkin vanhan isänsä?

Kielten meille avaamat näkymät ovat rajattoman laajat. Äidinkieli on monimutkaisin asia, jonka ihmiskunta on kehittänyt ja jonka se kokonaisuudessaan hallitsee.

Teksti ja kuva
FM, rehtori Veikko Heikkilä

TÄYDEN PALVELUN PAINOSTOIMISTO

PAINOTALO

PunaMusta

Kosti Aaltosen tie 9
80140 Joensuu

■ Karjalainen 6.1.1998

Prikaatin ja kuntien
kummikuntatoiminta on
ainutlaatuista

■ Karjalainen 22.2.1998

Rakeista ja rännästä huolimatta
hiihtäen sotilasvalalle
kaupunkiin

Pohjois-Karjalan Prikaatin tammikuun saapumiserä muuttui alokkaista jääkäreiksi Joensuun raviradan keskusaukealla. Räntä- ja raesateesta huolimatta pääsi hiihtäen paikalle joka mies, eikä yleisökään jäänyt kotiin.

■ Ruotuväki 18.4.1998

Pohjois-Karjalan Prikaati.
Jääkärit vaarojen varjossa

Jos Suomesta pitäisi nimetä mahdollisimman tyypillinen jääkärijoukko-osasto, olisi Pohjois-Karjalan Prikaati Kontiorannassa vahva ehdokas. Euroopan Unionin itäisin joukko-osasto on niin tavallinen joukko-osasto, että sen tavallisuus tekee siitä erikoisen.

Ei komealta kalskahtavia kalliita asejärjestelmiä, ei muodikkaita erikoisjoukkoyksikköjä, ei tummat puvut päällä menoa ihastelevia ulkomaalaisvieraita. Ei mitään näistä, vaan sitä itseään. Vaaramaisemissa keskitytään puhtaasti olennaiseen, tyypilliseen jalkaväkitoimintaan, eli harjoitellaan laajamittaisen hyökkäyksen torjuntaa karuissa pohjois-karjalaisissa olosuhteissa.

■ Karjalainen 18.4.1998

Turvallisuudesta puhuttava
- vaikka termeissä törmäillen

Pohjois-Karjalan prikaatin Kilta 40-vuotias

Pohjois-Karjalan prikaatin komentajan, eversti Antti Lankisen mielestä turvallisuusasioista on voitava keskustella, vaikka "mediamyllerryksessä" termit ja käsitteet olisivatkin menneet vinksin vonksin.

■ STT uutisointi 30.4.1998

Ei opintoviikkoja
varusmiesjohtajakoulutuksesta

Helsingin yliopiston ylioppilaskunta (HYY) haluaa lausua mielihyvänsä varusmiesten johtajakoulutuksen hyväksilukemisesta osaksi yliopistotutkintoja seuraavaa:

Puolustusvoimien suunnitteleman johtaja- ja kouluttajakoulutuksen hyväksilukeminen yliopisto-opintoihin millään opintoviikkomäärällä ei ole perusteltua. Puolustusvoimien ja yliopistojen koulutustavoitteet ovat erilaisia ja niiden tulee olla sitä jatkossakin. Yliopisto-opetuksen lähtökohtana on kriittiseen ajatteluun ja tiedon itsenäiseen prosessointiin ohjaaminen. Puolustusvoimien opetussuunnitelmassa nämä ei toteudu.

Armeija on esittänyt korkeakouluille, että upseerikokelaille ja ryhmänjohtajille myönnettäisiin enimmillään 20 opintoviikkoa hyvityksenä varusmiespalvelun aikana hankitusta erityisosaamisesta. Taustalla on pyrkimys saada mahdollisimman hyvää varusmiesainesta uuteen 12 kuukauden johtajakoulutukseen.

Akateeminen loppututkinto perustuu uuden tiedon oppimiseen, tuottamiseen ja soveltamiseen. Yliopiston tehtävänä ei ole kiitettävästä kansalaistoiminnasta tai kansalaisvelvollisuuksista palkitseminen.

■ Ruotuväki 27.5.1998

Varuskunnat testissä

Pohjois-Karjalan Prikaati, Kontioranta, 23.3.1998

Kontioranta sijaitsee Joensuun pohjoispuolella luonnonkauniilla paikalla, kuten varusmiehet asian ilmaisevat. Vieressä on järvi, jossa on hyvä hiekkaranta kesäisiä uimareissuja varten. Varuskunta on valmistunut heti sotien jälkeen, mutta lähes kaikki rakennukset on peruskorjattu 1980- ja 1990-lukujen aikana. Kasarmit, ruokala ja sotilaskoti ovat hyvässä kunnossa. Uimahalli varuskunnassa on pieni, vain neliratainen, mutta varmasti täyttää tehtävänsä. Punttisali on sijoitettu halliin kellariin. Alakerrassa ovat ilmakivääriradat, joissa on sähköllä toimivat taulut. Palloiluhalli on erillään muista urheilutiloista. Sotilaskoti on miellyttävä ja tunnelmallinen. Sisustukseen on satsattu. Mieleen jäi sisälle rakennettu pieni puistotie katu- ja lamppuineen ja tuoleineen. Matala ja iso sotilaskoti on selvästi varusmiesten ajanviettopaikka numero yksi. Ainoa puute, jonka varusmiehet mainitsivat, on elokuvateatteri.

AUK-Kurssi 18

Johtajiksi oppimassa

AUK:N KURSSIJULKAISU

Aliupseerikoulun henkilökunta

Koulun johtaja
Majuri Ahti Korhonen

Vääpeli
Yliluutnantti Risto Kontkanen

Varajohtaja
Yliluutnantti Lassi Kellberg

Kiväärilinja

Yliluutnantti
Lassi Kellberg

Krh-linja

Yliluutnantti
Ville Haapala

Pst-linja

Luutnantti
Jari Lappalainen

Sissilinja

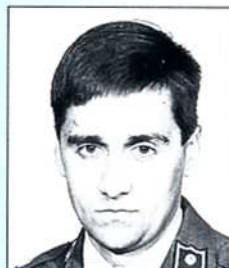
Luutnantti
Hannu Torvinen

Luutnantti
Eero Lempinen

Yliluutnantti
Hannu Sihvonen

Yliluutnantti
Pertti Kettunen

Ylikersantti
Janne Varonen

Ylikersantti
Pasi Keinänen

Ylikersantti
Tero Kosunen

■ PUHEENVUOROT

KOULUN JOHTAJAN TERVEHDYS

**Aliupseerikoulun johtaja
majuri Ahti Korhonen**

Kurssin 18 oppilaat, valmistuvat ryhmänjohtajat!

Kurssin nyt päättyessä muistutan teitä kaikkia - muutama mielestä kyllästymiseen astikin toistetuista - hyvään ja oikeaan johtajuuteen ja kouluttamiseen sekä niissä kehittämiseen kuuluvista perusasenteista:

- kehittää itseänne edelleen johtajana, kouluttajana ja ihmisenä itsearviointin ja teille annetun palautteen avulla
- huolehtikaa ensimmäisenä alaisistanne ja vasta sen jälkeen itsestänne
- välittäkää alaisistanne
- luokaa alaisiinne konstailemattomat ihmisuhteet
- oppikaa hyväksymään alaisten erilaisuus.

Tulevissa yksiköissä te tulette varsinaisesti soveltamaan oppimaanne ja harjoittelemaan johtamista ja kouluttamista.

Vaikka aliupseerikurssi antaakin vain hyvät perusteet johtaa ja kouluttaa ryhmää tulevassa perusyksikössänne, te voitte pitää itseänne asiantuntijoina kaikissa sotilasasioissa ainakin II/98 saapumiserän alokkaisiin nähden. Heille voitte kainostelematta todeta Tuntemattoman sotilaan Koskelan sanoin: "...antakaas kun kerron, minä kun olen ennenkin ollut..."

Onnittelen Teitä kurssin suorittamisen johdosta jo toivotan teille menestystä tehtävissänne.

Kiitän kouluttajia ja apukouluttajia kurssin 18 hyväksi tehdystä erinomaisesta työstä.

Lopuksi kiitokset hyvästä yhteistyöstä kaikille Aliupseerikoulun sidosryhmille ja erityisesti Sotilaskotiyhdistykselle, huollon toimipisteille, Pyhäselän kunnalle, sotilasmestari evp. Vilho Kankaiselle ja kenttärövästi Heikki Holkerille.

OPPILASKUNNAN KURAATTORIN TERVEHDYS

**Oppilaskunnan kuraattori
yliluutnantti Lassi Kellberg**

Kurssin 18 oppilaat!

Aliupseerikoulun oppilaskunnan tarkoituksena on:

- lujittaa jäsentensä maanpuolustustahtoa ja henkeä
- kasvattaa jäseniin pysyvä ja kestävä rakkaus isänmaahan ja sen kansaan
- edistää jäsentensä vapaita harrastuksia ja henkistä vireyttä
- kohottaa jäsenistönsä vapaita harrastuksia ja henkistä vireyttä
- kohottaa jäsenistönsä yhteenkuuluvuuden tunnetta.

Aliupseerikoulun oppilaskunnan koko jäsenistö osallistui kurssin aikana sotiemme veteraanien hyväksi järjestettyyn Kunniavelka-keräykseen. Keräys onnistui hyvin ja se tuotti myös rahallisesti hyvän tuloksen. Keräyksen onnistuminen oli osoitus kurssin hyvästä yhteishengestä sekä siitä, että jokainen keräykseen osallistunut tunsikin sisimmässään tekevänsä tärkeää työtä isänmaamme hyväksi. Voitte olla varmoja siitä, että sotiemme veteraanit antavat suuren arvon keräyksessä tekemällenne työlle. Kysymys ei nimittäin ole pelkästään rahasta, vaan paljon suuremmasta asiasta. Tekemällänne työllä te nimittäin osoitte arvostavanne sitä työtä, jonka sotiemme veteraanit ovat isänmaamme ja sen kansan hyväksi tehneet. Samalla te myös osoitte halunne jatkaa sitä työtä, jonka isoisämme ja isämme ovat maamme hyväksi tehneet.

Toivotan parhaat onnitteluni aliupseerikurssin suorittamisen johdosta ja samalla toivoen antoisaa johtajakautta.

OPPILASKUNNAN PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Oppilaskunnan puheenjohtaja oppilas Henrik Härkönen

Aliupseerikoulun 18. kurssi käynnistyi maaliskuun 12 päivänä, keskellä parhainta talvea. Tullessani kouluun en oikein tiennyt mitä odottaa ja mielessä pyöri onkohan tämä nyt varmasti se minun paikkani. Alussa sovimme, että yksi kurssin tärkeimpiä tavoitteita on hyvä yhteishenki ja sen varaan aloimme rakentaa tätä meille kaikille kurssin 18 oppilaille ikimuistoista vaihetta elämässämme. Vaikka kurssin aikataulu on todella tiukka ei pilke silmäkulmassa ole päässyt hiipumaan, tästä saammekin kiittää koulunjohtajaa, kouluttajia, apukouluttajia sekä erityisesti itseämme.

Kurssipuukon valinta muodostui kurssillamme vaativaksi taisteluksi ja lopulta yhdistikin meidät parhaiten. Näin kurssipuukosta tulikin tekijä, josta yhteishenkemme parhaiten kuvastuu.

Kurssilla olemme oppineet todella paljon asioita sekä ennen kaikkea yhteistyön merkityksen ja uskon, että näistä opeista on hyötyä armeijankin jälkeenkin. Vaikka kurssi onkin kesken voimme sanoa sen olleen onnistuneen ja odottaa hyvillä mielin siirtymistä palvelemaan omiin yksiköihin.

Lopuksi tahdon vielä kiittää kaikkia kurssin tukijoita ja siihen osallistuneita; hyvää kesää.

■ Sissilinja

Vain ryhmänjohtaja

■ "Kuntonapit eli telamiinat ovat kivärimehelle hyvin läheisiä".

Kun yksikön päällikkö kertoi esittävänsä minua Aliupseerikouluun, olin todella pettynyt ja kateellinen. Olin näet kovasti halunnut Reserviupseerikouluun ja pidin Aliupseerikoulua kuin Reserviupseerikoulun kaato- paikkana. Tulin kuitenkin huomaamaan, että sain Aliupseeri- koulussa saman, mitä olin Reserviupseerikoulussa toivonut saavani.

AuK:uun menon lähestyessä jännitykseni kasvoi päivä päi- vältä. Yksikköni ryhmänjohtajat kertoivat hurjia tarinoita Ali- upseerikoulun menosta:

Kuinka päivä alkaa aina hillittömällä juoksulenkillä, kuinka pienestäkin virheestä helähtää "TAAKSE POISTU!".

Kuinka taisteluharjoituksissa rynnätään niin, että yrjö len- tää ja kuinka pinkat ja punkat räjähtelevät pitkin seiniä.

Tieto siitä, että Aliupseerikoulun johtaja on peräti majuri - siis isompi herra kuin oman yksikön päällikkö, joka sentään mielestäni on aika särmä sotilas - lisäsi vielä kauhun kouris- tuksia vatsanpohjassa.

Pari ensimmäistä päivää Aliupseerikoulussa ruokkivat etu- käteismielikuvaa; kiirettä piti iltavahvariin asti ja vähän vielä sen jälkeenkin. Kun pettymykseen, kateellisuuteen ja jännityk- seen lisättiin vielä kolme viikkoa yhteen menoon kasarmilla, olin "hajota".

Ensimmäisten päivien aikana meidän painotettiin olevan nyt oppilaita, aliupseerioppilaita. Olimme nyt prikaatin särmintä sakkia ja meitä vaadittiin käyttäytymään sen mukaisesti. Se va- loi minuun itseluottamusta. Meiltä - minultakin - odotettiin me- nestymistä ja siihen vieläpä uskottiin.

Ajattelin, että jos minusta ei tehdä hyvää joukkueenjohta- jaa, niin tulen tekemään kaikkeni, että **minusta tulee hyvä ryh- mänjohtaja**. Alussa se kyllä tuntui mahdottomalta: talon tavat olivat uudet ja kun niitä ei heti omaksunut, tuli runtua. Apukou- luttajien suosiollisella avustuksella päästiin kuitenkin alkuun oppilaan uralla.

Huolimatta halusta tulla hyväksi ryhmänjohtajaksi, en pitä- nyt ryhmänjohtajan tehtävää arvokkaana. Aliupseerikurssin edetessä minulle kuitenkin valkeni ryhmän johtajan keskeisyys miehistön toimeenpanevana voimana. Innoittavana esikuvana olivat **sotilasmestari evp. V Kankaisen** tarinat oikeasta sodas- ta.

Ymmärsin, miten ryhmänjohtaja esimerkillään saa ryhmän- sä toimimaan tavoitteellisesti ja miten ryhmä ilman häntä ei ole tehokas. Tätä ymmärrystä muodosti mm kurssin alussa nähdyt luonnollisista syistä huonot oppilaiden johtajasuorituk- set.

Lukuisten maastoharjoitusten aikana me kaikki opimme puolustus-, hyökkäys- ja viivytystaistelun salat **luutnantti Lem- pisen** ja **ylliluutnantti Kellbergin** asiantuntevalla opastuksella. Etenkin ensiksi mainitun sangen persoonallinen tyyli pani päh- käilemään tekemistään ja ottamaan opiksi.

Ilman "hajoamista" ja muuta henkistä kulumista kurssista ei toki selvitty; sehän olisi ollut vallan tavatonta eikä kurssi oli- si täyttänyt tehtäväänsä. Varsinkin taisteluleirit tuppasivat syö- mään miestä oikein kunnolla. Yöpartiot maaliskuussa Ritokan- kaalla olivat ikimuistoisia, kun pakkaneen paukkui ja huopavuo- ret jäättyivät kumisaappaisiin ja hanki tuntui kuitenkin niin läm- pimältä vuoteelta, että sille olisi voinut nukahtaa.

Jopa kasarmielämä raastoi joskus miehen sielua. Lukuisat "TAKAISIN TUPIIN - MARS!" - komennot eivät aina tuntuneet oi- keudenmukaisilta, mutta mutista ei auttanut. Piti vain luottaa esimiesten ammattitaitoon. Näin jälkeempäin huomaa, että kaikki se rynnääminen kasvatti ja opetti tiettyä nöyryyttä.

Valmiita ryhmänjohtajia ei Aliupseerikoulusta valmistu, mut- ta tunnen, että olemme saaneet täällä hyvät eväät tehdä itses- tämme vähä vähältä parempia. Vaivaa toki tähänkin asti pääs- täksemme on nähty: suurimman osan vaivasta lienevät näh- neet oikein suurennuslasilla kouluttajat ja apukouluttajat, joille tahdon antaa siitä suurkiitokset.

En enää ole pettynyt minusta ei tule vain ryhmänjohtajaa. **Minusta tulee ryhmän esimies ja esitaistelija**. Minusta tulee hyvä ja rehti suomalainen sotilas.

Teksti ja kuvat oppilas Perttu Halonen

■ "Kiväärimies ja kevyt kertasinko... ja panssari hiilty".

AUK:N KURSSIJULKAISU

Alkaen vasemmalta ylhäältä:

Niiranen Antti, Minkkinen Ari, Kotilainen Marko, Lyytikäinen Marko, Halonen Perttu, Heikkinen Jouko; Kanninen Heikki, Peltola Ville, Kuivalainen Janne, Kattelus Harri, Härkönen Keijo, Ravi Janne; Ropponen Simo, Kukkonen Jani, Lasaroff Mikko, Kotilainen Sami, Lemettinen Ari, Rouvinen Antti-Petteri, Poutiainen Mikko, Hyytiä Timo; Kokko Timo, Uimonen Ari, Jääskö Mika, Savolainen Jukka, Ovaskainen Juha, Puurtinen Toni Kuvasta puuttuu Piironen Mika ja Nykänen Mika

Halonen Perttu
Heikkinen Jouko
Hyytiä Timo
Jääskö Mika
Härkönen Keijo
Kanninen Heikki
Kattelus Harri
Kokko Timo
Kotilainen Marko

Kotilainen Sami
Kuivalainen Janne
Kukkonen Jani
Lasaroff Mikko.....
Lemettinen Ari...
Nykänen Mika
Niiranen Antti

"Palindromi- Esan ohut tuhon ase:imordnilap"
Napalmi-Heikkinen: "Voe Hhelevetti....!"
Tinke-Steve-Rambo
"Juankoski, here I come!"
"Tehkää nyt äkkiä, pitää lähteä HV:lle"
"Mä oon paljo vahvempi jätkä ku miltä näytän..."
Kattelus ja RK kuuskaks, vihollinen matalaks
Vastarannankiiski Rissalasta
"3 asiaa joita en vaihda:
"Kännykkä", naiset ja kännykkä"
"Lisää ammuksia!"
Tunnin korpraali
"Tule kanssani herra Jeesus..."
"Ei voi olla minun vuoroo!".... "Taasko?"
"Tinkee HV:lle...!...
"Lepo"
"Onko veksiin lähtijöitä...kyyllä"

Peltola Ville
Lyytikäinen Marko
Minkkinen Ari
Ovaskainen Juha
Piironen Mika
Rouvinen Antti-Petteri
Savolainen Jukka
Uimonen Ari
Poutiainen Mikko

Puurtinen Toni

Ravi Janne
Ropponen Simo

"The great astma"
Spade
Ultimate Sighting
Siperian karhu
Joensuun ainut valkoihoinen neekeri
Juniori sählyn lämpyttäjä Riäkkylästä
"Mitä, missä, milloin, kuka, täh?!"
"Vi... Savolainen, sinä haiset"
"Laittakkee grammari kiinni,
kohta tulloo minnuutti."
Toni "Kvkk" Puurtinen:
"Helevetti missä lukko ja luisti?!"
Häröistä häröin, always in gear
Ropotti Ropponen,
Varkauden lahja maailman naisille,
ttzz, ttzz

"Metsän pienet eläimet"

Keväisen aamun linnut visertävät, ilma on raikas ja täynnä huhtikuista hehkoa. Pikkuhiljaa alkaa läheisten kuusien juurilla tapahtua. Pää toisensa jälkeen tulee näkyviin: "Metsän pienet eläimet" ovat heränneet. Alkaa armoton aamupuuhastru. Aikaa lähtöön on vain puoli tuntia. Ne, jotka ehtivät, söivät hieman sissimuonaa masujensa täytteeksi. Olihan edessä sentään 26 kilometrin hiihtomarssi kasarmille.

Tätä kaavaa noudatellen on alkanut usea ihana tai vähemmän ihana aamu Pohjois-Karjalan metsämaisemissa. Majoituspaikkana kuusen juurakko, etenkin kesällä, on suorastaan mainio, nopea ja vähävaivainen. Moni muukin majoitustapa on tullut tutuksi tämän alipuseerikurssin aikana. Näistä eksoottisimpien lienee kuitenkin lumikammi. Jo pelkkä sana "lumikammi" aiheuttaa kylmiä väreitä jokaisessa sississä. Kokemuksena se oli kuitenkin aivan uskomaton. Herätä nyt -20 asteen pakkasella lumen sisältä, kun joka niveltä paleltaa ja vielä kiskoa päälle kivikovaksi jäänyt lumipuku ja jäiset pakkassaappaat. Siinä riittää varmasti kerrottavaa myös jälkipolville.

■ "Tauko paikalla".

Näin alkoi ehkä yksi mielenkiintoisimmista aamuista, jonka kurssin aikana koimme. Ennen tätä ihanaa aamua oli kuitenkin vietetty jo pari ikimuistoista metsäpäivää. Edellisenä päivänä oli tapahtunut seuraavaa: Päivä Heinävaaran Kurkkolammilla alkoi jälleen perinteiseen tapaan. Kokoonnuimme aukealle, joka oli tullut meille kovin tutuksi kahden edellisen viikon aikana. Kaikkien vielä pyöriessä puolinukuksissaan ja hieroen sissimuonista pömpöllään olevia massuja, alkoi linjamme kouluttaja luutnantti Torvinen selvittää, mitä kaikkea päivän aikana tehtiin.

Kaiken kyselyn ja sekasortoisen pyörimisen jälkeen päästiin lopulta liikkeelle. Vuorossa olisi tänään partion väijytyksen valmistelu ja sen toteuttaminen. Tällä kertaa pääsimme helpolla: tulasemat ovat edellisiltä viikoilta jo valmiiksi tehtyinä, eikä

meille näin ollen jäänyt muuta kuin miinojen asennus. Tästä hommasta suoriuduimme kunnialla saman aamupäivän aikana.

Hiihtelimme takasin kokoontumispaikalle. Vuorossa oli ruokailu. Trangiat tulille ja sissimuonaa tekemään; hernekeittoa, kanavihannespataa. Tosin kinkkupastaa banaanilla ei kukaan rohennut tehdä.

Ruokailun jälkeen kaikki kokoontuivat jälleen aukealle taukoa viettämään. Lyhyehkö sulattelutauko sujui jälleen hauskoissa merkeissä, oppilas Karjalaisen jälleen pitäessä omaa showtaan; yllätyskö?

Iltapäivän aikana suoritettiin sitten partion väijytykset ryhmittäin, kummankin ryhmän toimiessa vuorottain toiselle maaliosastona. Väijytys saatiin, yllätys kyllä, läpi kunnialla. Toki kömmähdyksiä sattui, kuten aina. Illasta oli enää ohjelmassa tukikohdan perustaminen. Tosin alkuiltä ja yökin meni häirintätaistelun merkeissä. Yksi partio oli vuorollaan tekemässä väijytystä. Omalle ykköspartiolle sattui paras vuoro kello 18-21.

Seuraavana päivänä oli lyhyehkö hiihtomarssi pohjoisempaan Kolvanan uuron luonnonpuiston maisemiin. Oma ensimmäinen ryhmäni valitsi tyypilliseen tapaan maisemareitin, jossa hiihtäminen ei sitten kuitenkaan ollut ihan niin ihanaa. Lopulta pääsimme perille. Perillä majoittuminen tilapäismajoitukseen kuusen juurelle. Lyhyehköt kolmen tunnin yöunet, jotka toisilla jäivät kuitenkin hieman lyhyemmiksi; missä mahtoivat olla miesten makuupussit?

Koittaa aamu, josta tämä juttukin alkoi. Kello neljä lähdetään liikkeelle. 26 kilometrin hiihtourakka on ohi noin kuudessa tunnissa. Alkaa jälleen totuttelemisen kasarmielämään.

Tässä on vain yksi esimerkki siitä minkälaisia metsäreissuja olemme saaneet kokea. Niitä on ollut runsaasti. Todettava kuitenkin on, että sissitoiminta on koulutushaaran sellainen, että sen opettaminen kasarmiolosuhteissa olisi täysin mahdollista.

Asiaa on ollut tuhattomasti ja voi vain ihmetellä, miten olemme sisäistäneet kaikki asiat näinkin hyvin. Kiitos tästä kuuluu linjamme kouluttaja luutnantti Torviselle ja apukouluttajille. Kurssi on mennyt nopeasti, mutta hauskaa on ollut ainakin joskus ja se on pääasia.

Teksti ja kuvat
oppilas Kim Aholin

■ "Täh, vielä 30 km jäljellä!".

AUK:N KURSSIJULKAISU

Takarivi alkaen vasemmalta: Aholaite Niila, Leinonen Janne, Rissanen Jarkko, Savolainen Tommi, Lappalainen Sami, Davidila Jani, Toivanen Sami, Laakkonen Sami Keskirivi alkaen vasemmalta: Rossi Janne, Puustinen Ikla, Karjalainen Mikko, Kirjavainen Lauri, Aholin Kim, Saaranen Otto Alarivi alkaen vasemmalta: Lonka Eero-Antti, Lehtonen Jari kuvasta poissa Hassinen Veli-Matti

Aholaite Niila	"Opelilla pääsee ja havulla saa!"
Aholin Kim	Lomakingi: "Armeijan eduista pitää ottaa kaikki irti!"
Davidila Jani	Iso D, se jaksaa, jaksaa, jaksaa..."
Hassinen Veli-Matti	Vemppakuningas, kipinäsuutari
Karjalainen Mikko	Rokan Ana: "Kyllä ahventakin V.....S!"
Kirjavainen Lauri	"Kahtokee jätkät täältä löytyy punaista karvaa!"
Laakkonen Sami	Rynkkylate: "600m ja pupua silmään"
Lappalainen Sami	Vaihemies, "Kiire on suhteellinen käsite!"
Lehtonen Jari	Mäkikuningas: "Mulla ei oo kun t-paita päällä (-35 celsiusta)"
Leinonen Janne	Mies joka viettää yönsä keskustellen Jim Morrinsonin kanssa
Lonka Eero-Antti	Kova poika kaivamaan hautoja...vallihautoja ja tää on se toinen sporttimies
Puustinen Ikla	"Huora, sompa hajos!" Mies joka kadotti motivaation metsään
Rissanen Jarkko	Suklaasta pitävä erittäin motivoitunut poju joka jäi nakkijyrän alle
Rossi Janne	"Herra luutnantti, voisinko poistuu HV:lle?" Toinen osapuoli Lossi&Ronka sport-ketjusta
Saaranen Otto	"Sshhh...pojat hei olkaa vähän hiljempaa"
Savolainen Tommi	"Voi vi... ku vi...ttaa ja Kollaan uuro, ei sulla ois heittää tupakkaa Leinonen Toivanen Sami
	"Enhän minä ole kuvassakaan mukana"
Toivanen Jani	Todellinen lääkintäläjä, tietää ja osaa kaiken, ainakin omasta mielestään...!

**AUTOKATSASTUS
KATEKA OY**
KALTIMONTIE 2 • 80100 JOENSUU
PUH. 22 33 55

Kuopio
Riistavesi
Outokumpu
Joensuu

**PUOLIVÄLIN
TUUSNIEMI
PYSÄHDYSPAIKKA**

TB **TB-HUOLTO Miettinen Ky**
Tuusniemi, puh. (017) 661 005, matkapuh. 049 573 815

Käsitteitä kranaatinheitinlinjalla

Kranaatinheitinlinja on tieteen ja taiteen laji. Ampumaleirillä ollessamme harrastimme taidetta, toisin sanoen suora-ammuntaa. Tarkoituksena suora-ammunnassa on lamauttaa lähellä (lue: alle 700 metriä) oleva vihollinen, joka yleensä on näkyvillä. Meidän tapauksessa vihollinen oli kelopuu, jossa roikkui paidan rätti ja toisessa puussa muovipussi. Kouluttajamme puhui tosin "verisestä paidasta" ja "keltaisista housuista". Meille taidettiin luvata jopa kuntoisuusloma sille, joka saisi puun kaatumaan, jossa "vihollisen vaate" roikkui. Jokainen suoritus oli suurta taidetta, jonka teimme -

■ "Näinkö sitä tulta johdetaan? Tuoltako se tuli tulee?"

Sanooko YK, KOK, OK, NAK, tai NEK mitään? Ne ovat juuri sitä tiedettä. Särminkin taistelija menee aivan solmuun, kun ensimmäisen kerran moisiin käsitteisiin törmää - paitsi kranaatinheitinlinjan miehet. No, edellämainittuja asioita (ja lukuisia muita erikoisuuksia) tarvitaan erittäin paljon kranaatinheitin toiminnassa, varsinkin tuliasemien valmistelussa ja heittimen suuntaamisessa. Toiminta on pikkutarkkaa ja nopeaa ja muistettavia yksityis kohtia on useita.

Koulutus on linjallamme monipuolista. Koulutushaara koulutusta toteutetaan yleensä luokassa opetun teorian jälkeen maastossa. Oman lisävivahteensa käytännön harjoitteluun tuo linjamme miesvahvuus (9), jonka ansiosta saamme tehdä heittimillä useamman miehen hommia. Tosin pitäähän tulevien heittimen johtajien kyetä toimimaan vaihtelevissa tilanteissa vajaan ryhmän kanssa.

Vaikka heittimien kanssa ei yleensä siirrytä paikasta toiseen niin pitkiä matkoja ja nopeasti kuin muiden aselajien miehet esim. sissit ja kiväärimiehet, on kranaatinheitinkaluston kuljettaminen ja asemaanajo haastavaa ja raskasta. Toiminnan pitää olla hyvin suunniteltua ja ripeää. Puolen tonnin painoinen raskasheitin siirtyy yllättävän kätevästi, kun toiminnassa on oikea ote (vaikka sitten kouluttajien motivoinnin tuloksena). Ja otettahan meillä onkin - olemmehan kranaatinheitinlinjan miehiä!

Teksti ja kuvat
oppilaat Tero Parkkonen
ja Jussi Lehvonen

AUK:N KURSSIJULKAISU

Lehvonen Jussi, Salminen Ossi, Parkkonen Tero, Kuivalainen Toni, Kelhola Aki, Surakka Hannu, Rask Ronnie, Turtiainen Jani
Kuvasta poissa Niemelä Jarno

Kelhola Aki	Laskijakuningas
Kuivalainen Tony	"Pitäisikö mennä HV:lle?"
Lehvonen Jussi	Jämämies
Niemelä Jarno	"Kyllä äestäisin..."
Parkkonen Tero	"Enhän minä valita, mutta..."
Rask Ronnie	"Nyt se hissän kirja pois!"
Salminen Ossi	Reggae rules!
Surakka Hannu	Mestari siivooja
Turtiainen Jani	Linjan hymypoika

**UUDENAJAN RAKENTAJAN-REMONTOIJAN
SUURMYYMÄLÄ
AVATTU!**
MAHTAVAT VALIKOIMAT, EDULLISET HINNAT
CARLSON
 VOLTTIKATU 1
 KUOPIO

**OIKEA
VALMISTALO**

 Tilaa esite ja hinnasto!
ALVSBY TALO
 Puistokatu 2, KUOPIO
 017-282 6655, 0400 573 888
<http://www.alvsbytal.fi>

Panssarintorjujien tarina

"A lussa oli hanki. Hanki oli pehmyt ja syvä ja vain hiljainen "ärräpäiden" putkahtelu kuului hangen sisältä, kun panssarintorjuntalinjan oppilaat yrittivät hilata mustia (raskassinko) eteenpäin sen uumenissa."

Siis myös olemme Aliupseerikoulun panssarintorjuntalinjalta ja myös olemme tautisen yllykeitä siitä; olemmehan kuningaslinjalla.

Kun koulutushaara koulutus aikoinaan alkoi, tuli meille varsin tutuksi raskaskertasinko APILAS, jonka kanssa hiihimme, kävelimme, juoksimme, konttasimme jne. Loppujen lopuksi siihen rupesi tottumaan vaikkakin APILAS ja kevyet kertasingot rynnäkökiväärin kanssa meinasivat kuristaa meidät kylmiksi. Välillä niiden hihnat olivat niin solmussa, että siitä ei selvinnyt ilman kaverin apua, mutta kun siitä päästiin, niin matka jatkui entistäkin nopeammin. No, joo eiköhän siinä ole tarpeeksi sinkohommista

Ja sitten mustiin. Siis tähän meidän lemmikkiin jota myös ulkoilutettiin varsi vauhdikkaasti. Lunta löytyi ja ahkio upposi siihen todella hyvin. Siinä sitten kiroilet ja kiskot, kun ahkio ei kulje juuri mihinkään suuntaan ja silti eteen päin olisi päästävä.

Tässä kirjoittaessani tätä juttua koulutusta olisi vielä neljä viikkoa ja edessä ois vielä esimerkiksi maahan hautautuminen eliikkä poterojen kaivaminen ja lisäksi Aliupseerikoulun viimeinen leiri. Saas nähdä mitä siitäkin tuloo.

Ja sitten lopetus: Vaikka tästä saakin sellaisen kuvan, että olemme riehuneet ainoastaan APILAKSEN ja mustin kanssa, niin ollaan myös muutakin tehty, kuten esimerkiksi räjäytelleet nalleja kerran.

Kaiken kaikkiaan tämä kurssi on ollut aivan mahtava, kaikkia kouluttajia ja apukouluttajia pois sulkeutumatta. VALITSE PANSSARINTORJUNTA, SE KANNATTAA!

Teksti ja kuvat
oppilas Mikko Tolvanen

■ "Panssarintorjujat osaavat tarpeen vaatiessa ottaa rennostikin".

AUK:N KURSSIJULKAISU

Yläriivi alkaen vasemmalta: Ruottinen Jari, Puhakka Tomi, Hokkanen Tommi, Tolvanen Mikko, Mielonen Timo

Keskirivi alkaen vasemmalta: Päivinen Veli-Pekka, Tiihonen Pekka

Alarivi alkaen vasemmalta: Miettinen Jani, Hakkarainen Marko, Muona Petri, Levy Mika

Kuvasta poissa Kovero Marko

Hakkarainen Marko	"Hei minun pitää lähteä tekemään chit"
Hokkanen Tommi	"Kävin minä pyörähtämässä täällä"
Levy Mika	"Voi vit... että hajottaa"
Mielonen Timo	"Missä mun avaimet, entäs lippis ja rukkaset?"
Miettinen Jani	"No en varmaan oo särmä"
Muona Petri	"Mitenkäs se oikein tehtiin?"
Puhakka Tomi	"Ei noilla natsoilla paljo... hihhi"
Päivinen Veli-Pekka	"No meitsi ainakin..."
Tiihonen Pekka	"No kyllä väsyttää"
Ruottinen Jari	"Itsehän en aio tehdä mitään"
Tolvanen Mikko	Linjan tukipylväs
Kovero Marko	Imetään se hymy

Mestarilaatoitus Oy

Käenkoskentie 9
80130 Joensuu
Puhelin (013) 120 060
Fax. (013) 122 970

Metzgerei
LIHANIEKKA
KUOPIO

Lihaherkut arkeen ja juhlaan

■ Apukouluttajat

Alkaen takaa vasemmalta:

1. Rivi alikersantti Haatainen IJ (Sissil), kersantti Moilanen VA (Kivl), kokelas Purmonen MJ (Kivl) alikersantti Lempinen MO (Pstl)

2. Rivi kokelas Heikkinen TK (Krh), alikersantti Haaranen PI (Krh)

3. Rivi kersantti Noronen MM (Sissil), alikersantti Tanskanen JT (Pstl/ Tsto-au), alikersantti Mäkinen PI (Kivl)

Kuvasta poissa alikersantti Huttunen JT

Heikkinen	"No hei, Touko soittaa"
Purmonen	+/-0 > Toimintakyky nolla
Haaranen	Sihvosen kestonakki päällä 24h/vrk
Haatainen	"Ei nappaa Konapappaa"
Huttunen	"Menkäähän pojat lavalle"
Noronen	"Hei Japanissa tehdään muuten hyviä radioita"
Moilanen	Mies joka ei kestä palvelusta
Mäkinen	"Miks' aina minä?"
Lempinen	"Jos aamulla on lämmintä niin iltapäivällä on lämpimämpää"
Tanskanen	"Pittääkö minunkin mennä?"

"KLIKKAA SOLO NETISSÄ!"

solo Helppo juttu. Nimittäin pankkiasioiden hoito Internetillä. Näppäile <http://www.merita.fi> ja klikkaa sitten Solo-nappia, niin olet kätevästi pankissa. Sololla hoidat maksut, näet tilisi saldon ja tilitapahtumat yhdellä käynnillä.

Hae omat Solo-tunnukset jo tänään Merita Pankista. Samalla kannattaa kysyä edullisesta opintolainasta. Tule Meritaan!

MERITA PANKKI OY

Kuurnankatu 16
80100 JOENSUU
Puh. 013-224 675
Fax 013-225 624

Ysi- millisten aatelia

*Beretta ja Fiochi on yhdistelmä,
jossa kumpikaan lenkki ei ole heikko.*

*Berettan pistooli on turvallisuusalan ammattilaisten
luotettava työtoveri kautta maailman.*

*Samoin Fiochi on patruuna, jota ammattilaiset
Natoa myöten käyttävät.*

*Kun etsit järeäkaliberista harrastuspistoolia,
Beretta Stock 92 on oikea ase vaativalle ampujalle.
Ja oikea patruuna siihen on Fiochi 9 mm Luger.*

Beretta

Beretta Stock 92

Tavanomaista jämerämpi luisti, jonka sivuissa urat käsittelyotteen parantamiseksi. Lohennepyrstökiinnikkeiset kolmipistetähtäimet. I.P.C.S.-ammunnassa tarvittava erikoisvarmistin. Vaihdeholkki piipun suussa eliminoi välystä ja lisää tarkkuutta.

7490,-

**Fiochi 9 mm
Luger**
Full Metal Jacket, 8 g
luoti

**Elorannan
Eräkuvas-
tosta huippuva-
likoimat ja terä-
vimmit tarjoukset!**

Maahantuonti ja markkinointi: Oy Eloranta
puhelin (017) 288 3044, faksi (017) 288 3088

Hanki kevyempi täyspakkaus!

Kännykällä maksat laskuja, tarkistat VISA-tilanteen, tilisi saldon ja tilitapahtumat silloin kun Sinulle sopii. Kaikki nämä toiminnot saat vain KULTARAHA GSM-palvelusta. Ainoana maailmassa. Tule ja kysy lisää!

 OSUUSPANKKI
Mukana elämän eri käänneissä

www.osuuspankki.fi

HUIPPULAATUA !

sen enempää selittelemättä.

OSTAMME
MYYMME
VAIHDAMME

TIKKA
512S

sako 75 MYÖS POSTIENNAKOLLA

Joensuun Sisäampumarata OY
Torikatu 33, 80100 Joensuu, puh. 229 102

Oikkeitten immeisten pitäjä
- palveleva asuinkunta

Kysy mökkitonteista ja asuntotonteista myös (omarahoitteisia) kunnanvirastolta, puh. (017) 689 041.

Kotisivut <http://www.tuusniemi.fi>

Laadukasta KIITOLINJA-
kuljetuspalvelua palvelualueemme teollisuudelle, kaupalle ja yksityishenkilöille
**YLI YÖN YMPÄRI SUOMEA
PÄIVITTÄISET LINJAT YMPÄRI
VALTAKUNNAN.**

 Suomen Kiitoautot Oy

JOENSUU PUH. 010520 5600
KUOPIO PUH. 010520 5700

**METSÄSTÄJÄT, AMPUJAT JA ASEHARRASTAJAT,
OIKEA OSOITE ASEEN HUOLLOILLE JA
KORJAUKSILLE ON:**

Heikin ASEPAJA

71680 PULKONKOSKI

☎ 0400-676 753
017-382 2252
FAX 017-382 2253

**Lämpöä
valoa
voimaa**

**KUOPION
ENERGIA**
YHTENEN
VOIMATUKIA

Tule ja koe

Kolin lummo!

Prikaatin kummikunnat ja -yksiköt

J O U K K O K I R J E
PÄÄKIRJASTO/LEHTISALI
PL 114
80101 JOENSUU

Nurmes

Kitee

Rautavaara

1. Jääkärikomppania

Kontiolahti

Juankoski

Karjalan Jääkäripataljoonan esikunta

Joensuu

Kuopio

Prikaatin esikunta

Juuka

Kesälahti

Varkaus

2. Jääkärikomppania

Eno

Leppävirta

Nilsia

Kiihtelysvaara

Raakkyla

Tuusniemi

Vehmersalmi

Kranaatinheitinkomppania

Polvijarvi

Siilinjärvi

Varpaisjärvi

Liperi

Pyhäselkä

Outokumpu

Kaavi

Sissikomppania

Esikunta- ja Huoltokomppania

Aliupseerikoulu

